LACEY DANCER

Leora

Volumul 1

Traducere și adaptare în limba română de

MLĂDIȚA DORDEA.

ALCRIS

Capitolul 1

În micul apartament se auzi telefonul sunând, cu un ecou moale pe pereții vopsiți într-o culoare caldă de piersică și covorul de un verde delicat. Nici un alt sunet nu trăda prezența vieții, chiar dacă pereții încăperii închiriate nu iradiau altceva decât pofta de viață. Un al doilea apel telefonic risipi liniștea. Femeia din pat se mișcă somnoroasă, apoi se răsuci bâjbâind în căutarea telefonului. Zorii de zi se întrezăreau, dar Leora Mason-St. James era prea adormită ca să observe.

– Alo, murmură ea cu o voce ca o șoaptă de dragoste, chiar dacă ezitantă și care în realitate era tonul ei obișnuit.

– Draga mea, te-am trezit? intrebă Lorraine Dayton-St. James, mama adoptivă a Leorei. Am uitat din nou diferența de fus orar. Dragă, aici devin aproape inutilă fără tine care mă țineai la curent cu toate. Secretara pe care am angajat-o

în locul tău încă nu s-a obișnuit cu stilul meu de a rezolva lucrurile. Este foarte conștiincioasă dar nu înțelege că apar tot timpul situații diferite pentru care trebuie să te orientezi pe moment.

Leora zâmbi resemnată aruncându-se în pat și aranjându-și păturile în jurul ei pentru a se feri de aerul rece din cameră. Afară, iarna se făcea pe deplin simțită în această parte a statului Michigan. În casă, răsuna de la câteva sute de mile depărtare vocea mamei ei.

– Mă confunzi cu surorile mele, mamă, dacă te aștepți ca eu să cred această scorneală. Am fost destul secretară și paznic pentru tine ca să mă fraierești din nou atât de ușor. Cât despre situațiile tale neașteptate, știu că secretara ta se descurcă foarte bine. M-ai asigurat chiar tu de asta cu mai puțin de o lună în urmă.

– Urăsc felul ăsta al tău de a-ți aminti atât de bine tot ce spun, râse răgușit Lorraine. Deși în vârstă de șaizeci și nouă de ani, era încă o femeie uimitor de atractivă, înzestrată cu o abilitate înnăscută de a-i fermeca pe cei din jur, calitate care o ajutase de altfel să pună stăpânire pe sufletul unui geniu militar.

– Altfel, cum aș putea să te determin să vii acasă?

Leora își schimbă brusc expresia feței. Nu mai de mult decât cu două luni înainte, ar fi dat orice ca să audă o

înștiințare de genul acesta. Dar nu acum. Reușise în sfârșit să stea pe propriile-i picioare și învățase să trăiască singură mai bine decât printre cei din familia ei adoptivă, atât de influentă, plină de succes și uimitor de frumoasă. Ea fusese mica oaie neagră a grupului; avea o tendință nefericită să se bâlbâie când se enerva și simțea nevoia de a se ascunde atunci când cineva își îndrepta atenția asupra ei. Era timidă cu străinii și nu era înzestrată cu nici una dintre grațiile sociale care ar fi compensat lipsa frumuseții ei fizice. Si, în toată agitația nemaipomenitei ei familii, ea încerca să fie umbra pe care nimeni în afara acestora să n-o observe. Pentru mult timp, ea însăși acceptase această imagine, în ciuda încercării familiei de a o face să se autoaprecieze diferit. Apoi, a intervenit Lorraine care își făcuse un plan de a le trimite pe ea și pe toate surorile ei să se descurce pe cont propriu, să ducă o viață separată de a familiei timp de un an pentru a-și dezvolta potențialul, pentru a se descoperi pe ele însele. Toate fuseseră de acord să-i facă pe plac mamei lor. Leora nu era sigură de motivele celorlalte. Nu era sigură de fapt nici de ale ei. Dar știa, după șapte luni din această perioadă, că în final se aranjase, începând de fapt să-i placă să trăiască independent și, în mod ciudat, descoperind că nu se temea să stea fără siguranța oferită de familia ei, așa cum își imaginase înainte.

– Leora, ești încă acolo? întrebă Lorraine văzând că ea nu răspundea.

Leora își reîndreptă atenția către mama ei și zâmbi la intonația curioasă din vocea lui Lorraine.

– Ultima oară când mi-ai cerut să vin acasă a fost când s-au căsătorit Silke și Killian. Acum este vreo altă ocazie? întrebă Leora fără să răspundă direct. Cel puțin, pentru moment, Lorraine nu ezită.

– Căsătoria lui Caprice.

Leora primi înștiințarea clipind, apoi încercă să se gândească la ce o să spună. Această veste era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat. Ce-i drept, singura ei călătorie acasă de când pornise pe drumul cunoașterii de sine, fusese ca să asiste la căsătoria surorii ei, Silke, cu Killian Carpenter.

– E gravidă, murmură mama ei în cele din urmă, destul de surprinsă ca să lase la o parte discreția ei obișnuită.

– Mi-ai spus că tatăl copilului a murit și îți spun sigur că nu mi-a mărturisit nimic despre faptul că ea are pe altcineva. Mai la obiect, cu cine se mărită? Lorraine oftă.

– Un bărbat numit Darian King McCloud. O să-ți placă. Tuturor ne place. El o iubește pe Caprice și vrea și copilul. Oftă din nou. Se potrivește foarte bine cu Caprice, adaugă încet și ferm.

Asta nu prea se potrivea cu sora ei mai mare, vru să spună Leora, dar tăcu. Dintre toate, Caprice era firea cea mai pragmatică. Deși Leora își iubea toate surorile, adesea invidia la Caprice această trăsătură de caracter, aproape tot atât cât invidia la Silke firea ei ambițioasă și la Noelle, cealaltă soră a ei, talentul artistic. Ea nu-și descoperise niciodată vreo înzestrare specială. În ultimul an de colegiu, și-a dat în sfârșit seama de propriile ei defecte și chiar un timp s-a complăcut în autocompătimire pentru toate cele care îi lipseau. Apoi, a lăsat la o parte visurile copilărești despre ceea ce ar putea fi dar nu este, și a acceptat faptul că și o personalitate mai insignifiantă își are destinul ei. S-a întors acasă pe proprietatea familiei și a găsit un loc în care să fie utilă lângă mama sa, ajutând-o în operele ei de binefacere. Astfel, și-a dezvoltat încet dar sigur un sentiment de prețuire de sine. Însă trezirea personalității ei nu a fost suficientă pentru a schimba hotărârea lui Lorraine de a-și trimite fetele pe cheltuiala părinților să trăiască departe de casă un an, ca femei oarecare, ducând o viață obișnuită, făcând abstracție de averea care îi revenise fiecăreia la împlinirea vârstei de douăzeci și trei de ani. Trecuseră numai șapte luni de când Leora trăia singură și iată că două dintre surorile ei reușiseră ceea ce ea abia începea cu greu.

– Dragă, spune ceva. Știu că nu prea este în firea lui Caprice a noastră, dar chiar o să fie un mariaj bun. Așteaptă până când o să-i vezi împreună, murmură Lorraine.

Leora oftă încet apoi făcu în așa fel ca nici una din emoțiile ei confuze să nu i se simtă în voce. Învățase să-și păstreze pentru ea îndoielile și să nu le arate tuturor cât ai clipi. Mama ei avusese dreptate cu planul ei. Dat fiind că trebuise să stea pe cont propriu, Leora știa că străbătuse un drum lung de la ceea ce fusese înainte, dar că încă exista o distanță mare până la obiectivele personale pe care și le-a stabilit.

– Când are loc nunta? întrebă ea, de data asta ascunzându-și ferm îndoielile și întrebările pe care și le punea. Caprice trecuse singură printr-o perioadă grea. Leora voia să creadă că lucrurile se aranjaseră în sfârșit pentru ea, și dacă sora ei a găsit un bărbat destul de puternic ca să vrea să trăiască cu ea, ca și cu copilul nenăscut, Leora era fericită pentru ea.

– Peste două săptămâni.

Acest fapt îi atrase atenția. Caprice nu se mișca atât de repede în nimic și cu atât mai mult când era vorba de sentimente. Leora se ținu tare pe poziții.

– Glumești.

– Dare vrea ca ea să poarte numele lui înainte de nașterea copilului; Caprice îl va înregistra pe el ca tatăl copilului, adăugă liniștit Lorraine.

Leora nu mai avea nici un cuvânt de spus, pentru simplul motiv că nu se putea gândi la un comentariu potrivit, cu atât mai puțin la unul nepotrivit. Nu știa nimic despre persoana acestui Dare dar, cu siguranță, acest plan era neobișnuit. Cât despre Caprice, ea nu-și putea imagina sora ca fiind vreodată de acord cu o astfel de idee. Dacă a rămas însărcinată, înseamnă că ea chiar a simțit ceva pentru tatăl copilului. Își cunoștea sora, atât cât Caprice permitea lucrul ăsta. Ea n-ar fi consimțit la asta nici în ruptul capului.

– Am nevoie de tine, Leora.

Această veste fără precedent blocă mintea și limba Leorei. Nimeni din familia ei nu rostise vreodată astfel de cuvinte. Întotdeauna ei au creat un loc pentru ea, au încurajat-o în tot ce a făcut, dar nimeni nu i-a spus vreodată că ar avea nevoie de ea.

– Nevoie de mine? răspunse ca un ecou, copleșită de rugămintea din vocea mamei sale.

Lorraine oftă adânc.

– Îmi simt vârsta, draga mea. Foarte mult. Credeam că planul meu o să fie simplu. Nimic nu merge așa cum te

aștepți. Femeia pe care am angajat-o în locul tău pur și simplu nu este ca tine. Și acum căsătoria pune capac la toate. Silke mă ajută, dar tu știi că ea nu are îndemânarea ta cu oamenii. Și Caprice încearcă dar, la stadiul avansat al sarcinii ei, îmi fac griji pentru ea. Dare insistă să aibă o nuntă în toată regula.

Dându-se jos din pat, Leora încă se lupta cu ideea că cineva are nevoie de ea. Chiar dacă nu și-a iubit familia atât de mult, astfel ar putea răspunde unei dorințe de a recompensa măcar o parte din ceea ce soții St. James făcuseră pentru ea.

– În regulă, mamă. Voi fi acolo cât de curând voi putea să-mi aranjez aici lucrurile pentru asta, consimți ea, deja făcându-și mental o listă cu ceea ce ar trebui să facă. Îți voi telefona de îndată ce știu când voi avea zborul.

– Îți plătesc eu biletul.

Leora nu acceptă, dând din cap în ciuda faptului că Lorraine nu o putea vedea.

– Pot să-mi-l plătesc eu singură. Ți-am spus ultima dată când am fost acasă că slujba mea e plătită bine.

– Dragă, venind aici îmi salvezi viața. Nu o să-ți reduc ție bugetul în nici un fel, și asta e definitiv.

– Bine, renunț. Cunosc acest ton, râse încetișor Leora, mulțumită în taină că mama ei părea să-și iasă din dis-

poziția liniștită de mai înainte. Mama în general o tachina ea înainte de a pune capăt legăturii telefonice dintre ele.

Încă zâmbea când intră sub duș ca să se pregătească pentru o nouă zi. Din fericire, tocmai încheiase ieri ultima angajare temporară într-un birou, astfel încât nu trebuia decât să-și încheie socotelile acolo și să o anunțe pe May că are nevoie de un timp în care să nu lucreze. Ar fi putut să aranjeze acest lucru telefonic, dar, în ultimele luni, May îi devenise în egală măsură patroană și prietenă; aceasta i se confirmă două ore mai târziu când, intrând în agenția lui May, îi auzi primele cuvinte și văzu disperarea de pe chipul ei. Erau rare situațiile când May își pierdea sângele rece.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că ești formată la Randolph.

Leora luă loc în fața biroului dezordonat al lui May, cu privirea fixată asupra figurii ei îngrijorate.

– De ce? S-a întâmplat ceva? întrebă ea, cu sprâncenele ridicate de curiozitate.

– Este vorba din nou de Max Silver. A dat-o afară pe Kelly, explică May cu exasperare.

Leorei nu-i plăcu ce vedea în ochii lui May în momentul în care aceasta își fixă privirea asupra ei.

– Este a treia oară când este expediată, nu-i așa?

– Da, fu de acord May brusc, răsfoind dosarul din fața ei.

– Pe tine n-o să te dea afară, spuse ea încet.

Leora își păstra cu greu o figură calmă. Acest tip de cuvinte ar fi făcut-o să caute mental, dacă nu fizic, un pretext dacă nu ar fi avut gata pregătită o scuză bună. Se înăsprise în ultimele șapte luni, dar se îndoia că ar exista cineva pe fața pământului care să fie destul de tare să se pună cu Max Silver, și asta dacă reputația lui ar fi doar în parte aproape de adevăr.

– Poate, dar nu voi fi în stare să verific asta, murmură ea, reușind să-și rețină ușurarea din voce și să nu se bâlbâie. Mama mi-a telefonat dimineața. Are nevoie de mine acasă. Sora mea cea mai mare se căsătorește.

May se holba la ea, ochii micșorându-i-se sceptic. Ea știa foarte bine că zvonurile despre Silver treceau prin birou ca o porție de ulei de ricin. Omul acesta ar fi putut să producă mari schimbări în câștigurile lor.

– Parcă deja s-a căsătorit.

Înțelegând confuzia lui May, Leora explică:

– Aceea era Silke. Acum e Caprice. Ele s-au născut la interval de o săptămână una de alta, astfel încât întotdeauna mă gândesc la amândouă deodată.

May se încruntă.

– Când pleci?

Leora răspunse cu o ușurare atent ascunsă:

– Mâine.

– Pentru cât timp?

– Două săptămâni sau poate două săptămâni și câteva zile, depinde de cât de mare tevatură las după mine.

May murmură un oh.

– Nu te pot plăti să stai?

Acum că pericolul trecuse, Leora râse, cu o undă de răutate în ochii ei albaștri.

– Nu, pentru Silver, nu poți, răspunse ea cinstit.

– Al naibii de temperamental om mormăi May.

– Mai există o singură altă persoană pe care îndrăznesc să i-o trimit. Ernestine. Dumnezeu știe ce își vor face amândoi unul altuia. Ea nu are nici o rezervă. Dacă îi face prea multe necazuri, ar fi în stare chiar să-l ia tare, să-i spună s-o mai slăbească.

Tonul vocii lui May era grăitor chiar dacă Leora nu cunoștea prea bine femeia. Fiecare birou are o figură aparte. Agenția lui May o avea pe Ernestine. Arăta ca un tanc, avea dispoziția unei pisici puse la colț, privirile unei fete bătrâne și vocea unui general de marină instruindu-și trupele. Când toți ceilalți dădeau greș, strigătul de bătaie al lui May era „trimiteți-o pe

Ernestine“. Și cel mai răuvoitor patron găsește în cele din urmă un mod să scape de o amenințare. Leora spera sincer că May nu avea dreptate și că Ernestine va accepta să lucreze măcar până în ziua în care s-ar întoarce ea.

– Câți ani are Ernestine?

– Dumnezeu știe, replică May, cu un surâs ce calmă ceva din neliniștea Leorei. Intreab-o. Eu n-am îndrăznit.

Leora se ridică, dând din cap și zâmbind.

– Nu eu. Îmi place liniștea mult mai mult decât cearta. Ea mi-ar pune capul pe eșafod, dacă ar putea.

– Probabil, încuviință May înainte de a-și lua rămas-bun.

Leora se urcă în mașină, gândindu-se la discuția de sfârșit pe care o avusese cu clientul lui May. Omul era insuportabil. Nici o mirare că nu avea o secretară permanent la dispoziția lui. Probabil că nu și-ar putea permite să plătească pe cineva îndeajuns ca să-l suporte, ca temperament. Și faptul că May s-a putut gândi la ea pentru asta sfidează logica. Leora își coborî privirea asupra ei însăși. Oaia neagră era îmbrăcată într-un costum de culoare maronie și o bluză crem. Croit simplu, profesional, motive pe care le-a avut ca să-l cumpere. Realitatea era că nu-și acorda prea multa atenție. Nu-și dăduse seama ce mică

pare în acest costum care nu-i dădea nici o grăunță de identitate. Și partea cea mai rea era că toate hainele ei erau la fel.

– Plictisitor! se pronunță ea, săturându-se brusc de propria-i imagine. Nu merg acasă arătând așa. Șapte luni de exil ar trebui să arate vreo schimbare. Conducea prudent în timp ce studia problema. Niciodată ea nu-și luase în considerare și nu-și explorase gustul pentru culori. Bugetul îi era limitat iar timpul pentru cumpărături inexistent. Dar acum că îi venise ideea, nu și-ar putea permite să renunțe din nou la asta.

– Am nevoie de un sfătuitor, își murmură sieși în timp ce încuia ușa din față a mașinii, după care intră în casă. Dădu un picior pantofilor, ceea ce nu făcuse niciodată până atunci, aruncă geanta pe canapea și se năpusti la telefon să formeze numărul lui Noelle. Sora ei era foarte distrată din fire însă avea un gust inspirat la culori. După al șaptelea apel, în sfârșit Noelle ridică receptorul.

– Ți-a spus mama despre nunta lui Caprice? întrebă Leora. Cu Noelle trebuia sa fii rapid ca să-i trezești interesul. Exact ca ea.

– Dare? Interesant nume. Pirat. Ar putea fi și hoț, presupun. Un copil al celor doi. Destul pentru a umple spațiile.

Leora se încruntă la auzul acestor remarci. Felul acesta de a fi al lui Noelle îi înnebunea pe toți, însă Leora se gândea adesea că dacă cineva ar încerca un timp să o descifreze, Noelle ar avea de spus ceva cu adevărat important.

– Noelle, am nevoie de tine, murmură ea, știind că, cel puțin, o să-i câștige atenția. Vreau să-mi refac garderoba și tu ai un gust perfect la culori, încât speram că ai să mă sfătuiești. Nu mai pot să mă îmbrac tot așa.

– Grădină. Trandafiri. Bujori. Pintenul cocoșului.

Leora se încruntă.

– Vrei să spui că ar trebui să mă uit după culorile astea?

– Flori sălbatice cu margini nepătate. Natura, știi, nu este încorsetată. Nu poți să tai viața fără s-o distrugi. Libertate.

Leora oftă adânc.

– Îndreptându-se spre zbor. Dar. Povești cu zâne și regi. Lumina lunii și lacrimi.

La această frază, Leora se trezi că ține în mână un receptor care îi bâzâie ușor în ureche. Dădu din cap. Sora ei nu avea egal. Nimeni din familia ei n-o înțelegea, deși fiecare dintre ei încercase. Leora era mai aproape de Noelle decât oricine altcineva, nu doar fiindcă erau de aceeași vârstă, ci pentru că simțea un fel de înrudire cu trecutul acesteia. Noelle fusese abandonată într-o galerie de magazine la

vârsta de cinci ani. Reușise cumva să supraviețuiască aproape un an singură înainte ca autoritățile să o prindă, introducând-o în sistem și ajungând astfel la vârsta de opt ani la căminul de copii al lui Lorraine. Leora își amintea momentul când a văzut-o pe Noelle pentru prima dată. Și ea era acolo de numai o luna, terorizată de viziuni nocturne ale propriului trecut. Noelle venise către ea prin întuneric fără să-i spună nimic despre scâncetele și țipetele care probabil că o treziseră. Apropiindu-se, a luat-o de mână și a început să-i spună poveștile ei cu creaturi imaginare care ar putea să îndrepte răul lumii cu un clește puternic sau cu o aripă.

Timp de peste un an, Noelle venea de fiecare dată cu o poveste nouă în întunericul nopții, când Leorei demonii memoriei îi dădeau târcoale. Apoi, într-o noapte, Leora reușise să doarmă fără să se trezească dintr-un coșmar, scăldată în sudoarea unei spaime foarte reale. Prima verigă din lanțul groazei fusese ruptă. Leora încercase de multe ori să-i mulțumească lui Noelle dar ea se purta ca și când n-ar fi știut despre ce vorbea. Zâmbea cu acel zâmbet incert care deruta pe oricine și hoinărea afară să se joace cu păpușa ei. Din acea zi, nimeni în afară de ele două n-a știut vreodată de acele nopți și de poveștile lui Noelle care ei i-au salvat sănătatea.

Leora stătea în întuneric, bucurându-se de calmul acestor momente de liniște după două luni pline de agitație continuă. Își sorbea ceaiul, gândindu-se la nunta care trecuse fără nici o piedică în ciuda vitezei cu care fusese realizat totul. Caprice făcuse o alegere bună și mama ei avusese dreptate. Dare McCloud o punea în lumină pe Caprice într-un fel despre care Leora ar fi jurat înainte că nu se potrivea surorii ei. Silke, și ea de asemenea, avea un mariaj fericit. Zâmbi puțin gâdindu-se la ea. Chiar reușise să realizeze o surpriză plăcută cu noua sa garderobă, cu tocurile nepractice mici și groase și cu pălăriile îndrăznețe. Nu se mai simțea într-atât ca persoana insignifiantă de odinioară.

– Grădini, murmură ea în întuneric, plăcându-i cuvântul. Noelle avusese dreptate și ca urmare ea înflorise un pic. Se ridică și se îndreptă către fereastră să privească noaptea fără lună. Iarna trecuse ușor anul acesta. Dintre toate anotimpurile, acesta era sezonul ei favorit.

– Draga mea, ce faci? întrebă Lorraine încet în timp ce se strecura în cameră și aprindea lampa de pe masa cea mai îndepărtată de Leora.

Leora se întoarse, zâmbind. În ciuda vârstei, mama sa adoptivă avea încă mersul și ținuta dreaptă ale unei femei tinere.

– Mă bucur de liniște.

Lorraine râse încet, ochii reflectându-i dispoziția.

– A fost o grabă nebună să punem totul în ordine pentru nunta lui Caprice. Nu m-am gândit că am s-o văd vreodată grăbindu-se așa pentru ceva. Dar Dare nu mi se pare deloc un bărbat care să aștepte femeia pe care o iubește.

– Leora îi întoarse spatele mamei sale, nevrând ca aceasta să-i obseve expresia feței. Caprice și Silke își găsiseră locurile lor în viață, în timp ce ea căuta încă. Pentru prima dată, recunoștea în sinea ei cât de goale îi erau zilele fără apropierea familiei. O carieră nu era suficientă. Voia pe cineva cu care să împartă. Acest gând îi trezi demonii care încă aveau puterea de a adânci în mintea ei ghearele memoriei și durerii.

– Nu contează cât de grăbite au fost pregătirile, cred că totul s-a sfârșit cu bine, murmură ea. Se îndreptă către micul ceainic de pe bar și îi umplu mamei sale o cană.

Lorraine îi zâmbi sincer.

– Îți mulțumesc, dragă. A fost un gest frumos din partea ta să vii când ți-am cerut ajutor. Lorraine oftă ușor.

– Știu că a fost ideea mea ca fiecare dintre voi să petreceți anul ăsta departe de mine și de tatăl vostru pen-

tru a vă regăsi pe voi înșivă, dar îmi lipsiți toate. După ce luă cana cu ceai pe care i-o adusese Leora, își luă o expresie mai veselă, mângâind perna de lângă ea.

– Și mie mi-e dor de tine, spuse Leora plină de încredere. Dar îmi place și viața pe care o duc acum.

Lorraine îi cercetă expresia feței, obsevând o undă de hotărâre care era nouă pentru ea.

– Chiar îți place, dragă? Chiar îți merge? Mi-ai spus atât de puțin despre viața și munca ta. Am vrut să te întreb de atâtea ori dar îmi promisesem mie că n-o să mă amestec.

– Tu nu te amesteci niciodată, fie că întrebi fie că nu. Leora se reașeză pe canapea, ghemuindu-și picioarele sub ea.

– Cât despre aceste ultime luni, unele mi-au mers ușor, altele mai greu. Dorul de casă a fost o mare problemă la început. Acum, nu atât de mult.

– Îmi place noua ta coafură.

– Și hainele?

Lorraine râse.

– După ce am depășit șocul momentului în care am observat cât de diferit arătai când te-ai dat jos din avion.

Leora chicoti încet, amintindu-și expresia de pe fața albă a mamei sale în acele câteva secunde dinainte de a o recunoaște.

– Noelle m-a ajutat să aleg culorile.

Lorraine înălță din sprâncene la auzul acestora, dar n-o întrebă nimic pe Leora. Cele două fete mai mici ale ei lăsaseră întotdeauna impresia că se înțeleg foarte bine între ele, chiar dacă aveau dificultăți în a comunica cu alții.

– Ce părere ți-a făcut Dare? întrebă ea, schimbând brusc subiectul.

Leora sorbi ultima înghițitură de ceai, căutându-și în minte imagini cu el. Purul adevăr era că Darian King McCloud, proaspătul soț al lui Caprice, avea un zâmbet cu care ar fi fermecat pe oricine. Leora voia să aibă încredere în acel zâmbet și în bunătatea cu care le tratase pe ea și pe Noelle. Dar ea nu se încredea ușor în cineva, și mai ales în bărbați.

– Pare destul de puternic cât să se potrivească cu Caprice, spuse ea în cele din urmă. Zâmbi, apoi adăugă: Și Caprice arată ca și când cineva i-ar fi adus luna și stelele de pe cer. Dar încă nu înțeleg cum a putut ea să-l întâlnească în acest timp scurt. Și bărbatul din Houston, cel care e tatăl copilului? Nimeni nu a prea discutat despre asta atunci, și nici eu n-am întrebat pentru că îmi era clar că tu, Caprice și tata voiați să nu se știe prea multe. Este ceva ce tu nu ne-ai spus? Ceva despre bărbatul pe care Caprice l-a iubit într-atât încât să-i facă un copil ?

Lorraine se întoarse încet și așeză pe masa de lângă canapea cana ei pe jumătate plină.

– Ți-am spus tot ce puteam eu să-ți spun. Acea perioadă din viața lui Caprice a fost mai agitată decât ți-ai putea imagina. Tată copilului ei a murit. Ea l-a întâlnit pe Dare mai târziu și s-a îndrăgostit de el. Dar datorită împrejurărilor, a încercat să-l îndepărteze. Lorraine se gândea în urmă la fiica ei adoptivă. Aș fi putut să-i spun de atunci că își pierdea timpul. Dare McCloud nu este un bărbat pe care să-l poată îndepărta cineva.

Leora tremura, încercând să-și ascundă reacția nervoasă ridicând din umeri.

– Poate că așa e.

Nelăsându-se înșelată de încercarea de disimulare, Lorraine își privea atent fiica, alegându-și cu grijă cuvintele. Leora era încă sensibilă la trecutul ei într-un fel în care nici Caprice, nici Silke nu fuseseră nicio-dată.

– Dragă, trebuie să încetezi să te chinuiești în felul asta. Nu toți bărbații sunt ca tatăl tău. El era cu siguranță bolnav, din moment ce era atât de violent cu tine și cu mama ta. Lorraine îi luă mâinile reci, calmându-i mișcările agitate pe care înaintea discuției nu le avea.

Leora privi în jos la pielea moale a mamei sale. Mâna lui Lorraine fusese întotdeauna acolo, gata să sprijine, să ghideze și să aline suferințe, fie ele de ordin mental, fiziologic sau emoțional.

– Mă lupt cu asta. Poate n-o să reușesc atât de repede ca Silke sau Caprice. Poate eu n-o să-mi găsesc un viitor soț până la sfârșitul acestui an pe cont propriu, dar mi se pare că am câștigat mai multă verticalitate.

Lorraine se încruntă la auzul acestora.

– Niciodată nu te-am crezut fără coloană vertebrală, protestă ea, deranjată în mod vizibil.

– Voiam doar ca tu să-ți dai seama de potențialul tău.

Leora oftă adânc.

– Știu, mamă. Era propria mea pă…păre…părere despre mine. Și e... e... este adevărat. Prima atingere a bâlbâielii de care încercase ani de zile să scape era la fel de neașteptată ca și îngrijorarea de pe fața mamei ei.

– Dragă, vino acasă. Mi-e dor de tine. La fel și tatălui tău. Ideea asta a mea să vă fac pe toate să părăsiți cuibul a fost o încercare nesăbuită de la început. Nu vreau să te văd suferind.

Leora studie expresia de pe fața mamei sale, încruntându-se la vederea îngrijorării ce părea să aibă rădăcini mai adânci decât grija pentru viitorul ei imediat.

– Ce s-a întâmplat rău, mamă?

Lorraine se forță să afișeze o indiferență pe care nu o simțea.

– Nimic rău. Doar că nimic nu se întâmplă cum am sperat. Întâi, Silke ne anunță brusc că se mărită, apoi Caprice vine acasă după o perioadă teribilă în Houston și apoi, grabnic, are loc și nunta ei.

Leora se încruntă și mai mult, dându-i mâna mamei sale pentru a o încuraja.

– Dar ești de acord cu asta și îți plac Killian și Dare; în plus, e sigur că ei le iubesc pe surorile mele. Și apoi, toți știm că Silke nu cunoaște sensul cuvântului „lent“ sau „pregătit din timp“. Caprice știe întotdeauna ce vrea și către ce se îndreaptă. Dacă acest bărbat nu ar fi potrivit pentru ea, nu s-ar fi căsătorit cu el indiferent de împrejurări sau de ce el i-ar putea el oferi.

– Știu. Lorraine se agăță în strânsoarea degetelor ei subțiri, luptându-se să găsească cuvintele care s-o aducă pe Leora înapoi acasă, fără a trăda pericolul prin care au trecut surorile ei mai mari pentru a-și atinge scopurile individuale. Leora și Noelle nu aveau tăria de caracter a celor două, Silke și Caprice. Ele erau clădite dintr-un aluat mai bun, mai fragil, mai ușor de rănit, fără a avea forța interioară care le-ar fi ajutat să depășească dificultățile

vieții. În toate calculele ei, atunci când își dorise ca toate fetele ei să se descurce singure anul acesta, nu luase în considerare acești factori foarte importanți în ecuațiile viitorului lor.

– Nu vreau să te văd suferind, repetă Lorraine sincer în final.

Leora căpătă puțin curaj, influențată în mod inconștient de siguranța din vocea mamei sale. Lorraine era foarte hotărâtă ca ea să nu mai stea și ultimele luni departe de casă. Leora simți primele tulburări ale unei dispoziții pe care niciodată nu și-o explicase sau măcar conștientizase, ea păli, inima bătându-i într-un ritm neregulat. Frica. I se întâmpla mereu la fel când avea de-a face cu o confruntare de orice gen. Știa de ce reacționa în felul acesta. Găsea răspuns la asta în sindromul ei care își avea rădăcini urâte într-o copilărie care-i revenea acut în memorie, de care nu reușise să scape. Numai în întunericul nopții, când ființa este mai vulnerabilă, amintirea terorii și suferințelor prin care trecuse îi reînvia, răpindu-i liniștea.

Lupta și acum cu frica așa cum se luptase din momentul în care găsise o portiță de ieșire din propriul ei infern. Trăgând adânc și liniștitor aer în piept, ea găsi acel izvor al liniștii pe care și-o clădise în afara resturilor copilăriei ei ruinate. Încet, frica o părăsi, luând cu ea ceva din tăria ei fizică dar, în mod ciudat, întărindu-i voința minții.

– N…n…nu, ma…mamă, spuse ea încercând să nu țină cont de faptul că începuse să se bâlbâie. E…eu…vreau să mm…merg până la capăt. Trebuie s-o fac. Își încordă mâinile, dorindu-și ca mama ei să înțeleagă. Trebuie.

Lorraine o privi în ochii albaștri, observând aici o hotărâre pe care n-o mai văzuse la ea până atunci. Tresărind, în loc să fie încântată de forța fetei sale, Lorraine ezită. Nu putea să uite pericolele prin care trecuseră amândouă fiicele ei. De două ori, soarta fusese bună. Ea nu voia să-și asume un al treilea sau al patrulea astfel de risc.

– Dacă tu continui, știi că va continua și Noelle. Ea te urmează mereu pe tine.

Leora simți o tensiune prelingându-i-se prin mușchi și realiză că Lorraine era pe jumătate gata să accepte decizia ei. Nu putuse niciodată să-și contrazică mama, și asta pentru că Lorraine îi ceruse întotdeauna foarte puțin, și nimic care să-i fi limitat vreodată drepturile.

– Știu, mamă. Voi vo… vorbi cu ea despre asta, dacă vrei.

Lorraine se aplecă spre ea și o sărută pe frunte.

– Nu, draga mea. Am pornit așa. O să parcurgem etapa asta până la capăt. Ea se ridică. Cel puțin, vei putea să mai stai aici câteva zile?

Leora dădu din cap, cu un regret sincer în privire.

– Nu pot. Zâmbi. Caprice nu ne-a anunțat pe nici unul prea din timp. Agenția duce chiar acum lipsă de personal și, în plus, avem un client care probabil că a făcut instrucție cu vreun grup special de comando. Cât despre secretarele pe care le angajează temporar, le mănâncă cu fulgi cu tot. Pentru un moment, Leora simți înțepătura vinovăției pentru jumătatea de adevăr. Ar fi putut să-și ia recuperările, dar nu voia să riște să regrete decizia de a se întoarce la locuința ei temporară și la libertatea pe care abia începea să o guste.

– Nu mi se pare că îți pasă cine știe ce de el.

Leora râse încet, ochii luminându-i-se poznaș, cum foarte rar i se întâmpla pentru mai mult de o secundă.

– Nu. Chiar înainte de a pleca eu, May era disperată și a încercat să mă angajeze pe mine la el. Probabil că o să se gândească mai bine la asta până când o să mă întorc. May știe că dacă chiar se mai gândește să lucrez eu la el, e ca și cum m-ar trimite la moarte. În cazul ăsta, este de departe un avantaj să fii femeie, adică să ai forță cât o furnică. Până acum poate că Ernestine a reușit să mai îmblânzească zmeul și poate că era bine să se lase lucrurile așa cum sunt.

Lorraine clătină din cap, negăsind prea amuzantă mărturisirea Leorei.

– Dragă… încercă ea să protesteze.

– Nu te îngrijora, mamă. Va fi bine, cu siguranță.

Capitolul 2

Maximilian Silver se holba la schemele de pe biroul din fața lui. Dacă i s-ar fi dat o cheie în mână, ar fi putut să creeze o trupă de dans din piesele de motor găsite într-un parc de vechituri. El putea să-și facă o idee despre starea de sănătate a unui motor numai ascultându-l cum funcționează, dar nu putea să traseze un set de planuri pentru același motor sau aceeași mașină.

– Încetează să-ți tot uiți la planurile astea și să îți faci propriul tău studiu de fezabilitate, și spune-mi o părere, zise Theo când se întoarse în biroul lui Max cu două căni din acea moarte neagră numită de Max cafea. Îi împinse una lui Max, apoi așteptă ca prietenul lui să ia prima înghițitură. Dacă urma să moară, nu

intenționa ca aceasta să se întâmple în urma faptului că a băut din cafeaua dată de Max. Voia să plece zâmbind și nu cu grimasa unei agonii datorate durerilor de stomac.

– Ia medicamentul ăsta blestemat, mârâi Max, știind de ce ezita Theo. Am făcut chiar eu cafea în dimineața asta. Femeia asta sergent pe care mi-a trimis-o agenția ca secretară turnase deja în primele două căni înainte de a o putea opri. Vocea lui Max, semănând cu răgetul surd al unui taur înfuriat, avu ca răspuns un fornăit ce se auzea din biroul din față, unde sergentul gata de luptă trona în mijlocul proprietății ei locale – biroul *ei* și computerul *ei* și dosarele *ei.*

Theo înjură în gând și închise repede ușa.

– Pentru numele Domnului, când o să încetezi s-o mai dușmănești pe femeia asta? Este eficientă. E drăguță cu toți în afară de tine și poate chiar să țipe mai tare ca tine. Și au trecut deja două săptămâni întregi de când este aici.

Max se aruncă în scaunul lui, ignorând văicărelile ei metalice de nedreptățire și protest. Dacă îl zgâria pe creier, nu era nici pentru prima nici pentru ultima oară. Un bărbat nu poate atinge a treizeci și opta aniversare fără să-și fi găsit și el unul sau doi nași.

– Nu-mi pasă la cine strigă. Dacă nu încetează să-mi spele biroul, să-și bată joc de cafeaua mea și să-mi lase niște idioți blestemați să mă aiurească cu povești despre câștigătorul marelui premiu la călărie, o să-i scuip fundul ei bine clădit. Probabil o să obțin o medalie.

Înainte de a sfârși de vorbit, bâzâi telefonul, scoțând un sunet de albină nervoasă. Îl lovi cu pumnul.

– Am auzit ce ai spus, bivol supraponderal ce ești! strigă ca un ecou secretara-sergent. Numai să te atingi de mine și o să te văd încuiat acolo unde te pot hrăni cu o furcă.

Înainte ca Max să se poată repune pe poziții, luminița telefonului se stinse semnalând că legătura a fost întreruptă. Furios, deoarece nu suporta să nu aibă el ultimul cuvânt, fapt știut de toți din firmă, Max sări din scaunul lui. Ridicându-se în picioare, Theo îl prinse de braț.

Max atingea un metru nouăzeci înălțime, și era dotat cu forța rudimentară a unui sportiv; văzându-l te ducea cu gândul că ar putea să se lupte cu urși doar așa, ca o mică distracție. Părul îi era la fel de argintiu ca și numele. Avea ochii negri de culoarea ciocolatei fierbinți, dar asta numai în momentele în care nu scoteau scântei, semn al firii lui parcă întotdeauna gata de luptă.

– Las-o baltă, Theo. N-o să-i fac altceva decât s-o bat, mârâi el, îndepărtând mâna lui Theo de pe brațul lui.

– La naiba, Max! Dă-o afară de aici și nici să nu-ți mai trimită pe altcineva agenția aia. Îmi amintesc de asta chiar dacă tu nu-ți amintești. Pentru că nu-l putea opri pe Max prin forță, se lipi cu spatele de ușa închisă. Este oricum o secretară mai bună decât cea care se și vedea noua ta parteneră la pat. Și răspunde la telefon mai bine decat cea care nu putea rosti nici „ajutor". Cu siguranță e mai bună și decât aia care venea mereu târziu și pleca la ora cinci fix.

Max își îndesă mâinile în buzunare, privindu-l pe bărbatul pe care-l socotea prieten.

– Spune-i să nu se apropie de biroul meu, să lase în pace ceașca de cafea, să nu-mi întoarcă fundul și poate să stea, i-o întoarse el mohorât.

– Tu tot spui că vrei să devii acționar la firmă, zicându-mi ce bun ai putea fi. Demonstrează. Te provoc.

Theo făcu o grimasă.

– Sau ți-e frică de ea?

– Vorbește mai încet. Poate să te audă.

Ochii lui Max luciră într-un fel răutăcios.

– Ți-e frică de ea, murmură el, deodată simțindu-se mult mai bine. Femeia asta îl înnebunise încă din

momentul în care pășise prima dată în biroul lui, cu acea privire războinică. Era la capătul răbdărilor și niciodată nu avusese o problemă de genul ăsta pe primul loc pentru atât timp.

– Nu mi-e chiar frică, replică Theo, înțepat.

Deodată, ieșind din joc, Max se întoarse și înălță din umeri.

– O să încetez acum cu asta. Așa cum spui, este mai bună decât celelalte. Nu înțeleg de ce avem atâtea necazuri pentru a păstra secretarele. Sunt sigur că eu le plătesc destul. Nu le cer să facă ele cafea sau să alerge în afara biroului. Au propriul lor spațiu, echipament de birou bun pentru lucru și bonusuri decente. Chiar mă ocup și de îngrijirea copiilor lor, undeva chiar în josul acestei străzi.

Aruncă o privire către schițele pe care Theo le terminase. Pentru un moment, își aminti de zilele când el și Streak începuseră afacerea. Era mai ușor atunci. Dar Streak nu mai era, ucis chiar de motorul pe care ei încă încercau să-l perfecționeze. Faptul că lucraseră în echipă îi apropiase foarte mult. Fusese însă dorința neînfrânată a lui Streak de a-și demonstra lui că este capabil, dorință care aproape distrusese tot ceea ce ei doi se străduiseră să realizeze. Trecuseră doi ani și cercetările poliției nu pro-

gresaseră cu nimic pentru a se putea răspunde la întrebările pe care Max încă le mai avea în legătură cu moartea lui Streak.

– Vino să-mi arăți ce ai descoperit acum, îl invită el, îndepărtându-se puțin de amintirile de care nu putea scăpa. Ar fi vrut mult ca acest motor să funcționeze, atât pentru el cât și de dragul lui Streak.

Theo se mută lângă el, fără să privească la schițele pentru a căror verificare petrecuse atât de mult timp în ultimele zile. Îl cunoștea pe Max de mult și lucra pentru el de doi ani, de la moartea lui Streak.

– Întotdeauna muști ca un leu înfometat imediat după ce discuți cu acel detectiv care se ocupă de cazul lui Streak. Ce ți-a mai spus de data asta?

Max înălță din umeri, încordat de tensiunea de care nu se putea dezbăra de fiecare dată când se gândea la accidentul în care murise Streak.

– Nu mai mult decât de obicei, în afara faptului că ei închid cazul. Au urmărit toate pistele pe care am putut eu să le indic și n-au descoperit nimic. Felul în care a murit cerea ceva mai mult decât atât.

– A fost ars groaznic, murmură Theo calm.

– Nu-mi pasă de ce zic ei sau oricine altcineva în privința asta. Streak era prea bun șofer pentru a pierde con-

trolul în curbă, dacă nu s-ar fi întâmplat ceva cu mașina. Numai un începător ar fi putut face așa ceva, cineva care s-ar fi pierdut cu firea trezindu-se brusc în fața peretelui apărut din senin.

Theo se ridică stânjenit.

– Știi că se spunea despre el că-și pierduse abilitatea. Nu poți să te faci că uiți asta numai fiindcă a fost prietenul tău.

Max își înălță capul pentru a-l privi pe Theo.

– Și tu nu poți să tot folosești asta ca pe o explicație. Poate că ai nevoie s-o faci dat fiind că te-ai căsătorit cu Jill atât de curând după accident.

– Eu am iubit-o. Streak, nu, ripostă Theo, strângând din pumni. Doar se culca cu ea și o târa după el ca pe un bagaj în plus. Eu i-am oferit o casă și un copil. Nu am nevoie să-l discreditez pe Streak pentru a mă înălța pe mine, dacă asta e ceea ce insinuezi. Se îndepărtă mândru de birou pentru a se așeza pe canapea.

Max se încruntă văzând această furie neobișnuită. În ultimele câteva săptămâni, Theo fusese într-o dispoziție proastă. Max observase asta dar crezuse că era vorba de problemele pe care le au cu copilul lor. Acum, se întreba dacă prinsese cu adevărat firul problemei.

– Tu și Jill sunteți bine? întrebă el cu grijă.

Theo îl studie preț de o secundă.

– Există vreun motiv pentru care nu am fi?

– Eu sunt cel aprig la mânie. Nu tu.

– Poate nimeni n-a știut vreodată în ce fel să mă ia.

– Poate, încuviință Max, trecându-și mâinile prin păr.

– Ascultă, îmi pare rău. Nu pot să nu am sentimentul că accidentul a fost ceva mai mult decât o eroare a șoferului, cum continuă s-o numească poliția. Motorul este prea important. Există oameni care ar ucide ca să-l aibă.

– Știu, acceptă Theo, oftând. Se ridică și se strâmbă gândindu-se la faptul că-și pierduse controlul.

– Nu eram aici în acea zi, dar înțeleg ceea ce spui. Să știi că și Jill poate accepta cu greu această explicație, dacă asta te ajută cu ceva. Ea spune ca l-a văzut pe Streak ieșind din încurcături mai mari decât acea curbă, fără ca măcar să atingă vreun zid. Se întoarse lângă Max pentru a privi schițele.

– Pentru numele Domnului, aș dori ca cineva să găsească un răspuns logic la asta.

Max își aruncă privirea asupra planurilor, însă nu vedea altceva decât zidul de flăcări care își desfășura brațele de Satană în jurul trupului disperat al lui Streak. O mie de ani dacă va trăi, nu va putea uita ultima imagine a ochilor lui Streak, care îl implorau să-l elibereze din închisoarea de fier. Nu fusese destul de rapid. Încercase. Dar nu

reușise să-l scoată din mașina în flăcări înainte ca aceasta să explodeze, onorându-i prietenul și sfărâmându-i visul pe care și-l făcuseră împreună în tot acel timp de doi ani.

Leora se lăsă să alunece în rochie, legându-și strâns eșarfa de un roz pal în jurul taliei subțiri, înainte de a păși în bucătărie pentru a-și pregăti ceaiul și micul dejun. Apartamentul ei închiriat i se părea mai mic decât de obicei pentru că se obișnuise cu camerele mult mai spațioase de acasă. Își zâmbi sieși în timp ce arunca o privire prin bucătărie. Se gândea că nu ar răni sentimentele familiei sale spunând că preferă de departe atmosfera mai intimă de aici luxului de acasă, chiar dacă aici nu era aproape de cei care însemnau atât de mult pentru ea. Așezându-și mâncarea pe masa din fața micuței arcade a ferestrei, privea afară cum arăta o grădină primăvara, gândindu-se că un singur lucru îi lipsea acestui loc pe care și-l aranjase pentru ea. Era singură. Nici un sunet nu umplea camerele și îi lipsea asta.

– Poate ar trebui să-mi iau un cățeluș. Ar fi o companie bună, murmură ca pentru sine în timp ce ronțăia și privea ultimele păsări ce se jucau în jurul cutiei cu mâncare de pe fereastra bucătăriei. La acest gând, începu să râdă de-a binelea. Își imagina figura pe care ar face-o Lorraine dacă ea ar ajunge acasă însoțită de un câine. Lorraine iubea ani-

malele, ca și Geoffrey, dar trecuseră ani de când nu avuseseră altceva decât cai și pisici în șopronul de pe proprietate. Încet, surâsul îi dispăru. Poate n-ar trebui să se întoarcă acasă, cel puțin nu să trăiască acolo. Trăind de una singură, prinsese gust pentru a-și fi numai ea însăși companie. Poate, ca și Silke, Caprice și Noelle, ar putea în final să-și cumpere un apartament. Nu exista nici un motiv real să n-o facă, chiar dacă s-ar întoarce să lucreze ca secretară a mamei sale.

Mulțumită de acest gând, se ridică, clăti vasele și se întoarse în dormitor să se îmbrace. Această îndeletnicire îi luă mai mult timp decât înainte pentru că acum făcuse schimbări radicale în garderoba ei anostă. Își alese un costum de un roșu-aprins și pantofi mici și eleganți de o nuanță, mai deschisă a aceleiași culori.Tocurile imposibile adăugau câțiva centimetri la înălțimea ei de doar un metru și cincizeci și doi. Cu o idee de fard pe față și conturându-și ceva mai mult ochii, nu mai semăna cu șoricelul cenușiu de odinioară. Părul strălucitor îi stătea altfel decât de obicei și îi venea foarte bine bereta haioasă de ultimă modă pe care și-o așezase într-o poziție frivolă pe cap. Zâmbi la vederea imaginii sale, simțindu-se mai vie și mai curajoasă decât fusese vreodată. S-ar fi potrivit poate mai bine să poarte o haină maron în locul celei de

culoarea ciocolatei închise, dar înfățișarea ei în întregime era atât de elegantă încât ea abia observă amănuntul acesta.

Plecă de acasă fără să se gândească la ce fel de post o să-i ofere May. Intrând în agenție, se gândea că până acum, îi plăcuseră toate slujbele temporare pe care le încercase. Chiar dacă unii dintre șefii pe care îi avusese erau cunoscuți ca fiind destul de dificili, ea reușise să trezească în toți dorința de a fi drăguți cu ea. Lorraine îi spusese adesea asta, dar luase comentariile ei ca pe niște inerente precauții de mamă. Acum, pentru că May îi spusese aproape același lucru, Leora ajunsese să creadă despre sine că posedă acel ceva care calmează furia persoanelor mai colerice. Nu era sigură că îi plăcea acest gen de atitudine. Poate că asta s-ar putea schimba la fel de simplu ca și garderoba, hotărî ea, stând ceva mai dreaptă. Nu avea nevoie decât de un imbold, și astăzi, cu frigul iernii biciuind peste tot ceea ce avea viață, părea chiar ziua potrivită pentru astfel de schimbări. Ajunse la birou, gândindu-se la căile și mijloacele de a-și face mai mult curaj. Deschise ușa de la biroul din față al agenției. Se miră la auzul unor voci ridicate, amintindu-și de ultima dată când fusese martora unor astfel de reacții.

– Max Silver, murmură ea ținându-și respirația, sperând că se înșela. Fusese foarte sigură că Ernestine va

reuși să calmeze zmeul. Deși ușa dintre birouri era închisă, Leora putea auzi conversația și identifică clar vocile.

– Acest om este o amenințare, îți spun. Nimeni din câți cunosc nu ar putea lucra pentru el și supraviețui o săptămână, iar eu am lucrat aproape trei. Nici o mirare că trebuie să apeleze la o agenție de intermediere pentru munca temporară ca să-și facă rost de o secretară. Nici o femeie normală nu ar lucra pentru el.

– Calmează-te, Ernestine.

– Nu, n-o să mă calmez. Am acceptat să lucrez pentru acest Attila Hunul numai pentru că nu aveai pe altcineva. M-am purtat cu el așa cum trebuie să te porți cu un șef, chiar de la început. Nu îmi propusesem deloc să fiu a patra victimă a lui dar iată unde m-a adus.

Ernestine se năpusti spre ușă, privind crunt pe deasupra umărului înainte de a da năvală afară. Cum Leora stătea la doi pași distanță de ușă, Ernestine intră în ea înainte să-și dea seama. Leora se clătină către perete, geanta alunecându-i din mână și conținutul împrăștiindu-i-se peste tot pe podea. Când Ernestine sfărâmă cu piciorul un ruj și un pieptene, dădu drumul unei înjurături. May sări din scaunul ei și se grăbi în ajutorul Leorei. Însă Ernestine

ajunse prima la Leora, prinzând-o cu o mână puternică și readucând-o la poziția verticală. Se uită îngrijorată la chipul Leorei.

– Ești în regulă, copilă? întrebă ea răgușit, scăzându-i vizibil furia. Chiar n-am vrut să dau peste tine, adăugă ea, conducând-o pe Leora către un scaun din biroul lui May și invitând-o să ia loc.

Leora își dădu la o parte părul care-i îi căzuse pe ochi. Zâmbi.

– A fost greșeala mea.

Ernestine dădu din cap, aruncând o privire răzbunătoare.

– Nu, e din cauza acestui bărbat blestemat! replică ea. M-a înnebunit cu delirul lui și în plus a avut și răutatea să mă concedieze numai pentru că am aruncat din greșeală la gunoi niște mâzgăleli idioate despre care zicea că sunt niște desene pentru o piesă de motor. În timp ce vorbea, se aplecă să adune de pe jos lucrurile Leorei.

– Te simți bine? întrebă May, îndepărtându-și puțin atenția de la Ernestine.

Leora reuși să schițeze un zâmbet deși ar fi preferat să le spună ambelor femei să n-o mai trateze ca pe un copilaș cu un genunchi bandajat.

– N-am pățit nimic. Vorbesc serios, îi răspunse ea lui May care o privea sceptic. Înainte ca May să continue cu

întrebările, sună telefonul. Leora își luă geanta și lucrurile de la Ernestine, observând schimbarea bruscă a atmosferei din birou. May era neobișnuit de palidă în timp ce asculta ce i se spunea la telefon. Chiar de unde stătea Leora, putea auzi huruitul unei voci bărbătești furioase.

– Știam că o să se grăbească să vorbească cu May, mârâi Ernestine aruncându-se în scaunul de lângă Leora.

– Dacă ar fi destul de deșteaptă, i-ar spune să-și caute în altă parte.

Leora nu răspunse. Având o memorie bună și dat fiind că fusese o zi prea deosebită ca s-o uite, își aminti că May i se confesase, spunându-i cât de nesigură se simțea cu agenția ei aflată încă la început. May nu își putea permite să piardă un client ca Silver, care să plece de la ea nemulțumit și să lanseze zvonul cum că May Day Temps nu este o agenție serioasă, în care să ai încredere.

– Înțeleg, domnule Silver. May își fixă privirea asupra Leorei, strângând în mână receptorul. Îmi dau seama ca ați fost foarte răbdător. O privi pe Ernestine care zbiera destul de tare ca să poată fi auzită. Privirea i se întoarse către Leora.

– Am o secretară perfectă pentru dumneavoastră, murmură ea liniștit.

– Știu că v-am mai spus asta. Dar respectiva nu era disponibilă atunci. A lucrat pentru unii dintre cei mai sensibili clienți ai mei. Sunt sigură că o veți găsi ca fiind exact ceea ce vă doriți.

Leora auzi cuvintele pe care le rostea May, rugându-se ca dintr-o dată s-o înșele auzul. Sperase că Ernestine o să reușească acolo unde toate celelalte au dat greș sau, făcând abstracție de asta, că May o să-și dea seama că ea nu putea în nici un fel să facă față unui om cu reputația lui Silver. Chiar de acolo de unde stătea, putea auzi furia neînfrânată din vocea lui. O străbătură fiori reci. Ea nu ar putea să facă față zilnic unui astfel de comportament. Exista o prea mare similitudine cu trecutul ei care încă o urmarea.

– Nu pot să fac asta, spuse Leora imediat dupa ce May închise telefonul.

– Ești nebună, May! adăugă Ernestine.

– Tâlharul ăsta o s-o mănânce de vie. Abia am scăpat eu.

Pentru un moment May nu fu atentă la Leora.

– Asta e tot pentru moment, Ernestine, te rog. Nu am mult timp. Domnul Silver o asteptă pe Leora în mai puțin de o oră.

Ernestine o bătu pe Leora pe umăr înainte de a se îndrepta spre ușă.

– Ține-te tare, fetițo. Trebuie doar să continui să spui nu. Nu poate să te trimită dacă nu vrei să te duci.

Leora nu-și lua ochii de la May în timp ce îi mulțumea Ernestinei pentru sfatul ei. Așteptă până ce ușa se închise în spatele femeii mai în vârstă, înainte să deschidă gura să protesteze din nou. Cu un gest, May îi făcu semn să tacă.

– Am nevoie de tine, Leora. Tu ești ultima mea speranță. Silver se bucură de un nume în orașul ăsta și circulă un zvon că este pe cale să facă ceva măreț cu acel proiect pe care încearcă să-l perfecționeze. Așa cum îmi merge acum treaba, am nevoie de fiecare bucățică pe care o prind. Nu-mi permit să nu-l servesc. Este simplu. Ea întinse mâinile, pentru un moment Leora observându-i în privire un amestec de hotărâre și disperare.

– Știu că sună ca și când te arunc în ghearele leului fără să mă gândesc la binele tău și poate chiar o fac într-un fel. Dar amândouă știm că tu ai talentul de a-i îmbuna pe cei mai aprigi dintre șefi. Sper, nu… chiar mă rog ca această calitate a ta să facă și în cazul ăsta minuni.

Leora citi în ochii lui May faptul ca are nevoie de ea și simți greutatea propriei sale slăbiciuni și frica de furia nepotolită, care niciodată nu o părăsise cu adevărat. May fusese drăguță cu ea, îngrijindu-se de ea fără nici o altă recomandare în afara cuvântului dat. Dacă nu i-ar explica

povestea ei, n-o să-și găsească nici o scuză pentru acest refuz. Și chiar daca i-ar explica, până la sfârșit, o să schimbe asta cu ceva situația? Ea ar rămâne tot sclava fricii, ceea ce și-a jurat că n-o să se mai întâmple. Încordându-și mâinile, o privi pe May în ochi. Știa că nu putea s-o părăsească. May era singurul sprijin pentru trei copii mici. Se zbătuse să clădească această agenție și încă muncea din greu să o păstreze pe linia de plutire în vremuri care distruseseră atâția alți întreprinzători cu speranțe mari și firme mici.

Tot ce avea de făcut era să încerce. Dacă lucrurile vor merge prea rău, n-o să-i rămână decât să plece așa cum au făcut toate cele de dinaintea ei. Pentru un moment, își imagina această situație și nu o găsi deloc plăcută. Asta ar însemna lașitate din partea ei. Ce putea să facă? se întrebă ea. În fond, cuvintele aspre nu ucid. Poate o să rămână. Cel puțin pentru o perioadă de timp. Poate era timpul să înceteze să tot alerge de la un loc la altul. Ar fi preferat un mod mai plăcut de a-și testa propria putere de rezistență, dar, din păcate, soarta are alte idei.

– În regulă, o s-o fac, spuse ea încet.

May o privi numai un moment, apoi căldura îi inundă fața, făcând-o numai zâmbet. Ochii i se umplură de lacrimi.

– N-o să uit, spuse ea tot atât de încet.

Leora încercă să schițeze un zâmbet căci nu se așteptase la această reacție.

– Nu pot să te las. Își îndreptă spatele, stând drept în scaun.

– Dă-mi niște detalii, apoi o să plec. Nu vreau să-i dau domnului Silver motive în plus să se plângă.

May se supuse nerăbdătoare, dându-i Leorei toate detaliile pe care le avea. În momentul în care Leora părăsi agenția, era mai convinsă ca niciodată că Ernestine își avea dreptatea ei. Ei erau toți nebuni. Nici Dumnezeu n-ar putea să-l mulțumească pe Maximilian Silver.

Confuză, privea către omul de pază care-i bloca intrarea la Silver Streak Industries. În toate discuțiile pe care le auzise despre Silver Streak, nu ajunsese până la ea faptul că ar putea să aibă necazuri chiar de la intrare.

– Sunteți sigur că numele meu nu este pe listă?

– Nu este, domnișoară. Bărbatul se plantă chiar în calea Leorei.

Ea oftă adânc. Era doar ora zece dimineața și se simțea deja ca și cum ar fi dat bătălii de săptămâni întregi. Tot drumul ăsta până la uzină, încercase să se autoconvingă că va putea să se descurce în această situație. Bărbații, chiar și cei temperamentali, nu-și agresează fizic secretarele.

Țipă, se enervează și chiar dau afară, definitiv, dar în mod logic nu are de ce să se teamă de alte represiuni. Acum că era aici, nu avea de gând să se lase alungată din cauza unei greșeli.

– Bine, puteți să-l sunați pe domnul Silver și să-l întrebați? sugeră ea, stând pe loc tot atât de hotărâtă ca și omul de gardă. Acesta se întoarse către ea, chiar dacă nu părea să fie prea binevoitor față de problema ei.

Apoi, se strâmbă făcând o grimasă care fu mai grăitoare decât cuvintele.

– Regulile lui, domnișoară. Nu face excepții.

– I se întâmplă să greșească? întrebă Leora sec.

– Nu astfel încât să puteți observa, ripostă el repede și apoi ridică din umeri.

– Bi… bi… Leora își blestemă încet bâlbâiala. Din toate momentele când i se întâmpla să se poticnească astfel, acum era cel mai puțin potrivit moment.

– Bine, acum a greșit, spuse ea încet, răspicat. Nu plec nicăieri până nu luați legătura cu cineva care poate garanta pentru mine. Se cuprinse cu brațele de mijloc, forțându-se să-l privească în ochi pe cel responsabil cu paza. Toate simțurile îi cereau să plece, să fugă acasă cât timp mai putea. O încerca puțin o dorință necunoscută până acum de a-și schimba viața sau cel puțin de a și-o îmbunătăți, apoi însă își făcu curaj.

Omul de pază se uită fix la ea. Leora stătea pe poziții. În final, el scoase un oftat și se repezi la telefon, vorbind concis chiar din momentul în care i se răspunse.

– Ea nu pleacă, îți spun. Spune că Silver știe de venirea ei. Nu, eu nu vreau să vorbesc cu el. Spune-i tu. Trânti telefonul.

– Poți aștepta. Închise cu o lovitură geamul de la camera în care lucra și se întoarse la hârtiile lui.

Leora se uită prin plasa gardului la clădirea mică de birouri situată lângă clădirea mult mai mare care probabil că adăpostea atelierele de asamblare a motoarelor sau poate execuția diferitelor componente. Soarele strălucea, împrăștiind licăriri aurii și argintii pe ferestre și pe puținii copaci încă înfrunziți. Ea tremura ca o frunză lipită de pământ, lovită de iarna care se apropia pe zi ce trece. Oftând, vru să se îndrepte spre mașina ei unde era cald și bine. Dar cum făcu primul pas observă un bărbat îndreptându-se către ea din direcția birourilor. Mergea parcă mâncând pământul; era ca și cum și-ar fi numărat în secunde pașii pe care-i făcea ca să ajungă la o anumită destinație. Lumina soarelui i se reflecta în argintiul părului lui și îi scotea în evidență trupul bine clădit, prea puternic pentru ca Leora să nu simtă impactul forței lui chiar și de la distanță. Strângând din dinți și dându-și seama că numai

un nebun s-ar arăta slab în fața unui bărbat cu renumele lui Silver, își înălță capul, cu bărbia demnă, în timp ce el se apropia de ea. Frica îi ajunse la culme, intensificându-se pe măsură ce privirea lui rătăcea asupra ei, părând că încearcă să-i găsească defecte. Chiar dacă se hotărâse să-l înfrunte, păli, lucru care nu trecu neobservat de privirea lui scrutătoare.

Când el se opri în fața ei, fermitatea Leorei începu să se zdruncine și ea făcu un pas înapoi, încercând să schițeze un zâmbet care însă îi dispăru imediat. Înghețată, cu ochii măriți, luptându-se în zadar cu teama, aștepta. De la distanță bărbatul răspândea în jurul lui senzația de putere și autoritate. Apropiindu-se, părea mai mare decât viața însăși. Ochii lui observau prea mult iar fizicul lui arăta ca și când n-ar fi avut nici un singur punct slab.

Lângă ea, auzi deschizându-se fereastra paznicului.

– Da. Spune că o așteptați.

Max ridică din umeri.

– Am uitat s-o anunț. Deschise chiar el poarta.

– Veniți sau fugiți ca predecesoarea dumneavoatră?

Leora se forță să privească undeva departe de acei ochi negri amenințători. Dacă ar fi găsit vreun mijloc de a-l înfrunta, n-ar fi pierdut o secundă.

– Ma… mașina mea, se bâlbâi ea.

El făcu ochii mici la auzul ezitării ei verbale.

– O să pun pe cineva să v-o ducă în parcare. Dați-mi cheile.

Leora tresări când îi apăru în raza vederii o mână atât de mare.

– Ce e cu tine, femeie? Nu mușc. În cel mai rău caz țip, dar nu mă ating de femei, așa că încetează să mai tremuri ca un iepure dus la tăiere.

Leora înghiți în sec, răsuflă adânc și se agăță de ceea ce-i mai rămăsese din puținul ei curaj. Să priveasca din nou în acei ochi întunecați i se părea unul din cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată, însă în cele din urmă reuși să-și stăpânească teama.

– M-ați înfricoșat, murmură ea cu grijă, asigurându-se că rostea perfect fiecare cuvânt. Această șovăială atrase o altă privire tăioasă din partea lui, dar, de milă, Maximilian Silver nu mai spuse nimic.

– Cheile. Sunt foarte ocupat.

Bucurându-se că i se oferea un motiv rezonabil să privească în altă parte, Leora scotoci în geantă și scoase inelul pe care se aflau cheile. Foarte atentă să nu-l atingă cumva, le dădu drumul în palma lui.

Leora ajunsese să stea alături de omul care o dăduse afară pe Ernestine. Realitatea era chiar mai rea decât își imaginase – și era doar începutul. La acest om nimic nu putea s-o încurajeze. Nu-și putea aminti ca vreodată cine-

va, bărbat sau femeie, s-o fi pus într-o situație atât de dificilă. Vocea lui era dură, nerăbdătoare. Mișcările îi erau grăbite, la fel de nerăbdătoare. Era în întregime bărbat, puternic, sigur pe teritoriul lui și deloc timid în a-și cere drepturile. O cuprinse din nou teama, strecurându-i-se insidios în gânduri și risipindu-i liniștea pe care luptase atât de greu să și-o dobândească. Vântul biciuia pământul șoptind parcă promisiuni ce păreau născute în purgatoriu. Ea începu din nou să tremure, cu un amestec atât de complet al senzațiilor de frig și teamă încât nici nu le putea separa una de alta. Când el îi atinse cotul cu mâna, simți parcă o arsură prin grosimea îmbrăcăminții ei, haină, jachetă și bluză cu mâneci lungi, și se încordă brusc.

Max înjură.

– Haide, iepuraș. Patroana ta blestemată a uitat câteva lucruri atunci când a spus că tu ești secretara perfectă.

Leora își mușcă buzele în timp ce își potrivea pasul cu al lui. Apoi, se împiedică înaintea celui de-al cincilea pas; picioarele lui erau cu mult mai lungi decât ale ei. În sfârșit, ea se opri sau cel puțin încercă.Viteza lui o depășea într-atât pe a ei încât el era tot timpul cu patru pași înainte. El se opri înclinându-și capul pentru a se holba la ea.

– Acum ce mai e?

– Nu pot să merg atât de repede.

El privi în jos la picioarele ei, la tocurile mici și drăguțe, la curelușele și pielea fină a pantofilor; îi găsi tot atât de delicați și moderni cum era ea cu totul. Se uită atent la aceste încălțări neputând să nu se gândească la dușumeaua atelierelor și la inevitabilele ei denivelări. Cu norocul lui, această femeie ar putea să se împiedice și să-i cadă lată la picioare.

– Să-ți pui pantofi mai buni mâine. Îmi place să umblu mult prin ateliere și vreau să vii cu mine. Nu sunt un director care să stea la birou. El o luă în brațe, fără să ia în seamă rigiditatea ei. Nu avea timp să țină cont de sensibilități feminine ci trebuia să aibă o secretară. Cel puțin poate că o fire moale ca ea nu o să-și bată joc de cafeaua lui.

– Relaxează-te. Încerc doar să te iau din vântul ăsta înainte să îngheți. În plus, trebuie să mă întorc la treabă, își rezumă Max rapid înaintarea către uzină.

– Domnule Sil…Silver, lăsați-mă j… jos, încercă să articuleze rugător Leora bâlbâindu-se. Mușchii lui se încordau la fiecare pas, dar nu părea deloc că ar duce vreo greutate. Căldura lui o înconjura cu totul și îi simțea parfumul care îi era tot atât de indiferent ca și faptul de a-i sta în brațe.

– Nu.

Leora clipi. După duritatea vocii lui de mai înainte, ușurința neașteptată cu care el rosti acest cuvânt îi înmuie tot restul de protest.

– Nimic de spus?

El îi întâlni privirea; ea dădu din cap. În afara rudelor ei, niciodată nu se aflase fizic atât de aproape de vreun bărbat.

El clătină din cap, schițând un surâs scurt și având o undă de umor în ochii întunecați În mod cert nu ești ca predecesoarea ta. Apropo, numele meu este Max. Nu cred că e cazul să ne formalizăm acum.

Amintirea Ernestinei o făcu să i se dezlege limba.

– Ai purtat-o în brațe și pe Ernestine? întrebă ea, înainte de a putea să-și pună întrebări asupra propriei sale siguranțe.

El râse, amuzându-se atât de copios încât sunetul pe care-l scotea colora parcă pământul.

– Sergentul? Nu chiar. Ea m-ar fi omorât. În afară de asta, nu arăta ca și când un vânt puternic sau un ton mai ridicat al vocii ar fi doborât-o.

El se opri chiar lângă ușa închisă a fabricii și o coborî și pe Leora. Privi în jos către ea, uitându-se la liniile fine ale feței ei. Pentru un moment uită de complicațiile

motorului ce-l aștepta de partea cealaltă a ușii. Ea arăta încă tot ca un mic iepuraș speriat, cu ochii mari și mișcări stângace. Avea până și vârful nasului roz de frig iar părul șaten îi era ciufulit într-o parte de pălărioara ei roșie. Ea era prea fragilă pentru compania lui, pentru a oricărui bărbat, se gândi el. Dar avea nevoie de ea. Theo îi tot bătuse toba cu asta dimineața înainte ca el să se fi năpustit afară din birou să prindă avionul spre Detroit. Așa că promisese să-și potolească gura pentru a putea avea o secretară și, în general, cel puțin, pretindea că a reușit.

Leora observă efortul pe care el îl făcea ca ea să se simtă confortabil. Se întrebă de ce, chiar dacă i se părea binevenită încercarea. Nu voia s-o abandoneze pe May și, cu siguranță, nu avea puterea fizică să lupte împotriva fricii în fiecare moment al orelor de muncă.

– Măcar avertizează-mă, astfel încât să mă pot apăra, așteptă ea să i se riposteze, fără să realizeze că nuanța de sinceritate din cuvintele ei o trăda.

Înfiorat, deranjat de faptul că ea părea sincer înfricoșată de el, Max se gândi că n-ar putea niciodată să ridice mâna asupra ei sau asupra altei femei. Apoi se uită adânc în ochii ei, ochi care păstrau mai mult decât urma fricii, ochi care-l implorau să nu-i facă teama mai greu de suportat. În acea

secundă, el nu mai putu să spună ceea ce ar fi vrut. Dacă pentru el bunătatea era un lucru nou, pentru ea reacția lui fu ca o lovitură.

– Minerii obișnuiau să strige în gura mare când puneau dinamită în galerii. Nu fac așa?

Leora studie fața lui dură, parcă sculptată, observând că forța lui care o neliniștise într-atât parcă s-a mai temperat, simțind asta ca pe o ușurare în care nu știa sigur dacă să aibă încredere, dar de care își dădea seama că avea nevoie. Își mușcă buza, vrând să nu arate ceea ce gândea. Accepta orice ca să-i facă timpul pe care ar urma să-l petreacă aici mai puțin plin de ceea ce avusese parte cu mult timp în urmă.

– Corect, aprobă ea încet, fără să se bâlbâie. De data asta, când el îi atinse cotul ea nu mai tresări.

Licărirea de încuviințare pe care i-o zări în privire o bucură, gândindu-se că a câștigat bătălia. Zâmbi ca pentru sine în timp ce se plimba în urma lui prin ateliere, încălzită de parcă ar fi purtat un veșmânt drag ei. Fără să-și fi dat seama, se relaxase. Reușise să îmblânzească zmeul, pe Maximilian Silver și, chiar dacă îi fusese teamă, descoperise că el poate arăta bunătate unei ființe ca ea.

Capitolul 3

Leora stătea pe scăunel, la câțiva pași de locul unde aveau loc discuțiile dintre Max și unul dintre muncitorii care asamblau componentele unui motor în funcțiune. Chiar în spatele ei, era o cameră cu ferestre mari. Diverse mașini, cadrane și instrumente de măsură se găseau pe o consolă lungă aflată nu departe de acea încăpere. Max explica cum că era vorba de o suprafață de testare pentru noul motor, pregătită pentru momentul în care acesta va fi gata să pornească din nou. În prezent, atât cât putea ea să realizeze, camera era loc de depozitare pentru un cadru din metal care avea o grămadă de sârme ce acopereau carcasa. Aceste sârme reprezentau senzorii pentru multitudinea de instrumente atașate consolei de afară. În ciuda faptului că tot ce o înconjura îi era necunoscut și a noutății a ceea ce învăța acum, realiză faptul că atenția îi

era îndreptată mai mult spre el decât spre altceva. Din toate poveștile de groază pe care le auzise despre el, crezuse că Max ar fi un individ foarte egoist, cu o dispoziție numai spre a cere. În schimb, dăduse peste un bărbat care putea zâmbi la fel de ușor cum înjura. Găsise pe cineva care impunea respect oricărei persoane din încăpere, pe cineva care își făcea treaba cu o asemenea ușurință încât oricine l-ar fi văzut ar fi zis că munca aceasta reprezintă o parte din el însuși. Max putea să strige când se înfuria, dar era uimitor de subtil în toate celelalte situații. Intrigată, Leora se surprinse încercând să afle mai multe din felul lui de a acționa și din modul în care îi răspundeau ceilalți. Își spuse sieși că era foarte în interesul ei să ajungă să-l cunoască cât mai repede posibil. Dar în spatele acestei gândiri era conștientă că de fapt ea era pur și simplu curioasă.

Oftând, ea își căută cea mai bună poziție în care să stea. Era cu mult peste ora prânzului și îi era foame. Cum era încălțată cu pantofi deloc adecvați, o dureau picioarele, ca și spatele ghemuit pe un scăunel tare. May uitase sau poate nu știa că această slujbă este mai apropiată de munca fizica decât de munca de birou. Brusc, Max se uită către ea, ințepând-o cu una dintre acele priviri căreia nu-i scapă nimic. Aranjându-se așa cum credea ea că îi stă mai

bine, rămase în așteptarea următoarei comenzi. Observă că cel cu care vorbise Max mâzgălește ceva; apoi acesta se îndreptă către ea.

– Mi-e foame. Nu vrei să iei prânzul? Îndreptându-și mijlocul, ea se ridică de pe scaun și sări în picioare ajutându-se cu mâinile până când simți că a revenit la poziția verticală.

La auzul acestora, Leora își mai recăpătă puterile. Dar înainte de a putea să obiecteze, rămase un timp în picioare în fața lui, trupul lui împiedicând-o să-i vadă pe cei câțiva oameni care se pregăteau să plece în pauza de prânz.

– Domnule Silver, aș vrea ca s… să nu faceți asta. Poate că sunt eu m…mai mică decât dumneavoastră, dar n…nu sunt o păpușă de care să dispuneți cum vreți. Știind că s-a bâlbâit din nou, după câteva ore în care scăpase de asta, se înroși. Pleoapele îi tremurau de rușine, coborându-și privirea parcă pentru a se apăra de ceva.

Max observă cum se colorează la față, deranjat inexplicabil de răspunsul ei. Ea era atât de fragilă, iar el n-ar fi vrut s-o pună într-o situație jenantă. Scaunul era înalt; ea era mică și blestematele de tocuri probabil că nu o făcuseră să se simtă mai bine. El nu se gândise deloc la toate astea.

– Nu face asta, mârâi el, rezistând impulsului de a-i atinge unul din obrajii înroșiți pentru a vedea dacă e atât

de fierbinte cum părea. Îl auzi pe ultimul dintre muncitori părăsind atelierul. Acum erau singuri, fără nici un ochi care să-i spioneze.

– N-am vrut să te supăr. El își îndesă mâinile în buzunare, pentru a rezista tentației.

– N-am vrut să sari de pe acest scaun și să riști să-ți alunece picioarele pe podeaua asta tare.

Leora reflectă la această explicație rezonabilă, observând în privirea lui îngrijorare pentru ea și părere de rău. Dându-și seama de asta, deveni și mai jenată. Orice altă femeie ar fi observat acest simplu fapt, se mustră în sinea ei.

– Îmi pare rău, murmură ea.

Max ridică din umeri, mai mult decât dornic să schimbe subiectul. Dacă ar mai fi continuat să înfrunte privirea ei care exprima parcă nevoia de cineva care s-o susțină, să-i spună că totul era în regulă, atunci chiar că ar fi avut motive să se supere.

– Repet, ți-e foame? întrebă el, intrigat pe faptul că gândurile îi zburau numai către feminitatea ei. Fusese conștient de asta chiar din momentul în care o întâlnise tremurând la poarta lui.

Leora ezită, nesigură de ceea ce voia ca și de scopul întrebării. Dimineața fusese dificilă pentru ea din mai

multe motive; primise foarte multe noi informații. Dar cel mai important era că nu știa ce simțea în privința lui Max. Sentimentele ei erau prea confuze pentru a și le putea explica. Chiar când îl privea discutând cu cei din jurul său, tot nu se afla mai aproape de a găsi o explicație ciudatei tensiuni care părea s-o stăpânească ori de câte ori el se afla în apropiere. Din acest motiv, își cântări cu grijă posibilitățile. Era hotărâtă să nu abandoneze și, în plus, May conta pe ea.

La început, Max nu observă ezitarea Leorei. Avea în cap un amalgam de gânduri contradictorii. Indiferent de ce schimbări se petrecuseră cu el de azi-dimineață, din momentul în care simțise privirea ei insistând asupra lui și analizându-l, el îi simțise prezența și încă era conștient de asta. Nu putea înțelege. Depășise vârsta la care reacționa instinctual și nu fusese niciodată atât de sigur de farmecul lui încât să creadă că orice femeie i-ar cădea la picioare. Și acum o privea pe Leora și simțea un impuls de dorință care n-ar fi trebuit să existe. Simțea nevoia s-o atingă. Voia cu adevărat să vorbească cu ea, să-i încerce timiditatea care părea tot mai mult că face parte din ea ca și ochii de un albastru profund. Toate reacțiile lui erau absolut nebunești și el știa asta. Ea era doar o secretară temporară iar el nu avea timp acum să se intereseze de cineva anume. Îl

măcina faptul că trebuia să schimbe odată ceva, iar pentru asta trebuia să muncească din greu. În ciuda faptului că făcea regulat plățile pentru împrumutul pe care-l contractase ca să ajute compania să treacă peste dificultățile financiare, banca nu era prea mulțumită de întârzieri și punea întrebări despre moartea lui Streak, întrebări la care el încă nu avea răspuns.

Își concentră atenția asupra Leorei, observând că ea nu răspunde.

– Repet, îți este foame? spuse el pe un ton mai neutru.

Înainte ca ea să poată spune ceva, răspunse stomacul în locul ei cu un ghiorăit de încuviințare foarte discret dar totuși perceptibil auzului.

Max aruncă o privire în jos apoi o privi în față: arăta adânc mâhnită. El nu putea suporta asta, astfel încât zâmbi vrând să îndepărteze acea expresie de pe chipul ei cât de repede putea.

– Acum asta e ceea ce vreau. O femeie cinstită. El își scoase mâinile din buzunare și le ridică în sus. Se simțea în stare să aibă grijă și de ea și de el. Tot ceea ce trebuia să-și reamintească era că avea o misiune de îndeplinit și că ea urma să-l ajute.

– Dacă promiți să nu mai vezi tot felul de avansuri tipice bărbaților în asta, o să te iau de braț și ne plimbăm

până la mașina mea. Apoi, Domnișoară Secretară Perfectă, o să-ți ofer cel mai bun prânz pe care l-ai avut vreodată. Dădu din cap când citi răspunsul negativ din ochii ei.

– Podeaua, îți amintești? Și ai fost răbdătoare ca un sfânt așteptând acolo. Și nu este nici o cafenea sau restaurant prin jur, așa că dacă nu ți-ai adus prânzul cu tine, lucru de care mă îndoiesc, ai nevoie de mine ca să-ți arăt un local unde se poate mânca. Și cum nu-mi place deloc să mănânc singur, n-o s-o fac. El o cuprinse cu degetele politicos de încheietura mâinii drepte și o luă de braț. Pielea ei era fierbinte și moale exact cum nu era a lui. Își îngădui pentru o secundă să simtă diferențele, apoi își înăbuși astfel de reacții pentru a se concentra asupra chipului ei.

– Gata cu obiecțiile? Își arcui sprâncenele întunecate parcă pentru a sublinia întrebarea.

Leora nu cunoscuse niciodată pe cineva care să-și urmărească atât de asiduu scopul așa cum făcea Max. Vru să obiecteze dar își epuizase sistematic toate armele. Brusc, râse ușor, privirea luminându-i-se poznaș. De ce nu s-ar bucura și ea?

– Gata cu obiecțiile, acceptă ea.

Max o privi, prins de scânteierea de foc de pe acest chip care fusese până în acest moment de dezgheț mai

mult politicos și controlat cu grijă decât vibrant și plin de viață. Deodată fu cuprins de o emoție mai profundă, o dorință care se cerea împlinită. Deloc tulburat, își încordă brațul cuprins de tensiune. Căzu pradă dorinței, înjurând în tăcere momentul nepotrivit al apariției acesteia. Nu numai că avea nevoie de o concentrare maximă în timpul stadiilor actuale ale dezvoltării motorului, dar, dintre toate femeile pe care le cunoscuse, Leora St. James era ultima la care s-ar fi putut gândi că ar putea fi compatibilă cu un tip de felul lui. Ea ar fi avut poate nevoie de un cavaler drăguț care s-o protejeze de toți, s-o dădăcească și să fie indulgent cu ea. Ea merita ceva fin și elegant ca să se potrivească cu mișcările ei grațioase și trupul ei delicat. El nu avea nimic din toate acestea. Drace, i-ar trebui toată ingenuitatea de care e în stare numai ca să n-o sperie cu cea mai banală dintre manifestările sale.

Leora se ridică stângaci în timp ce Max continua să se uite la ea fără s-o vadă. Ceva nu era bine. Ea putea să simtă acest lucru chiar dacă nu putea să înțeleagă ce anume.

– Max? zise ea liniștită, spunându-i pentru prima oară pe nume. S-a întâmplat ceva?

Imaginea buzelor ei de un roșu-pal, care îi rosteau numele era incredibil de excitantă. Max nu mai simțise o

astfel de atracție spontană de pe vremea adolescenței. Blestemându-și în gând trupul prea excitat, se îndreptă către ușă.

– Nu, nu s-a întâmplat nimic, spuse el nerăbdător. *Nimic, cu excepția de a avea unele părți ale corpului în plină alertă,* adăugă el în gând, fără să realizeze că până și gândurile pentru ea aveau o formă mai drăguță.

– Pari supărat, spuse ea insistent.

Max sfârși cu toate precauțiile. Era deja mai mult decât ar putea suporta orice bărbat sănătos cu dorințe normale. Se întoarse vrând s-o întrebe dacă era oarbă la ceea ce se întâmpla cu el în prezența ei. Ar fi fost foarte scurt și explicit. În fond, el nu putea să controleze această situație din punctul de vedere al amândurora. Deschise gura, apoi o privi în ochi. Ea îi întoarse privirea cu acea umbră de timiditate, de ezitare, acea urmă slabă de teamă; urmarea fu că ceea ce el voia să-i spună muri înainte de a se fi născut.

– Uită-te la mine, Leora. Spune-mi ce vezi, zise el, privind-o cu o blândețe de parcă ar fi fost împreună toată dimineața.

Leora se uită fix la el, înțepenind imediat.

– Ce vrei să spui? Ea își umezi cu limba buzele uscate.

Max urmări această mișcare, trupul încordându-i-se într-o tensiune mai mare și plin de o dorință pe care nu

avea de gând să o satisfacă. Nu putea fi atât de naivă. Nici o femeie la această vârstă, în afara călugărițelor poate, n-ar putea fi atât de neștiutoare. – Vreau să spun că mă simt atras de tine, murmură el, privind-o aspru. Lua-o-ar naiba, chiar nu vedea ce se întâmplă cu el? Nu-și putea aminti vreun moment în care să fi suferit atât din cauza asta și totuși să nu facă nimic în sensul ăsta. Se mustră în sinea lui.

Leora îi urmări privirea, buimăcită de evidența dorinței lui. Ea fusese întotdeauna foarte sigură că își va petrece zilele singură. Nu voia să riște având încredere într-un bărbat într-atât încât să-și permită să fie vulnerabilă fizic sau sentimental.

– Nu se poate, rosti ea în final, spunând singurul lucru care nu avea nici un sens în acel moment.

El își strâmbă buzele într-o grimasă de zâmbet.

– Poți să te uiți la mine și să-mi spui că nu se poate? murmură el, mai puțin binevoitor.

Când Leora realiză ce spunea trupul lui Max, păli, cuprinsă de aceeași teamă care își avea rădăcinile în trecut. Aproape nu mai auzi înjurătura lui Max.

– Încetează să te uiți la mine ca și cum aș vrea să te violez, spuse el, înfuriat de reacția ei. Situația era oricum destul de jenantă chiar și fără acest răspuns.

– N-am spus că o să mă manifest în vreun fel. Leora încercă să-și tragă mâna dintr-a lui.

– Lasă-mă să plec, șopti ea, luptându-se cu teroarea și cu amintirile care o invadau cu atât mai intens cu cât el nu-i dădea drumul la mână.

Max se încruntă, întărindu-și strânsoarea.

– Nu îți fac nimic, așa că încetează să te agiți.

Zbătându-se pentru a se elibera, Leora era departe de a fi în stare să-l audă. Nu simțea decât durerea de a fi ținută astfel împotriva voinței ei, puterea unui bărbat în fața slăbiciunii ei. Scânci de frică, dându-și seama de zădărnicia încercărilor ei de scăpa. Disperată, se trase înapoi, înălță capul, cu ochii sălbatici în care erau vizibile toate acele temeri pe care nu și le învinsese în toți acești ani. Cum pălăriuța îi căzuse o dată cu ultima încercare de a fugi, acum părul îi zbura liber. Picioarele îi alunecară sub ea. Dintr-o dată, el o văzu aproape căzând pe pardoseala tare de ciment.

Șocat de teroarea care i se putea obseva pe chip, de sunetele ce-i ieșeau de pe buze, Max nu avu o reacție promptă până în momentul în care o simți că-și pierde echilibrul. Își strecură mâna în jurul mijlocului ei, trăgând-o către el. Leora își pierdu și ceea ce îi mai rămăsese din puterea de a se susține. Scoase un țipăt cu

un glas de copil, de parcă și-ar fi retrăit în acele momente trecutul. Max nu mai era deloc atent la felul în care o susține ca să nu cadă. Voia doar s-o protejeze, voia ca ea să înceteze a-și mai face rău singură. Mergând legănat o duse în brațe către încăperea cea mică, biroul unui angajat. Trânti ușa cu cotul, încuind-o după el. Se îndreptă cu pași mari către unul dintre cele trei scaune și se aruncă în el, ținând-o pe Leora strâns în brațe. O trase mai aproape, mângâind-o pe cap și apropiind-o de obrazul lui, în timp ce o ținea strâns lângă el, vrând parcă să ia asupra lui spaima care o teroriza.

– Gata, Leora. Sunt cu tine. Orice ar fi, n-o să accept ca ție să-ți fie rău, murmură el în părul ei moale. Fără ca el să-și dea seama, ochii lui Max erau ca o oglindă a groazei ei și exprimau o furie năprasnică împotriva persoanei sau persoanelor care sădisera în ea o astfel de spaimă adâncă. Din nou și din nou, el îi șopti promisiuni, așteptând, rugându-se, cum rar o făcuse, ca vocea lui să ajungă până la ea, să-i înfrângă coșmarul.

Leora auzi cuvintele lui, cuvinte cum nu mai auzise niciodată înainte. Simți forța care o susținea și o proteja fără să-i facă vreun rău. Încet, conștientizând faptul că fusese cu totul la dispoziția lui și că el nu făcuse altceva decât s-o ajute, groaza o părăsi. Mișcările ei frenetice se

domoliră, respirația îi deveni mai regulată. Sentimentul de teamă de a fi prinsă ca într-o cursă fără scăpare o părăsi.

– Asta e, draga mea. Respiră ușor. N-o să te las să suferi. Promit. Max o mângâie pe spate, spulberând încet rigiditatea aceea de care se speriase atât.

Leora trase adânc aer în piept, frica părăsind-o încetul cu încetul. Simțea parfumul lui Max plutind în jurul ei și inspirându-i tot atâta siguranță ca și brațele lui. Trupul îi era fierbinte, protejând-o de răcoarea din birou și de moleșeala tot mai mare care o apuca pe ea întotdeauna după ce se lupta cu frica. Pentru un moment, ea chiar își îngădui luxul de a se lăsa în voia strânsorii lui. Nu putea înțelege cum de putea să se simtă atât de în siguranță alături de el, când numai cu câteva clipe înainte simțise nevoia disperată de a fugi de el.

– Îmi pare rău, șopti ea în cămașa lui.

Max își aplecă fața către ea pentru a-i auzi cuvintele. Îi îndepărtă părul de pe față.

– De ce? Este vina mea. N-ar fi trebuit să spun ce am spus. El îi cuprinse ceafa în mâini, simțind emoții pe care nu le mai încercase vreodată. Ea părea atât de mică în brațele lui, cu adevărat un exemplar delicat al creației lui Dumnezeu. Nu putea să uite că el a speriat-o, declanșându-i acea teamă de necrezut. Nu înțelegea de

fapt adevărata cauză și spera din tot sufletul să nu fie din vina lui. Poate că fusese el prea brutal...

Leora simți autoînvinovățirea din vocea lui și-și înălță capul. Nu putea să-l lase să creadă că el fusese cauza a ceea ce se întâmplase.

– Tu nu ai nici o vină.

– Poate, dar eu am declanșat tot ceea ce a fost. El îi atinse obrazul palid, privind în ochii ei. Frica încă fierbea acolo împreună cu oboseala, urmare a luptei pe care o purtase.

– Nu vreau să te sperii din nou. O să sun la tine la birou și o să le spun să trimită pe altcineva. Sunt sigur că ei își dau seama că n-a fost vina ta și, oricum, n-o să vorbesc răstit cu șefa ta de acolo, adăugă el, anticipând protestul ei.

Leora era tentată, de data asta nu din cauza fricii, ci dintr-o nevoie de a părăsi scena pe care tocmai jucase în defavoarea ei. Cu exceptia lui Noelle, nimeni, nici părinții, nici terapeutul, nici prietenii sau familia, nu știau cât de puternice îi erau manifestările fricii. În ciuda acestora, îi oferise lui Max un tablou complet în doar câteva minute. Până acum el nu pusese întrebări, dar dacă asta o să continue atâta timp cât ea va rămâne? Dar și dacă o să-i răspundă cu ușurința cu care ar răspunde majoritatea

femeilor? Și, în egală măsură, ar putea oare să se mai împace cu sine dacă ar abandona? Prea mult timp încercase să-și înfrunte trecutul. Nu era perfectă, dar își construise niște strategii care funcționaseră. Să le abandoneze acum ar însemna că a pierdut bătălia și asta nu putea suporta.

– E…eu voi rămâne dacă tu v…vei fi alături de mine, se bâlbâi ea.

El îi studie expresia feței.

– Ești sigură?

Ea încuviință, apoi își adună puținul curaj care îi mai rămăsese.

– Doar un lucru…

Max nu ezită. El nu voia deloc ca ea să plece. Nu era tocmai sigur de ce, însă era genul de bărbat care credea că e bine să-și urmeze instinctele.

– Spune-l.

– Fără înt… întrebări.

El se gândi la asta.

– Ar fi mai bine dacă aș ști ce te supără. La naiba, nu vreau deloc să se mai întâmple vreodată să-ți mai cauzez ceva similar, explică el cinstit.

Leora tăcu, reflectând la răspunsul lui. Dacă ar fi întrebat-o ceva, ar fi refuzat fără să stea pe gânduri. Pentru că el îi dăduse un motiv și o posibilitate de a alege, ea hotărî

că nu putea pur și simplu să-l lase așa. Poate ar fi mai corect pentru amândoi dacă i-ar mărturisi ceva, nu întregul adevăr, dar o parte care să nu o doară. O foarte mică parte.

– În regulă. Pentru un moment, privi în gol.

Max îi prinse bărbia într-o strânsoare blândă și-i îndreptă ochii din nou către el.

– Aș prefera să nu te ascunzi de mine. Dacă nu simți nevoia să-mi spui, eu pot să nu știu. Spune-mi doar ce să nu fac.

Simțind afecțiunea din răspunsul lui, Leorei i se umplură ochii de lacrimi. Max observă prima urmă argintie pe pielea ei moale.

– Dacă vrei să mă faci să sufăr, acum reușești, murmură el aspru, fără să-și fi dat seama până în acest moment cât de mult pot răni lacrimile unei femei, ale acestei femei.

– Nu vreau să te fac să suferi, pe tine și pe nimeni, șopti ea.

– Atunci nu mai plânge. El luă o lacrimă pe vârful degetului și o îndreptă către buze.

Leora își pierdu puterea de a raționa. Degetele ei le urmau pe ale lui, mângâindu-i buzele în timp ce el îi sorbea lacrimile.

– Îți mulțumesc pentru că ai avut grijă de mine, murmură ea răgușit.

– Nu-mi imaginez cum aș putea să *nu* am grijă, recunoscu el, rezistând dorinței de a-i săruta degetele care aproape îi atingeau pielea. El nu avea dreptul și simțea că niciodată n-ar putea trăi cu această femeie numai pentru propria lui satisfacție. Cineva deja îi arătase ei prea clar partea cea întunecată a umanității. El nu va fi pentru ea un al doilea profesor care s-o învețe astfel de lucruri îngrozitoare.

– De ce?

– Nu știu. Pur și simplu. El zâmbi slab, urmărindu-i cu privirea liniile fine ale feței.

– Tu ești exact tot ceea ce eu nu sunt. Nu ai nimic în comun cu toate celelalte femei pe care le-am cunoscut – ai o piele moale, ochi mari care înoată în lacrimi, o privire speriată și un amestec de bunătate și curiozitate. Ești atât de fragilă încât aș putea să te rup cu o mână. Tu îmi potolești apucăturile doar înălțând o sprânceană.

El făcu o pauză pentru a-și trage răsuflarea.

– Mă simt ca o matahală de urs grosolan și indiscret, dar te vreau lângă mine. El înălță din umeri încurcat. Și, oricum, nu știu să spun cuvinte frumoase. Numai cu câțiva ani în urmă eram doar un mecanic care avea unsoare sub unghii și înjura tot timpul.

Leora înțelese de ce era el vulnerabil. Acest bărbat ar putea să-i dăruiască și ei din forța lui, lucru care cântărea mult în lupta pe care ea o purta cu sine.

– C… cel puțin, tu nu te bâl… bâlbâi.

Max simți durerea din vocea ei.

– În schimb tu te bâlbâi. Când ești supărată sau nervoasă.

Ea îl aprobă, înfruntând privirea lui în care oricât ar fi căutat n-ar fi găsit vreo urmă de batjocură sau ridiculizare. Acceptarea acestui fapt apărea în ochii lui ca o căldură plăcută.

– Când uit să mă concentrez la asta.

– Nu sunt atât de prost încât să-ți spun că nu-mi pasă de asta sau că nu observ. Îmi dau seama și îmi pasă. El îi prinse bărbia în momentul în care ea își întorcea capul.

– Îmi pasă pentru că ăsta e un semn că ești supărată sau nervoasă. Nu din cauza bâlbâielii în sine. Ai o voce frumoasă, indiferent în ce fel rostești cuvintele. Și dacă cineva îți spune altceva, trimite-l la mine și o să am eu ac de cojocul lui.

Leora nu crezuse vreodată că ar putea găsi ceva amuzant în defectul ei de vorbire. Dar la interpretarea lui Max, nu putu să nu râdă. Râdeau amândoi. Îmbrățișând-o, Max îi sărută părul.

– Draga mea, ai un râs foarte frumos.

Ea dădu din cap, simțindu-se mai bine decât de obicei după acea luptă emoțională prin care tocmai trecuse. Cu un impuls de nestăvilit, îl îmbrățișă și ea pe Max, apoi îi îndepărtă mâinile. Până în acest moment, ea nu realizase că stătea în brațele lui.

– Acum o să te înroșești din nou, murmură Max, atingându-i obrazul pentru a-i simți căldura așa cum își dorise s-o facă din primul moment în care văzuse tenta îmbujorării pe pielea ei de culoarea trandafirului.

– N-ar trebui să mă ții asa.

– Nu-ți place? întrebă el fără falsă pudoare, fără nici un semn că ar vrea să-i dea drumul.

– Nu răspund la provocări.

– Bine, nu ești nervoasă și cu siguanță nu ești supărată, sublinie el, vădit interesat.

Leora îl privi fix atât de mult cât îi îngăduia poziția în care stătea.

– Max, lasă-mă să plec și nu te mai juca cu mine. Dacă vine cineva și ne vede?

El privi către ușă.

– Am încuiat.

Ea oftă, plăcându-i în mod ciudat tachinarea lui.

– Trebuia să încui?

– Bine, trebuia să-mi apăr reputația, spuse el virtuos.

– Ești sigur că ai o reputație? Leora își trase fusta, acoperindu-și ostentativ genunchii. Nu voia să se gândească la felul în care îi stătea părul sau la faptul că nu-și mai simțea pălăria pe cap.

– Mă gândesc să-mi cumpăr una.

– Nu poți face asta.

El o privi curios.

– De ce nu?

– Sau ai, sau nu ai.

– Poate eu cred că am pierdut-o și de fapt nu este așa.

Ea îl privi nedumerită.

El râse și-i sărută vârful nasului.

– Hai, draga mea. Nu pot să discut cu tine toată ziua. Trebuie să lucrez și amândoi trebuie să mâncăm. El se ridică purtând-o pe ea în brațe.

– Cât de mult mi-ar plăcea să te duc eu în brațe, totuși cred că e mai bine să mergi singură. Știi tu, de dragul virtuții mele. O lăsă să-i alunece din brațe, ignorând chemarea trupului lui pentru o posesiune rapidă a femeii pe care o dorea.

Leora făcu un pas înapoi, își potrivi printr-o smucitură fusta și încercă să se încrunte la el. O pierdere de timp,

pentru că zâmbetul lui cerea ca ea să împartă cu el bucuria momentului. Buzele ei se curbară, ochii luminându-i-se poznaș ca și cum aflase în el un prieten de joacă.

– Vreau să văd un exemplu al acestei virtuți, îl tachină ea, un pic șocată de propria ei îndrăzneală, dar nu într-atât încât să-și retragă cuvintele.

Max o prinse de braț.

– Dragă, arăți foarte bine în momentul ăsta. Mai degrabă aș sta singur aici, în această cameră, cu tine decât să mănânc. Și așa cum sunt eu construit, ăsta e un compliment de prim rang. El deschise ușa și o lăsă pe ea înainte, după care se opri pe drumul către ieșirea principală ca să ridice de pe jos pălăria ei. Întorcând-o cu fața spre el, îi potrivi pălăriuța pe cap, înclinând-o într-un unghi care-i dădea o alură veselă. Ea arăta zglobie și foarte atrăgătoare. Toată după-amiaza el fu de-a dreptul uluit de felul în care reușise doar să-i zâmbească și s-o conducă la mașina lui fără măcar s-o sărute.

Capitolul 4

Max se uita atent la hârtiile din fața lui, simțind fiecare lună a vieții sale ca pe o piatră în stomac. Cei de la bancă sunaseră din nou. După toate aparențele, informatorul lui, cât ar fi fost de gură spartă, îi prevenea despre ultima problemă apărută. Își trecu degetele prin păr, întrebându-se pentru a suta oară cine ar fi avut vreun interes să-i saboteze îmbunătățirea pe care o aducea el motorului. Încercase să afle angajând investigatori, însă aceștia nu găsiseră fluxuri greșite de design sau încărcări financiare constante care să nu-i confere acea excelentă cotă a posibilității de îndatorare. Încercase să caute singur, dar nu avusese mai multe șanse să dea de vreun fir. Acum, nu putea să renunțe. Ceva anume, poate instinctul, îi spunea că cineva din afară încerca să-i spulbere visul

chiar din fașă. Oftând, știind că nu mai erau multe posibilități de alegere, trebuia să continue până când chiar nu ar mai fi avut nici o posibilitate sau până când se vor termina banii.

Concentrându-și atenția asupra ușii închise de la capătul celălalt al camerei, înfruntă cealaltă problemă a vieții lui. Într-adevăr o complicație, Leora. Fusese atât de fericit în timpul prânzului luat împreună, mai mult decât fusese vreodată în compania altcuiva. Ea îl atrăgea tot atât de mult pe cât îl intriga. Și dacă acea curiozitate timidă din ochii ei era ceva peste care se putea trece, îi era clar că și ei îi plăcea la fel de mult de el. Poate că ea era altfel decât femeile pe care le întâlnise în trecut. Dar ei nu părea să-i pese că el este foarte legat de munca pe care o face. Nici că el înjura mai des decât majoritatea oamenilor, și nu părea s-o intereseze că nu se exprima în finețuri verbale. Ea râsese cu el ca și când i-ar fi plăcut compania lui. Chiar reușise să glumească un pic, în ciuda faptului că s-a înroșit o dată sau de două ori. Și era relaxată când erau împreună. Îi plăceau toate aceste lucruri. Poate prea mult. Dar își asumase și riscuri mai mari și câștigase în sfârșit. Ar putea fi oare atât de îngrozitor să construiască o punte între lumile lor aparent atât de diferite? El se ridică de

pe scaun cu convingerea clară că va încerca, fiindcă nu voia să se îndepărteze fără măcar să știe cum ar putea fi.

Leora scria la computer ultimele câteva cuvinte ale scrisorii la care lucrase. Ziua fusese lungă, plină de tensiuni care duseseră chiar la scandaluri, izbucniri ale personalului extenuat de încercările de a rezolva o serie de probleme care păreau să planeze asupra noului motor. Max vorbise la telefon cea mai mare parte a timpului în această după-amiază, vorbise cu furnizorii, înjurase micile deficiențe din specificațiile produselor pe care echipa lui le găsise la două sau mai multe componente principale. Acestea nu trecuseră de testul de rezistență și Max nu pregetă să susțină ca cei vinovați să-și recunoască greșelile. Printre apelurile telefonice care nu se mai sfârșeau și persoanele crizate care intrau una după alta pe ușa biroului ei, Leora reușise să-i păzească intrarea lui Max atâta timp cât să apuce să-și scrie corespondența, ceva ce nici Ernestine, nici predecesoarele ei nu reușiseră să facă în toate zilele lor de serviciu.

Leora scoase la imprimantă lunga listă a scrisorilor. Ultimul dintre angajați plecase deja. Numai ea și Max rămăseseră în clădire. Ea oftă obosită în timp ce aștepta ca ordinatorul să-și facă treaba. După prânz, în ciuda problemelor cu motorul, relațiile dintre ea și Max

deveniseră chiar mai apropiate decât în timpul dimineții. Deși birourile firmei Silver Streak Industries nu erau mari, exista o mare diversitate de activități care se desfășurau în fiecare moment. Atelierul era folosit pentru testarea motorului și pentru asamblarea părților. Fabricarea efectivă a diferitelor componente se făcea în cea mai mare parte pe platforme, însă totul de la idee și până la realizarea finală era strict păzit, de aici problema pe care o avusese ea la poartă când ajunsese prima dată. Biroul lui Max era chiar pe diagonală față de camerele care adăposteau echipa de proiectare, condusă acum de Theo Hanson. În afara ei, mai erau doar două femei în firmă, una ingineră și alta mecanic. Leora zâmbi în timp ce verifica ultima scrisoare pe care o scosese la imprimantă. Max cu siguranță nu avea nici un oscior misogin în trup; înjura și complimenta fără să țină cont câtuși de puțin de sexul persoanelor.

– Îmi place acest zâmbet, spuse Max de acolo de unde stătea, pe pragul ce despărțea birourile lor. El nu voia s-o sperie pe Leora cu apariția lui neașteptată. Atunci văzuse la ea o teamă prea puternică pentru ca s-o poată uita vreodată sau să riște ca aceasta să se repete.

Leora se întoarse uitându-se peste umăr pentru a-l putea privi pe Max care stătea sprijinit ușor de ușă și o privea.

– Îmi pare rău. Nu te-am auzit venind. Ai nevoie de mine pentru ceva?

Cu oricare altă femeie, dacă aceasta i-ar fi dat de înțeles posibilitatea unei relații mai personale, ar fi fost extrem de prompt cu răspunsul. Cu Leora, el ascultă și răspunse numai la sensul strict al cuvintelor.

– Îți dai seama cât este ceasul?

– Aproape șase. De ce?

– Ar fi trebuit să-mi spui că a trecut ora când se sfârșește programul. Când lucrez nu mă uit deloc la ceas. Dacă nu-mi amintești, sunt în stare să te țin aici până la micul dejun.

Ea râse încet, introducând ultima scrisoare în plicul adresat.

– Nu, n-ai putea. Aș fi spus oricum mai târziu ceva, pentru simplul motiv că îmi este foame.

Max se îndepărtă de ușă și se apropie sprijinindu-se de colțul biroului ei.

– Chiar îți este? El rezistă dorinței de a o atinge, cercetându-i chipul în căutarea vreunui semn de teamă. Negăsind nimic întunecat acolo, oftă încet a ușurare. Avea un râs cu adevărat frumos care parcă îl invita pe cel de lângă ea să se apropie, să se amuze împreună.

Leora își ridică privirea către el fiindu-i încă greu să se obișnuiască cu statura lui Max, care o făcea să se gândească la fălnicia unui stejar.

– Ce să-mi fie?

El zâmbi ușor la vederea privirii jucăușe din ochii ei.

– Foame. Îmi este și mie. Și continu să nu suport să mănânc singur.

– Ar trebui să merg acasă, murmură ea după un moment, mirată de faptul că era tentată să ia cina cu el. Îi plăcuse prânzul. Având un ascuțit simț al umorului, el o făcuse să râdă de-a binelea. Nu era deloc un bărbat rafinat, dar avea un mod de a privi lumea care era extrem de precis și ciudat de compătimitor.

– Te așteaptă cineva?

Ea dădu din cap negând fără măcar să se gândească.

Max nu fu surprins de ușurarea pe care o simți în acel moment. Până atunci nu se gândise deloc la ce ar fi făcut dacă ar fi existat vreun bărbat în viața ei.

– Îți place să mănânci singură?

Leora își îndreptă privirea în jos, luându-și un răgaz pentru a se putea decide. O cină împreună i se părea mult mai intimă decât un prânz în doi. Ea își întoarse privirea către el, citind în ochii lui că avea experiență în acest gen

de lucruri și fiind conștientă că ea nu avea deloc. O partidă proastă încă de la început. Dar cât era de tentată!

Max se îndreptă către ea, prinzând-o de mână cu palma lui mare. Ea avea o piele fină, parfumată, degetele ei elegante contrastând puternic cu mâinile lui bătătorite de muncă.

– Știu că probabil sunt foarte diferit de bărbații pe care i-ai cunoscut tu înainte, spuse el, privind-o duios.

Din nou, vulnerabilitatea lui o impresionă, făcând-o să descopere secrete pe care ar fi preferat să nu le afle.

– Nu am cun… cunoscut pe nimeni, spuse ea grăbit, rostind împleticit cuvintele.

Max o privi fix, cu sprâncenele arcuite de mirare.

– Nu ai avut prieteni? întrebă el neîncrezător când își reveni din șoc.

Ea dădu din cap, conștientă că obrajii i se împurpuraseră. De fapt nu exista nici în cele mai inocente flirturi un mijloc mai grațios prin care ea să-i destăinuiască faptul că era virgină și deci, fără nici o experiență.

– De ce?

Ea clipi spre el, sincer șocată de întrebare. Era atât de obișnuită să fie în planul doi încât până acum nu putuse să nu observe că nu era genul de femeie după care să se uite bărbații.

– Nimeni nu m-a vrut, recunoscu ea în cele din urmă.

– Niciodată? El încruntă din sprâncene cu și mai multă neîncredere.

Leora încercă să schimbe subiectul conversației. El continuă s-o privească, nevrând ca ea să rămână la acest comentariu fără alte explicații.

– Niciodată. Uită-te la mine. Sunt genul de femeie pe care un bărbat o consideră capabilă poate să-i îngrijească pisica sau să îi ude florile, dar nu să poarte cu ea conversații sclipitoare în timpul unei cine în doi.

– La dracu. El își înghiți continuarea exclamației ce se bănuia a fi fost foarte plastică.

– Boi… mormăi el, încercând să-și cântărească cuvintele, dacă nu și gândirea. Mie nu-mi plac pisicile și nici cu florile nu mă înțeleg prea bine, așa că îți garantez că nu-ți vreau compania pentru nici unul dintre aceste motive.

– Îți trebuie o prietenă.

– Vrei sa spui parteneră la pat?

Leora se înroși mai tare.

– Max!

– Bine, la naiba. Știi ce fac împreună bărbații și femeile.

– Teoretic, răspunse ea prompt, înainte să se gândească la cuvintele ei într-atât încât să se îngrijoreze. Nici o poticneală în vorbire nu îi alteră claritatea răspunsului. Din roz pielea i se făcu roșie.

Pentru o secundă, expresia feței lui Max rămase neutră ca o pânză albă, ca apoi pura satisfacție masculină să-i răsară în privire.

– Femeie, nu credeam că mai există așa ceva în societatea noastră de hop-în-pat-la-prima-întâlnire.

Leora se smulse din strânsoarea lui.

– Lasă-mă să plec, Max.

– Nu ai nici o ieșire, draga mea.

– Nu-mi spune așa.

– De ce? Ești singura femeie pe care o cunosc și care merită cu adevărat să-i spun așa. Tu ești dulce foc.

– Ea se strâmbă iritată, simțindu-se mai rău, nicidecum mai bine.

El râse și, ridicându-se, se făcu comod pe scaunul ei, trăgând-o cu mâna cu care o ținea până când o readuse în picioare. În ciuda dorinței care-i dădea târcoale și care-l împingea să se apropie de ea, el o privi fix căutând cel mai mic semn că ea s-ar simți amenințată sau prinsă în cursă. Nu observa nimic din toate astea, ci doar acea blestemată curiozitate care-i stimula simțurile tot atât de mult ca și prezența și vederea ei.

– Îmi place dulcele. De fapt, oricine din biroul acesta ar putea să-ți spună că am o mare slăbiciune pentru dulciuri.

El trase aer în piept îngrijorat, inspirând parfumul atrăgător ce părea s-o înconjoare. Ea îi amintea de flori, de zile fierbinți de vară și după-amiezi de lenevit. Ar fi vrut să-i simtă corpul lângă al lui. Strigau în el toate instinctele masculine pe care le avusese vreodată. Toate emoțiile pe care le simțea făceau să cântărească mai mult acel strigăt. El se lupta cu toate acestea. A o înfrunta însemna să bruscheze o creatură extrem de fragilă. Ea era timidă, cu adevărat deconcertantă în răspunsurile pe care le dădea. El avea destul de puțină experiență să se comporte cum trebuie cu o femeie de acest gen, dar intenționa neapărat să învețe. Începând de acum.

– Mă bucur că ai avut destulă încredere în mine ca să-mi spui. N-aș fi vrut să te sperii din nou, spuse el încet, fără s-o atingă cu nimic în afara vocii și a mâinii pe care nu și-o retrăsese.

Auzind cuvântul magic „încredere“, Leora se liniști. Ea chiar avusese încredere în el spunându-i adevărul. Nimeni, nici chiar familia ei, nu știa că ea nu cunoscuse nici un bărbat. Întotdeauna se simțise rușinată într-un fel pentru că nici un bărbat nu se interesase de ea. Dar, din cauza acelui sentiment, avusese întotdeauna ușurarea de a ști că nu va trebui să se lupte cu groaza ei trecută în acea arenă în care aceasta ar fi avut cea mai mare putere.

Max ar fi simțit schimbarea petrecută cu ea, chiar dacă n-ar fi observat în ochii ei brusca revenire a fricii. Înjurând în gând umbra încă fără nume sau definiție, el căută s-o scoată din iadul în care se zbătea.

– Niciodată nu te-aș forța pe tine, și pe nici o femeie, să facă ceva ce nu-și dorește. Îi atinse ușor obrazul privind-o în ochi și adăugă:

– Nu mă cunoști bine, așa că nu mă aștept să mă crezi. Dă-ne o șansă. Condu tu mașina până la restaurant. Vom discuta, vom mânca împreună. Dacă nu te simți bine, poți pur și simplu să te ridici și să pleci. El zâmbi slab, sperând că va zâmbi și ea.

– Dacă vrei, îți ofer chiar satisfacția de a-mi lăsa și un cec. E bine așa?

I-ar fi trebuit o fire mai puternică decât avea ca să se poată opune unor asemenea argumente. Nimic din fizicul lui Max nu arăta bunătate, în schimb el îi oferea asta cu fiecare gest, cu fiecare cuvânt. Degetele lui se plimbau atât de ușor pe pielea ei încât ea abia dacă-i simțea mângâierea. În schimb îi simțea căldura. Și parfumul lui, un amestec de bărbăție și gingășie. Căldura pe care o emana și mirosul parfumului erau la fel de puternice ca și invitația lui. Astfel ei îi dispăru pe loc orice rezervă. El îi oferise siguranța iar ea avea de gând să se folosească de

aceasta ea. Simțindu-se ca un explorator care, având credința că pământul era plat, se hotăra să demonstreze că nu este, ea îi zâmbi la rândul ei.

– În regulă, încuviință ea.

Așteptându-se la un refuz, Max nu reacționă imediat. Apoi, brusc, își dădu seama că ea vrea să-și asume un risc. Zâmbetului lui îi luă locul un hohot de râs de plăcere sinceră.

– În seara asta? întrebă el.

Molipsită de dorința lui și cuprinsă de o fericire stranie, ea râse fără motiv, simțindu-se ciudat de tânără.

– Doar despre asta vorbeam, îi aminti ea.

Această relaxare delicată în care se amuzau amândoi avu ca efect dezlănțuirea dorinței pe care el și-o înăbușise până în acel moment. Își pierdu controlul. Fără să se gândească, o prinse de mijloc, ridicând-o până la el.

Această mișcare bruscă, apropierea neașteptată de trupul lui, dimensiunile lui copleșitoare sfâșiară mugurii fragili ai încrederii. Groaza își făcu loc prin breșa creată, invadându-i gândirea, trupul îi deveni rigid ca oțelul iar ochii i se măriră ca și când ea nu mai vedea chipul lui Max ci, în locul acestuia, avea viziunile coșmarului ei trecut. Fața Leorei păli. Cu mâinile pe umerii lui, ea se împotrivea forței mișcările și desordonate ale adevăratei spaime.

În momentul în care simți transformările corpului ei, înainte moale și cald, Max îngheță iar fața i se înăspri într-o furie împotriva lui însuși.

– Nu, draga mea. Nu! urlă el, încercând s-o reașeze în poziție verticală.

Leora nu auzea nimic. Tot ceea ce conștientiza era forța bărbătească acționând împotriva slăbiciunii ei. Știa ce înseamnă să pierzi. Se lăsă în voia lui, încercând totuși să opună rezistență cu pieptul. Mâinile lui parcă o înțepau. Înainte de a ajunge cu picioarele pe pământ se trezi cu capul lipit de umărul lui Max, brațele lui pătrunzându-i parcă în trup, simțind căldura lui ca pe un focar de energie care-i sfărâma puterea de a se lupta cu el. Max se apropie încet de birou, ținând-o strâns, șoptindu-i toate cuvintele liniștitoare pe care le putea gândi.

– Leora, totul este bine. Îți promit. Am uitat. Asta-i tot. Am uitat.

Leora împinse bratele care o strângeau, încercând fără succes să-și înalțe capul. Încet, vocea dură a lui Max o făcu să-și depășească frica. Ea își reveni încet respirând adânc, luptându-se cu teroarea și cu amintirile zilei acesteia.

– Max? șopti ea.

– Este în regulă, draga mea. N-o să te fac să suferi. Ți-am promis, îți amintești?

Leora închise ochii simțind durerea și dezgustul de sine din vocea lui Max. Era a doua oară când s-a făcut de râs în fața acestui bărbat. El ar putea crede că era o tâmpită.

– Îmi pare rău. Nu știu de ce îți fac ție asta, când tu nu ai de fapt nici o vină.

Max își eliberă un braț într-atât încât să ridice mâna pentru a-i îndepărta ei părul de pe față. Îi simțea răsuflarea fierbinte în ceafa lui. S-ar fi bucurat de această senzație dacă nu i-ar fi simțit inima bătându-i sălbatic lângă pieptul.

– Mai înainte nu am vrut să te scuzi față de mine și nu vreau nici acum.

– Acum nu mai e ca data trecută, explică ea. Chiar mi-a trecut.

Max își strecură degetele sub bărbia ei, înălțându-i capul astfel încât s-o poată privi în ochi.

– Niciodată nu mi-ai spus cu ce îți provoc eu starea asta. Aș ghici dar nu vreau să-mi asum riscul de a greși.

Până în acel moment Leora uitase faptul că el de prima dată îi pusese această întrebare. Nu-i venea să creadă că ceva atât de important îi zburase din minte.

– Mișcările bruște mă tulbură, spuse ea cu o modestie dureroasă.

– Ale oricui sau doar ale mele?

Leora îl privi în ochi, detestând răspunsul pe care trebuia să i-l dea. El nu era un bărbat insensibil. Ar putea să sufere și nu voia să fie ea aceea care să-l rănească.

– Nu neapărat tu. Ci bărbații. Bărbații în general.

Max închise ochii, simțind sinceritatea din răspunsul ei. În privința staturii lui, el chiar nu putea să schimbe nimic. I-ar putea face toate promisiunile din lume în afară de asta. Ușor, grijuliu, el o liniști, folosindu-se de mâini numai atât cât îi trebuia ca să se asigure că ea se ținea bine pe picioare. Nu o mai privi în timp ce se depărta. Își băgă mâinile în buzunare și făcu tot posibilul să-și alunge de pe chip orice urmă a emoțiilor care-l asaltau. Nu voia să se gândească la cauzele pentru care o femeie ar putea avea astfel de reacții extreme în fața unor bărbați mai corpolenți. Ea spusese că este virgină. Asta nu excludea atâtea tipuri de crime mai groaznice chiar decât un viol.

– Te simți bine? întrebă el pe un ton voit neutru.

Leora se încruntă, îngrijorată de indiferența pe care o simțise în vocea și expresia lui. Până acum îl văzuse pe Max în multe ipostaze, dar niciodată în această stare aproape ca un robot.

– Mă simt bine, Max, chiar mă simt bine. Cum el nici n-o privea, ea se încruntă și mai tare. Încet, simțindu-se ca

și cum ar fi făcut un pas mare într-o lume pe care n-a explorat-o niciodată, ea îi întinse mâna. El tresări vizibil când mâna ei îi atinse brațul. Dupa atâta tensiune acumulată, avea mușchii rigizi.

– Nu tu m-ai rănit. A fost ca un reflex să mă port astfel, explică ea, fără măcar să realizeze cât de departe de trecutul ei se afla dorința pe care o simțea acum ca el să se simtă bine.

Max o privi, neputând să nu observe sinceritatea ce se ascundea în spatele cuvintelor ei. Nu putea să se gândească ce să-i răspundă. Erau atât de multe întrebări care i se îngrămădeau în minte și pe care nu avea dreptul să le pună, atâtea emoții de care nu era sigur că își dorise să le simtă alterându-i gândurile și trupul. În dimineața acestei zile, când se trezise, lumea fusese un simplu loc. Trebuia oricum să se gândească la împrumutul bancar, la modificările intervenite la noul motor, la testele pe care le planificase pentru sfârșitul săptămânii, la investigarea continuă a morții lui Streak, la cererile tot mai insistente ale lui Theo pentru a avea și el o parte din afacere și la blestemata de secretară sergent care de îndată ce el se întorcea cu spatele, vărsa bunătate de cafea la gura de scurgere. Apoi, apăruse Leora, un vis în carne și oase pe care orice bărbat îl dorește dar nu reușește să-l aibă. Ea îl

făcuse să se simtă ca un elev grosolan alergând după o prințesă din basme. Când zâmbea, ea îl făcea să se simtă ca un rege al colțului lui de lume. Iar el, în schimb, îi oferise de două ori gustul amar al fricii. Vinovăția era un sentiment dificil de suportat. El considerase că momentul când dovedise maximu de putere fusese cel în care-l văzuse pe Streak cu motorul lui cel nou zbătându-se într-un zid de flăcări și metal incendiat. Crezuse că atunci atinsese culmile dăruirii de sine. Se înșelase. Privind-o în ochi pe Leora, descoperise că ea avea nevoie de mai mult de la el ca să supraviețuiască. Teama ei, de orice fel ar fi fost ea, acum îl rodea pe el.

– Vreau să fiu cu tine dar numai dacă asta n-o să te coste, spuse el în cele din urmă, rostind fiecare cuvânt cu un efort vizibil.

Era timpul să ia o decizie. Leora nu se așteptase la asta. Max îi oferise destul timp ca să-l cunoască și multă siguranță în momentele crizei ei. Ea înțelesese asta ca și faptul că o să-i fie foarte greu. Era vorba din nou de altceva. Această hotărâre îi cerea mai multă implicare și-i dădea mai puține garanții de siguranță dacă s-ar hotărî să riște să-și trăiască groaza împreună cu el. Indiferent de motiv, îi era clar că fără să vrea Max putea foarte ușor să-i trezească amintirile. Se încruntă la gândul acesta. De

ce el îi trezea acele amintiri? Statura lui aducea cu aceea a tatălui ei care-i făcuse viața un iad, însă caracterul lor nu semăna câtuși de puțin. Max nu avea nimic din cruzimea bărbatului care o terorizase. Ar putea oare instinctele ei s-o avertizeze? Îl studie pe Max care-i aștepta alegerea. Se vedea că nu se simte bine. Nici un bărbat n-ar fi putut să simtă emoții atât de sincere și n-ar fi fost în stare să alunge durerea unei alte ființe umane, în special a unui copil fără nici un mijloc de a se apăra sau de a scăpa. Dar ea nu era un copil, nu mai era. Era femeie. Femeia pe care Max o dorea, îi șoptea încet o voce în minte. Deodată începu să tremure, dându-și seama că înseamnă mai mult decat era ea pregătită să trăiască. Voia să fie cu Max. Nu numai să discute sau să petreacă mai mult timp împreună. Voia să fie în brațele lui, să-i simtă sărutarea. Căldura care o cuprinse conștientizând acceptarea ei o făcu să se înroșească la față. Observând la ea acea undă a dorinței, Max clipi din ochi. Nu era suficient. Fără ca rațiunea și sentimentele să însoțească pasiunea, Leora o să fie doar un obiect drăguț care să-i decoreze patul. El nu dorea asta, chiar dacă trupul lui ar fi fost pe deplin satisfăcut o dată ce ar fi avut-o. Așa că așteptă, simțindu-se ca și când ar fi fost la o judecată, lucru care în realitate chiar se întâmpla.

Numai că nu era vorba de păcatele lui ci de păcatele unui alt bărbat, un bărbat care fusese într-atât de lipsit de inimă încât s-o învețe pe această creatură fragilă ce înseamnă frica. Își încleștă pumnii în întunericul buzunarelor de la pantaloni. Prin natura lui, el nu credea în violență. Dar pentru Leora și pentru ceea ce din nefericire suferise ea, ar putea cu ușurință să facă o excepție.

– Vreau să fiu cu tine, Max, spuse Leora ferm, luându-și inima în dinți și o dată cu asta viața și viitorul. Soarta a ales să apară Max în viața ei. Ar fi nebună să refuze acest dar și tot ceea ce el i-ar putea oferi. Mi-e teamă. Nu pot să nu spun adevărul, nu după aceste episoade la care ai fost martor. Buzele lui se arcuiră trist.

– Dar vreau să încerc. Îmi placi. Și ai dreptate. Chiar am încredere în tine, poate aproape cu totul. Nu mi s-a mai întâmplat cu nimeni. Dar în tine chiar am încredere. Ea îl prinse de braț cu degete încordate.

– Nu este suficient? Sau o să te fac să suferi, și eu nu-mi dau seama? Nu pot să-ți promit că n-o să mi se mai întâmple ceea ce mi s-a întâmplat. Aș fi vrut mult să-ți pot promite asta pentru binele amândurora. El fusese cinstit cu ea. Ea nu putea să fie mai puțin sinceră, indiferent cât de dificil îi era să rostească aceste cuvinte.

Max își eliberă tensiunea printr-un oftat lung. El își ridică mâna spre obrazul ei, prinzându-i-l în palmă.

– Ai observat că nu te-ai bâlbâit nici măcar o dată? întrebă el cu gingășie.

Ea făcu ochii mari, cu o bucurie evidentă.

– Nu m-am bâlbâit, nu-i așa?

El zâmbi abia perceptibil.

– Cât despre întrebarea ta, nu știu dacă mă vei face să sufăr. Nu știu dacă eu te-aș putea face să suferi. Dar amândoi știm că nu ne dorim s-o facem. Și asta pare suficient deocamdată.

Ea îi cercetă expresia feței, nedeslușind în liniile aspre de pe chipul lui decât o credință clar exprimată.

– Îți amintești de ideea ta de a face focul într-o grotă atunci când ai o dispoziție proastă?

O umbră dureroasă îi străbătu chipul, înainte ca el să facă o grimasă.

– Ai putea, te rog, să n-o mai numești dispoziție proastă?

Ea izbucnise în râs, chiar dacă nu se așteptase deloc la asta.

– Stare proastă?

– Mai bine.

Ea se liniști.

– Dă-mi sfaturi, Max. Cel puțin la început.

El se apropie cu un pas, până când corpul lui aproape îl atinse pe al ei.

– În regulă. Trecem la practică? El își ridică un braț în aer.

– O să-l pun în jurul mijlocului tău. Apoi o să te trag puțin mai aproape. El așteptă un moment, apoi continuă cu mișcările pe care le descrisese.

– Mai departe, o să-mi strecor degetele prin părul tău spre ceafă, uite așa. Apoi, o să-ți ridic capul doar atât cât să-ți privesc buzele. Își aținti privirea asupra curbei roșii a buzelor ei și a umezelii care le făcea să strălucească ispititor.

Leora îl privi fix în față, cuvintele lui aspre hipnotizând-o lent și ciudat. El era atât de aproape încât ea îi putea simți bătăile inimii. Se simțea mică și slabă în comparație cu el, însă nu simțea nici o urmă de teamă. Plăcut surprins de acest lucru, el își întredeschise buzele. Ochii ei îi urmăriră mișcarea.

– Acum o să fac ceea ce mi-am dorit din momentul în care te-am întâlnit pentru prima dată.

– Ce anume? șopti ea răgușit, într-un fel provocator fără să vrea.

– Să te sărut. El își înclină capul, lăsânu-i ei suficient timp să riposteze. Crezuse că va fi torturat de înaintarea

atât de lentă, însă descoperi un grad de erotism straniu în avansul acesta treptat. În loc să-și consume reacțiile, atât el cât și ea și le savurau.

Leora își ridică privirea, dorindu-și acest sărut tot atât de mult pe cât părea să-l dorească și el. Prima atingere a buzelor lui i se păru atât de dulce și ușoară încât, dacă nu s-ar fi concentrat atât de tare, ar fi putut să nu o simtă. Ea îi urmări cu privirea buzele în timp ce se depărtau.

– Mai vreau, ceru ea, fără ca măcar să realizeze că vorbea destul de tare.

Max simți până în călcâie dorința ei. Trupul lui răspunse printr-o încordare pe care el o ignoră. Să se bucure de inocența buzelor ei i se părea o țintă suficientă pentru o noapte.

– Îți place? întrebă el, apropiindu-și buzele din nou pentru a se contopi mai deplin cu ale ei. El surprinse oftatul ei de plăcere, sorbindu-l ca și când ar fi fost vinul cel mai fin.

Se sărutară din nou, apoi iar și iar. Fiecare dădea mai mult, cerea mai mult. Secundele treceau, fără ca vreunul dintre ei să conștientizeze scurgerea timpului. Noaptea pătrundea în birou, distrugând în tăcere orice posibilitate de a-i surprinde cineva care ar fi încercat să-i spioneze. Amândoi învățau ce înseamnă să îți înfrânezi propria

dorință numai pentru a-l bucura pe celălalt. Comunicau cu buzele și cu mâinile, nu cu trupul. Când Max își înălță privirea, văzu în ochii Leorei ațintiți asupra lui pasiunea abia cunoscută strălucind în adâncimile albastre ca prima stea a nopții.

– Gata pentru cină? întrebă el zâmbind către ea, trăind sentimentul de a fi câștigat cea mai importantă bătălie a vieții lui. Ar fi putut să cucerească un univers chiar acum.

Ea zâmbi o dată cu el, îndrăznind să meargă pe vârfuri și să-i sărute obrazul umbrit de barbă.

– Sunt lihnită de foame.

– Și eu, încuviință el fără nici o urmă de insinuare pe care ar fi făcut-o cu altă femeie. Ia-mă de mână, adăugă el, prinzând-o ușor de braț.

Leora își coborî privirea, apoi își încolăci degetele de mâna lui.

– N-o să am nevoie de mașina mea, spuse ea fără să-l privească. Nu realizase cum spusese aceste cuvinte dar era bucuroasă că le-a zis.

Max îi atinse părul ușor, voit. Încredere. Cine ar fi putut crede că va însemna atât de mult?

– Mă bucur, răspunse el simplu, după care o ajută să-și pună haina și o conduse în întuneric.

Capitolul 5

– Te voi conduce acasă, spuse Max ținând ușa mașinii deschisă pentru ca ea să intre.

– Nu e nevoie, protestă ea automat.

– Chiar și într-un oraș mic ca ăsta, întâlnești încă vagabonzi liberi pe stradă. Te urmez. Închise ușa mașinii, scăpând astfel de vântul rece.

– În regulă. Leora cunoștea un bărbat încăpățânat de la prima vedere, astfel încât nu mai insistă. Poate nu era foarte la modă, dar Leorei îi plăcea faptul că pe el îl interesa ca ea să fie în siguranță. Nu-i plăcea să meargă singură către o casă goală și cu atât mai mult într-o noapte ca asta când vântul urla ca un om suferind și întunericul părea să poarte cu el un fel de amenințare. Prea multă imaginație, se dojeni ea în timp ce pornea mașina. Privi în oglinda retrovizoare observând farurile lui Max urmărind-o de-a lungul străzilor goale.

Cina fusese plăcută, într-un fel o continuare a prânzului. Nu vorbiseră nimic foarte personal ci numai despre recenta ei mutare la Glynnvale, impresiile ei despre micul oraș și decizia ei de a lucra pentru o agenție de plasament temporar. Deodată, ea se încruntă ușor realizând că, deși Max n-o iscodise, totuși el nu-i spusese prea multe despre sine. Cea mai mare parte a timpului vorbise ea. Poate cadrul intim al micului restaurant sau poate cele două sticle mici de vin rafinat îi dezlegaseră limba. Oricare ar fi fost motivul, cert era că ea îi vorbise mai mult decât vorbea de obicei cu cineva în intervalul unui an. Și el ascultase, oferindu-i toate aparențele unui bărbat foarte încântat de compania ei. El nu se uitase la alte femei din încăpere și fuseseră câteva care să merite din plin chiar mai mult decât o privire. Nu se arătase plictisit nici când ea îi vorbise despre recenta ei dorință de a-și cumpăra un câine; în plus, el chiar se oferise s-o ajute să caute unul.

Lăsânu-și mașina în garaj, realiză că se simțise cu adevărat bine, că nu avusese nici unul din complexele ei cauzate de faptul că nu știa bârfe hazoase, nu avea nici o idee de jargonul folosit în societate și nu știa să flirteze pentru a trezi interesul unui bărbat. Ea chiar fusese ea însăși iar lui îi plăcuse așa. Conștientizarea acestui fapt îi spori încrederea în sine; coborî din mașină cu o secundă înainte ca Max să vină la ea.

– O să arunc o privire prin jur, să mă asigur că nu ai vizitatori nedoriți, se oferi el, fără să realizeze că sugestia lui semăna mai mult cu un ordin la care e mai bine să te supui. În garaj nu era cu mult mai cald decât afară, pardoseala era din piatră iar ea încă purta acele tocuri total incomode dar foarte sexy.

Leora îi dădu cheile de la casa ei.

– Și în timp ce tu faci asta, eu o să mă ocup să aduc ceva cald de băut, replică ea.

Max o privi fix, surprins de ușurința acceptării ei. Toate celelalte femei cu care se întâlnise obiectaseră cel puțin spunând că sunt în stare să-și poarte singure de grijă.

– Ai avut vreodată probleme? întrebă el.

Ea zâmbi ușor.

– Nu. Dar nu pot să nu recunosc că nu-mi place să intru într-o casă goală la ora asta.

Max deschise ușa, lăsând-o pe ea să intre, apoi o ajută să-și scoată haina și o privi în timp ce își dădea jos pălăria roz. Trecuseră ani de când nu mai făcuse toate astea pentru vreo femeie fără să se întrebe dacă nu urma să asiste la o conferință despre dorința ei de a nu fi tratată ca un obiect pentru fantezia unui bărbat. Îi lipsise sentimentul de mulțumire adus de gesturile mici. Îi lipsise și intimitatea. Era un fel de gentilețe provocatoare să ajuți o

femeie să se dezbrace de haine, chiar dacă nu era vorba decât de un palton greu și o pălăriuță drăgălașă, nimic mai mult.

Leora își aruncă bereta pe masă și apoi se întoarse, surprinzându-l pe Max privind-o. Privirea fierbinte din ochii lui era ceva la care putea să se aștepte. Ea îi zâmbi, simțindu-se fericită fără a avea vreun motiv special.

– Ce ți-ar plăcea? Am ceai din plante – mere, lămâie sau mentă – ciocolată caldă și cafea.

– Nalbă de mare? Din cea mare?

Ea râse. Cum oare se gândise vreodată că ar putea să se teamă de acest om? Era el mare, aspru și în stare să rupă cărți de telefon în două dar cu ea nu dovedea decât bunătate și o dorință de a împărți lucrurile cu ea care nu se potrivea deloc cu imaginea lui de căpcăun de la birou.

– Câte vrei?

– Cât de multe au loc în cană, răspunse el prompt și o urmă o urmă în bucătărie.

– Nu știu cum te ții atât de bine. Ai comandat un meniu întreg și cu desert care înseamnă nu știu câte calorii. Ea intră în cămară să ia cutia de cacao și două căni. Ar fi putut să prepare din aceea preambalată dar prefera lucrurile cât mai naturale.

Max umplu ceainicul cu apă.

– Nu cred că mă țin atât de bine. Cu cea mai mare voință din lume, n-aș putea să fiu unul dintre acei bărbați subțiri cu șolduri înguste și umeri lați, oricât aș încerca.

Tresărind la acest gând, Leora se întoarse spre el și îl privi atentă. Nu-i trebui decât o secundă ca să-și dea seama că nu glumea. Nu-i plăcea deci cum arăta. Deja, în ochii ei, ea nu ar putea să și-l imagineze altfel. Îi plăceau lărgimea pieptului lui, brațele puternice. Când o ținea aproape de el, ea se simțea ca și cum ar fi intrat într-o fortăreață, cu toată căldura și puterea de a o adăposti și proteja. Picioarele îi erau tot atât de musculoase ca și restul corpului lui, membre robuste care îi dădeau echilibru și proporții perfecte. Chiar și mâinile se potriveau tabloului, cu degete lungi care, fără să arate câtuși de puțin ca acelea ale unui bărbat răsfățat, se puteau mișca totuși cu o dexteritate uimitoare

– Dar cum o…oare ai vrea să fii? Ești cu t…totul tocmai bine, după cum pot să văd. Ea se crispă puțin din cauza bâlbâielii. Nu-i venea să creadă că fusese atât de îndrăzneață.

Max îi prinse privirea, abia observând poticneala ei în vorbire. Acceptarea sinceră din ochii ei îl șocă. Nici o femeie nu-l privise vreodată în felul ăsta. El se apropie cu un pas de ea, apoi se opri, realizând că era în pericol ca instinctele să-l facă

să încalce promisiunile pe care i le făcuse. Trăgând adânc aer în piept, se rugă (ceea ce i se întâmpla rar) să se poată controla. Gestul ei involuntar de a-și umezi cu o mișcare rapidă buza inferioară cu limba îl făcu aproape să-și piardă controlul. Privi în altă direcție, blestemând în gând inocența ei și experiența lui. Și un sfânt ar fi avut necazuri în acel moment. El procedase bine amintindu-și că are nevoie de timp cu ea; o urmărise cu privirea tot timpul cinei, nu pusese întrebări, răspunsese puțin, dar o ascultase cu atenție. Se îndoia că ea ar fi realizat cât de multe îi spusese cu acea voce caldă, aproape ezitantă, alegându-și atent cuvintele, în parte și de teamă să nu se bâlbâie din nou. Era timidă, impresionabilă și atât de fragilă încât când se afla lângă ea lui îi era aproape teamă să tragă aer mai adânc în piept. Dar în fiecare moment exista în ea ceva, un ceva ce el bănuia că îi este necunosut ei, care apărea din spatele aparenței de ființă slabă și temătoare. În acele momente, ea îl făcea să se gândească la un spiriduș, o creatură a pădurilor pe care o întâlnise odată într-o carte de povești. Ea îl vâna așa cum se spunea că fac acele ființe poznașe; fusese în postura magicianului care făcuse vrăji asupra lui încât el, cu experiența lui, să nu-i poată rezista. Simțea față de ea o atracție cum nu-și amintea să mai fi simțit vreodată. Și când ea își îndreptă privirea asupra lui cu acei ochi mari și

albaștri, el avu sentimentul că ar putea face absolut orice pentru ea gândire periculoasă pentru un bărbat care dorește din ce în ce mai mult o femeie.

– Merg acum să verific împrejurul casei, spuse el, întorcându-i privirea.

Înainte ca Leora să poată rosti vreun cuvânt, el plecase, mișcându-se cu o viteză și într-o liniște surprinzătoare pentru cineva atât de mare. Ea se uită după el în timp ce apa din ceainic fierbea, întrebându-se dacă a fost ceva care l-a deranjat. Era și el oare timid? Îl jignise ea cumva? Știa că el poate fi vulnerabil. O făcea să sufere gândul că ar fi putut să-l supere cu ceva.

– La naiba cu neștiința mea, mormăi ea cu un oftat neobișnuit. Când își dădu seama de ceea ce spusese, schiță un zâmbet, ochii licărindu-i cu voioșie. Prima ei înjurătură. Se simțea destul de bine să încerce din nou. La naiba!

Max se întoarse la timp ca să audă ultimele ei cuvinte. Se opri brusc, privind-o cum savurează ceea ce spusese cu o bucurie ce aducea cu aceea a unui copil în fața primului cornet de înghețată.

– Ce faci? întrebă el.

Ea privi peste umar, chicotind.

– Învăț și eu cât de bună este câteodată o descărcare ca asta.

– De ce?

Ea clipi, gândindu-se la asta. Max trecu pe lângă ea ca să ridice ceainicul de pe arzător.

– Nu știu exact, dar tu și mulți alți oameni pe care-i cunosc par să fie foarte satisfăcuți după ce trag câte o înjurătură.

– Asta nu înseamnă că e bine, murmură el, simțindu-se ca un soț victorian explicându-i proaspetei sale soții ce trebuie să se întâmple în dormitor. Nu-l deranja deloc să audă înjurături, indiferent dacă erau spuse de bărbați, femei sau copii; însă chiar nu vroia să audă asta de pe buzele ei.

Realizând că el vorbea serios, Leora făcu ochii mari.

– Știu că nu am dreptate, și n-aș avea oricum aș încerca să explic asta. Dar este un obicei al naibii de molipsitor. Max făcu o grimasă când auzi la ea exact acel lucru împotriva căruia argumenta el.

– În jumătate din cazuri eu înjur atunci când mi-e prea lene să exprim în cuvinte mai frumoase ceea ce am de spus, iar în cealaltă jumătate din cazuri, acest tip de descărcare oricum nu folosește la nimic și de obicei este complet dăunătoare.

– Îmi placi, Maximilian Silver, murmură Leora cu blândețe. Apoi ea zâmbi, spiridușul privind din spatele ecranului genelor ei. Uite, n-o să mai fac dacă îmi promiți că n-o să mai înjuri nici tu.

Max întoarse capul, cu ochii măriți de surpriză și consternare.

– Fără înjurături?

– Tocmai ai spus că este un obicei prost.

El nu voia să-și retragă cuvintele. Se chinuise și așa destul ca să le spună.

– Dar eu vorbesc așa de când mă știu.

– Un motiv în plus ca să încetezi. Ea ridică ceainicul și umplu cănile, adăugând o grămadă mică de nalbă de mare în ceașca lui. El se întoarse și își luă cana.

– Înțeleg că e un obicei care se deprinde ușor când cineva în jurul tău îl practică mult.

El luă prudent prima sorbitură. Nalba de mare era topită foarte bine, exact așa cum îi plăcea lui de obicei.

– Astă e șantaj, murmură el înainte de a gusta prima nalbă albă și dulce, savurându-i gustul pe care nu-l mai simțise de ani de zile.

– Nu. E doar o constatare. Leora sorbi din ciocolata ei simplă, sprijinindu-se de masa din bucătărie. Așteptă o secundă, bucurându-se de imaginea lui așa cum savura băutura preparată de ea. I se strecura subtil în gânduri o undă plăcută de satisfacție.

Max citi în ochii ei hotărârea, se gândi la ceea ce spusese el, apoi simți parcă o resemnare. Încercase el lucruri mai nebune, iar în plus el chiar detesta acest obicei. Și nu era

corect ca el să nu suporte s-o audă pe ea înjurând cât timp el înjura. Zâmbi, dându-și seama deodată că biroul lui nu o să mai fie niciodată ca înainte.

– În regulă. Ne-am înțeles. Dar trebuie să avem un fel de recompensă dacă eu reușesc să mă debarasez de acest obicei. Ai vreo sugestie? Prinse cu limba o altă bucată de nalbă înmuiată în ciocolată.

– Ce ți-ar plăcea să faci? Ceva ce n-ai mai făcut de mult timp, poate.

– Să plec în vacanță, răspunse el fără măcar să se gândească.

– În regulă. Unde?

– Unde ți-ar plăcea?

Ea înălță din sprâncene de surprindere.

– Mie? Ce am eu de-a face cu asta?

– Doar nu plec singur. Ăsta e unul din motivele pentru care o să încerc să mă las.

– Nu pot să merg cu tine.

– De ce nu? întrebă el, devenind mai hotărât în cererea lui decât oricând. Ideea de a petrece mai multe zile cu ea, chiar rămânând la relația pe care o au acum ar merge dacă el…. la naiba cu controlul lui; oricum era sigur că chiar ar savura pe deplin o astfel de vacanță. Se întreba dacă se puneau la numărătoare și înjurăturile din gând.

– Chiar nu pot. Dintr-un singur motiv, lucrez pentru May.

Max se încruntă.

– Voiam să vorbesc cu tine despre asta. El privi în jur, realizând deodată că nu aveau nici un motiv să stea în bucătărie când la mică distanță de ei se afla o canapea comodă. Să stăm jos undeva.

Leora se îndepărtă de masă și se îndreptă către sufragerie.

– Ce e de discutat în legătură cu asta?

– În legătură cu faptul că tu depinzi de cineva. Vreau ca tu să lucrezi pentru mine permanent.

Leora se așeză pe una din marginile canapelei. Partea cea mai slabă scârțâi când Max luă loc pe cealaltă jumătate. El își puse ceașca pe măsuța joasă din fața lor și se întoarse către ea, ferm și hotărât.

– Îmi place munca mea, protestă ea. Era conștientă de sentimentul ciudat de plăcere pe care-l avea la gândul că Max își dorește ca ea să lucreze numai pentru el. Cu câteva ore în urmă, se temea că nu va putea să se descurce să lucreze în birou cu el. Acum era foarte tentată să spună da.

– Tu ai spus că ai luat această slujbă și pentru că nu aveai experiența de lucru care să-ți ofere mai mult decât o slujbă prost plătită, la un nivel de începător.

– Nu cred că am prezentat situația chiar așa.

El o întrerupse cu un gest.

– Oprește-te. Am nevoie de o secretară. Tu nu mă spionezi în propriul meu birou. Știi să fii drăguță. Nu te plângi. Tu nu-mi arunci cafeaua la chiuvetă și nu porți acel gen de haine care ar arăta mai bine pe un par decât pe o femeie. Toată lumea de la birou te place.

– Poți să spui asta numai după o zi? Ea se încruntă neîncrezătoare.

– Aș putea să spun asta doar după câteva ore. Tu nu poți să-ți dai seama ce vânzoleală făceau cele dinaintea ta în biroul din față. Mi se întâmpla și să-mi pierd jumătate din timp; telefoanele sunau prea mult. Trebuia să mă întrerup tot timpul din lucru și cel mai adesea pentru că nimeni nu obținea vreun răspuns de la secretară.

– Astăzi s-a întâmplat să fie o zi ușoară.

– Ca dr….; el își înghiți înjurătura și completă cu una în gând în timp ce se pregătea să reformuleze. Nu, n-a fost ușoară. Motorul ăla al dr… încăpățânat ne dă coșmaruri mie, uzinei și departamentului de proiectare. Furnizorii celor două componente care ne fac necazuri acum s-au spălat pe mâini și astfel nici unul dintre noi n-a mai avut de săptămâni o noapte de somn tot încercând să rezolvăm toate dificultățile care apar. Nervii noștri sunt

fu…fărâmițe. El oftă adânc. Chiar nu realizase până acum cât de des înjura. Se gândise la o vacanță de două săptămâni: acum își dădea seama că o lună ar fi o recompensă mai cinstită. Pe scurt, într-o zi, tu ai făcut ordine în cea mai urâtă dintre debandade, ca și cum nici n-ar fi fost vreodată.

– Mi-am făcut treaba, spuse ea sincer, gândindu-se că era de fapt mult mai ușor din multe puncte de vedere să se ocupe de biroul lui Max decât de operele de caritate ale mamei ei. Să ai de-a face cu oameni simpli care au probleme reale era cu mult mai bine decât să vezi escrocheriile pentru obținerea de poziții în societate, care se ascundeau de multe ori în spatele recepțiilor pe care le organiza ea în trecut.

– Ai făcut mult, dar nu mă mai contrazic cu tine. Vreau doar să te gândești să lucrezi pentru mine permanent. Am nevoie de tine. Biroul are nevoie de tine.

Leora îi cercetă chipul, simțind sinceritatea din vocea lui. Pentru a doua oară în câteva săptămâni cineva spunea că are nevoie de ea. Ca și atunci când Lorraine folosise aceste cuvinte, Leora își dădu seama că nu mai opunea aproape nici o rezistență în fața a ceea ce i se cerea. Se gândi la familia care o iubea și la felul în care toți încercau s-o trateze ca pe cineva de care ar putea avea nevoie fără ca

de fapt să aibă nevoie, cu adevărat. Nu era un sentiment plăcut, realiză ea având o intuiție de moment. Explorându-și tot mai mult interiorul, ea descoperi că nu se dusese la Glynnvale numai pentru mama ei. Răspunsese la chemare în egală măsură pentru sine. Vroia să descopere dacă avea ceva valoros de oferit cuiva. Își dorea să guste lumea care până atunci mai mult o speria. Nu putea face asta în Philadelphia. Părinții ei ca și surorile aveau într-atât tendința de a o menaja încât nu-i lăsau libertatea de a se lovi singură cu capul de realitate.

Max îi prinse mâinile într-ale lui, ațintind-o cu privirea.

– Gândește-te la asta, Leora. Eu nu te mint. Chiar am nevoie de tine. Foarte mult. De data asta, i se putea citi în ochi altceva decât dorința lui pentru ea.

Leora ar fi putut fi tulburată de puterea rugăminții lui. În schimb, simțea acest lucru ca pe o provocare și în acelasi timp ca pe o ciudată siguranță. Ea nu-și găsise încă un loc al ei. El avea dreptate în ceea ce zicea.

– Mă voi gândi la asta, încuviință ea.

El o trase ușor de mâini, dorindu-și-o mai aproape.

– Mor de dorința să te sărut din nou.

Leora ar fi putut să se împotrivească. Poziția lui i-ar fi îngăduit să se elibereze dacă ar fi vrut. Dar ea nu voia să

scape. Voia să se repete senzațiile pe care le avusese când el o sărutase. Își dorea să se lase din nou în voia forței trupului lui. Trebuia să mai audă șoapta acelei senzații care exprima atât de sugestiv că se doreau unul pe altul. Își înălță buzele spre el, deschizând gura, simțind parcă deja gustul lui.

Cu mâna pe care o avea liberă, Max îi mângâie buzele. Răsuflarea ei fierbinte îi învăluia corpul de parcă ea și-ar fi propus să-l ardă. El îi savura parfumul, hrănindu-se cu el așa cum nu se hrănise încă cu trupul ei. Aplecându-și capul el îi atinse buzele, o dată, de două ori, de trei ori, adâncind cu fiecare pas contactul până când ea gemu încetișor de dorință și încântare.

Buzele lui le acoperiră complet pe ale ei, provocând plăcere amândurora, cerând mai mult decât prima data și obținând tot atât de mult cât ceruse. Ea ridică brațele, prinzându-l de gât. Cu trupul care parcă striga în agonia de a fi fost prins într-un laț, el o luă în brațe. Era atât de ușoară încât el se simțea de parcă ar fi ținut o făptură din lumea luminii și fanteziei. El îi sprijini capul de umărul lui în timp ce îi explora gura, buzele lui dezmierdându-le pe ale ei, învățând-o arta unui sărut deplin. Ea îi răspunse fără nici o împotrivire. Trecându-și ușor mâinile peste linia subțire a gâtului și umerilor ei, prin mătasea fină a părului

ei, dorința îi strecura un alt cuțit în inimă. Corpul îi era rigid de atâta încordare, mușchii tensionați până la refuz. Era foarte aproape să-și piardă controlul. El își înălță capul, urmărind cu privirea pasiunea purpurie de pe buzele ei, strălucirea arzătoare din ochii ei inocenți, tremurul mâinii pe care o ținea la pieptul lui, în dreptul inimii.

– Ești un tablou gingaș, spiridușul meu, șopti el, fiind poetic pentru prima dată în viață așa cum nu îndrăznise niciodată să fie cu vreo femeie. Leora nu putea să facă haz de romantismul din sufletul lui care nu se potrivea deloc cu fizicul de mecanic auto. El putea cu adevărat să aibă încredere în ea așa cum și ea credea în el.

Ea îi mângâie obrazul aspru, plăcându-i înțepătura ușoară a bărbii lui pe pielea ei moale.

– Vreau să fiu gingașă pentru tine, mărturisi ea cu mai multă îndrăzneală decât bănuise vreodată că ar fi în stare.

El se plecă din nou către ea. Înainte ca buzele lui să le atingă pe ale ei, el șopti:

– Atunci, ai ceea ce dorești.

Capitolul 6

Din multe puncte de vedere, Detroit era un oraș ca oricare altul. Avusese zilele lui de glorie și scandalurile lui. Era în unele locuri murdar, în altele chiar frumos. Aveau loc crime atât pe străzi cât și în mijlocul elitelor care populau saloanele. Întunericul ascundea pericolul și îi proteja pe îndrăgostiți cu aceeași mantie. El venise în acest oraș, înainte un loc magnific al industriei de automobile care dăduse un imbold majorității clasei muncitoare din țară să facă afaceri aici, venise aici ca să ascundă sub pretextul unei prietenii rădăcinile prosperității lui. Nu se gândise la ceea ce va urma și nici că ar trebui să-și vândă sufletul vreunui diavol anume. Avea acea calitate rară de a vedea numai ceea ce voia să vadă. El crease planurile pentru acest motor, el se chinuise cu testele și el suferise la

fiecare nereușită. Își merita deci răsplata, indiferent de ceea ce spunea Max. În seara asta, o va obține. Bătu la ușa apartamentului VIP din hotel. Vocea răgușită a persoanei lui de contact era prea diferită de altele pentru a putea fi uitată sau confundată. Intră și o găsi în acea poziție relaxată, cu acel aer ușor batjocoritor care-l provoca parcă să o înșele de câte ori avea ocazia. Ura acest gen de femeie dar avea o nevoie prea mare de ea pentru a-și da frâu liber sentimentelor. Zâmbi, automat.

Ea nu luă în seamă nici zâmbetul nici mâna întinsă pentru a o saluta.

– Sunt pregatită, pentru o actualizare a performanțelor motorului, spuse femeia brunetă, pe care el o cunoscuse numai cu numele de Georgette. Ea își încrucișă picioarele fine, fusta scurtă ridicându-i-se până la jumătatea coapselor în timp ce se uita la bărbatul care vânduse Silver Streak. Făcuseră o achiziție bună cu banii lor, o afacere în care nimeni n-ar putea suspecta nimic. În afară de Silver nimeni nu cunoștea atât de bine uzina și proiectul componentelor noului motor.

El ridică din umeri.

– Părțile noi au fost integrate în motor. Max a reușit să obțină înlocuitori funcționabili pentru părțile care nu erau specificate. Testele vor începe mâine.

– Componentele o să treacă testele de rezistență?

Iuda ridică din umeri din nou, cu ochii îndreptați undeva în spatele Georgettei către viitorul pe care și-l făurise. Pentru un moment omul din el simți gustul trădării pe care o comise. Nu-și imaginase că o să aibă un gust atât de amar.

– Au trecut deja de echipa de proiectare fără nici un obstacol. În ochii nespecialiștilor acest set de specificații este atât de aproape de perfecțiune încât o să le trebuiască nu știu câte seri de teste ca să detecteze vreo problemă.

– Dar o să cedeze la urmă exact ca și motorul dinainte?

Bărbatul făcu o grimasă, întorcând privirea către femeie, cu ochii grei. El fusese acolo în acea zi, văzuse o viață de om dispărând în fum și flăcări către ceruri.

– O să cedeze, spuse el sec înainte de a lua plicul cu numele lui care se afla pe biroul de lângă el. Îl deschise și inspectă bacnotele dinăuntru. Nu mai putea să meargă pe încredere. Încuviință o dată când găsi suma asupra căreia căzuse de acord cu cumpărătorul. Îndreptându-se către ușă, se opri fără să priveasca înapoi la femeia pe care continua s-o urască.

– O să te sun dacă este vreo modificare despre care trebuie să știi.

– Sunt sigură de asta, murmură ea, părând că o amuză atitudinea lui. Când ușa se închise în spatele lui, se îndreptă către telefon să-l sune pe cel pentru care lucra. Raportul ei fu concis dar clar. Chiar dacă nu i se ceruse părerea, ea o formulă oricum.

– Cred că lui îi este aproape sfârșitul.

– Trebuie să-l ținem aproape până când această modificare a motorului va fi categoric un insucces și până când obțin cealaltă jumătate a planurilor.

– Și dacă nu ți le dă?

– Te-ai mai confruntat cu probleme similare. Mă aștept să te descurci și cu asta.

– Direct la țintă ca de obicei.

– Eu nu-mi pierd timpul și banii.

Georgette nu fu surprinsă de acest comentariu sau de faptul că acestea au fost ultimele lui cuvinte. Ordinele fuseseră date. Iuda era foarte aproape de funia călăului.

Leora se trezi încet, savurând sentimentul de așteptare ce plutea în jurul ei. Se întinse cu un zâmbet care era ceva nou pe chipul ei. Max. În mai puțin de două ore o să-l vadă din nou. I se părea de necrezut că ceva ce se întâmplase atât de rapid să însemne deja atât de mult pentru ea. Își aminti râzând că o să continue bătălia lor comună ca Max să se debaraseze de obiceiul lui de a înjura. Se întreba cum o să

reactioneze oamenii de la birou. I-a trebuit mai puțin de jumătate din prima zi ca să observe că toți, de la femeile de serviciu până la cei mai de sus, își alcătuiau replicile în funcție de dispoziția lui Max și de limbajul lui colorat. Râzându-și încet în barbă, ea se dădu jos din pat și se îndreptă către baie pentru a face un duș. Înainte de a ajunge la ușă, sună telefonul. Zâmbind, se întoarse, ridică receptorul și spuse „alo".

– Ai idee ce voce plăcută ai dimineața? întrebă Max.

– Nu mă așteptam să mă suni, murmură Leora, stând pe marginea patului. Vocea lui era încă ușor aspră de somn dar ei nu-i păsa. Sunetul neașteptat dădea un fel de intimitate comunicației la distanță.

Max își sprijini picioarele pe scaunul de lângă masă și se dădu în spate astfel încât soarele care se strecura prin fereastra bucătăriei îi lumina pieptul, conturându-i mușchii. Părul negru puțin grizonat se potrivea perfect cu pielea lui de culoarea bronzului.

– Dacă aș fi avut cât de cât minte azi-noapte, aș fi încercat să-ți propun să luăm micul dejun împreună. Nu suport să mănânc singur.

– Nici eu.

El ezită sperând că răspunsul ei prompt era o deschidere și nu unul dintre acele reacții necontrolate pe care ea apoi le regreta.

– Atunci treci pe aici. Sau să ne întâlnim undeva.

Leora își încordă degetele pe receptor. Se simțea ca o adolescentă, ceea ce ea nu fusese niciodată cu adevărat, toată plină de o încântare frivolă și nesigură.

– Nu sunt îmbrăcată.

– O să aștept, replică el.

Leora își făcu singură curaj. Ceea ce era atât de ușor pentru alte femei, pentru ea fusese mereu imposibil.

– Ai putea să vii aici.

Luat prin surprindere, Max strânse în mâna lui mare receptorul aproape să-l zdrobească.

– În cât timp? întrebă el, sperând ca ea să nu se răzgândească.

Simțind dorința lui vie, ea avu o asigurare în plus de care avea nevoie. Zâmbetul îi reapăru pe buze, mai strălucitor chiar decât atunci când se trezise.

– În cât timp ajungi aici dacă pleci acum? Nu vreau să întârzii la serviciu. Șeful meu n-o să înțeleagă.

– La dr… El înghiți restul râzând scurt. Dacă o să trăiesc respectând această idee tâmpită a noastră, ar trebui măcar să devin sfânt. El își coborî picioarele pe podea și se întinse, trosnindu-și oasele. O să fiu acolo în douăzeci de minute. E bine?

– O să te aștept cu cafeaua, răspunse ea înainte de a repune receptorul ușor în furcă.

Făcu duș într-un timp record, se îmbrăcă și își făcu machiajul pentru zi. Alese nuanțe pale; era pentru prima dată când se aranja astfel pentru a merge la serviciu. Când se gândi la asta, se amuză amintindu-și cum arăta înainte. Era o minune cum de nu se ofilise de tot cu atâtea precauții. Totul în ceea ce o privise pe ea fusese condus pe căi sigure, pârtii bine trasate, coridoare luminate, toată viața ei se petrecuse ca într-o arenă explorată în întregime. Nu-și putea aminti un singur moment până acum în care să-și fi luat cu adevărat inima în dinți și să se arunce orbește înainte. Până la Max.

– Un fel glorios de a începe, spuse ea tare în timp ce făcea cafeaua preparată cu două măsuri sănătoase din noul sortiment de cafea neagră măcinată pe care se decisese să-l cumpere dintr-un capriciu în săptămâna dinaintea plecării ei acasă pentru nunta lui Caprice. Nu-i plăcuse amestecul tare dar avea o presimțire că lui Max o să-i placă. Tocmai își descoperea această nouă îndemânare când auzi sunând soneria.

– Arăți bine, spiriduș, observă Max în secunda în care deschise ușa. Se apropie de ea astfel încât ar fi putut s-o atingă dar se abținu. Spune-mi dacă pot să te sărut.

Ea râse, ridicându-și buzele ca o invitație și îmbujorându-se de plăcere.

– Nici tu nu arăți rău.

Max o strânse cald în brațe, simțindu-se recompensat când ea se lăsă moale în îmbrățișarea lui în loc să se îndepărteze. El îi savura buzele, gustând din nou dulceața și generozitatea răspunsului ei. O femeie atât de sinceră care să nu se folosească de tertipuri sau de trucuri era ca un cadou dat de natură pentru un bărbat care învățase că uneori sub cele mai frumoase aparențe se ascund caractere urâte. Când își înălță capul, ea îi zâmbi iar el îi întoarse zâmbetul.

– Se simte miros de cafea?

Ea încuviință.

– Moarte Neagră. Chiar așa cum îți place ție, sper.

El o urmă în sufragerie și închise ușa după el.

– Vrei să-mi arăți drumul spre bucătărie? Aș putea chiar să te ajut la gătit. Sfârșind ce avea de spus, el continua s-o țină cu o mână de după mijloc.

– Știi să gătești?

Leora se îndreptă spre bucătărie, simțind prezența lui lângă ea ca și cum el ar fi fost de-al casei. Din multe puncte de vedere se simțea cu el ca și cu o persoană pe care ar fi cunoscut-o de multă vreme. El o făcuse să se simtă suficient de bine pentru a rămâne în picioarele goale și a-l invita să ia o masă împreună în micuța încăpere în care plutea aroma cafelei proaspăt făcute.

– Desigur că știu. Un bărbat cu gabaritul meu ar muri de foame altfel. El zări tigaia ei nouă. Ce faci cu asta?

– Șuncă. Îmi place mai mult așa decât la cuptorul cu microunde.

Înainte de a-și scoate jacheta, Max o sărută pe păr, apoi își aruncă haina pe unul din scaune și își scoase mănușile.

– Știam că tu ești chiar pe gustul meu. Nu suport șunca făcută la microunde. Spune-mi și că ai niște ouă în frigider.

– Colesterol.

– La dr… El se opri, fără să-i pese că ea râdea de felul cum își înghițise ultimele cuvinte și încercă din nou. Și ce-i cu asta? De două săptămâni n-am mai avut un mic dejun ca lumea. Așa că îmi permit o porție de două ouă ……

Leora dădu din cap spre el îndreptându-se către frigider să ia șuncă și ouă. Când le termină de preparat, îi turnă lui o cană de cafea și își făcu și ei un ceai. Apoi prăji pâine și puse masa. În tot timpul ăsta, discutară vrute și nevrute fără să atingă subiecte foarte personale. De fiecare dată când îl privea pe Max îi întâlnea ochii calzi de emoție, îi zărea zâmbetul sau uneori râsul, care îi adânceau sentimentul că el nu făcea nici un efort să se prefacă.

– A fost foarte bună mâncarea și nu spun asta numai pentru că îmi era foame, conchise Max, lăsându-se pe

spate în scaunul lui, cu o cană de cafea aburindu-i în mână. El o privi pe Leora încântat de imaginea pe care o oferea așa cum stătea cu soarele care străbătea prin fereastră și îi desena palide unduiri aurii în părul șaten. Să vorbească cu ea, să fie alături de ea i se părea cel mai plăcut mijloc de a începe o nouă zi.

– Nu te lungi prea mult aici. Dacă nu ne grăbim, amândoi o să întârziem la serviciu. Leora ura cuvintele pe care le spusese. Nu voia să părăsească intimitatea gingașă a bucătăriei pentru acel du-te-vino al realității cotidiene.

Max oftă adânc, știind că ea avea dreptate dar dorindu-și pentru prima dată în viața să nu trebuiască să aibă de înfruntat biroul. Gustă cafeaua, găsind-o destul de rece pentru a o putea bea și luă două înghițituri.

– O să te ajut să strângi. El se ridică și strânse vasele. Tu ai pregătit masa. Acum o să mă ocup eu de strâns. Leora își duse farfuriile ei la spălătorul de vase.

– Te urmez în câteva minute.

Max se opri ținând încă farfuriile în mână și se întoarse către ea.

– Cum adică mă urmezi? Speram că putem merge împreună.

Leora îi ocoli privirea; el deschise mașina de spălat și începu s-o umple cu vase. Ea nu s-ar fi așteptat ca el să fie

atât de deschis. O enerva clar ideea ca cei de la birou să-i observe stângăciile într-o astfel de relație, prin care majoritatea femeilor de vârsta ei trecuseră de mult.

– Nu cred că e bine, Max. Asta chiar nu ar da bine.

El se încruntă, deloc mulțumit de acest nou obstacol în relația lor fragilă.

– Ți-e rușine să fii văzută cu mine? întrebă el, jignit și destul de furios la gândul ca acesta ar putea fi motivul.

Leora negă dând puternic din cap, cu ochii strălucind la auzul întrebării.

– Să ce? întrebă ea, nevenindu-i să creadă că el putea s-o întrebe așa ceva.

Max îi cercetă expresia feței, observând șocul și durerea din ochii ei. Încercă să se explice:

– N-ar fi pentru prima dată când o femeie încearcă să ascundă faptul că se întâlnește cu un mecanic acum plin de succes dar care a putut să-și facă studiile doar mergând la școală noaptea și asta cu siguranță mult după ce alți bărbați aveau deja această atât de importantă bucată de hârtie care se cheamă diplomă, replică el fără nici un menajament.

– T.. tu crezi că eu sunt așa? Ce am f…făcut ca să-ți las această im…impresie? Își încleștă mâinile dându-și seama că nu se mai poate controla și se bâlbâie.

El și-ar fi dorit să o creadă, însă exact pe partea asta se arsese înainte. Putea să întâlnească oriunde femei care să dorească să se culce cu el pentru că semăna atât de mult cu acei șoferi de cursă lungă care își riscă viața pentru plăcerea cursei.

– Spune-mi de ce nu vrei să știe nimeni că tu te vezi cu mine.

– Eu l…lucrez pentru tine. Numai acest m…motiv și pentru mine ar fi suficient.

Nu putea fi atât de simplu.

– Asta ți se trage din Perioadele Întunecate.

– Deja am stabilit că exact de acolo mă trag eu, replică ea, de data asta învingându-și bâlbâiala astfel încât cuvintele ei răsunară clar. Ea nu realizase că, o dată ce înainta cu argumentele, în special cu cele care o priveau pe ea direct, devenea de fapt tot mai stăpână pe sine. Astfel, în loc să se intimideze, își puse mâinile în șolduri și îl privi și ea fix.

– Nu mă sâcâi pe mine comparându-mă cu acel alte pipițe cu care te-ai întâlnit, ordonă ea furioasă.

– Nu m-am întâlnit cu pipițe, răspunse el imperturbabil. Sunt eu fără studii, dar pot spune că am ceva gusturi.

Leora bătu din picior, fără nici o discreție.

– Nu mai vorbi despre munca ta. Din ceea ce am auzit ieri, nu ar fi existat Silver Streak dacă n-ai fi fost tu. Tu ești creierul. Streak o fi avut el o diplomă de inginer și o fi știut el buchea cărților, dar el s-a folosit de ideea ta. Numai cu gândirea ta compania asta a evoluat de la un mic magazin la ceea ce este astăzi. Și tot tu ești cel care ții lucrurile pe linia de plutire acum. De ce crezi că biroul tău este atât de agitat? Dacă apare o problemă aceasta ți se pasează ție și nu inginerilor tăi, cu toate diplomele lor.

Max se holbă la ea, împietrit de intensitatea furiei ei. Ochii ei erau flăcări de furie, pielea îi dogorea de emoție, pieptul îi trepida cu aceeași forță pe care o aveau și cuvintele ei. Fiecare cuvânt al ei era parcă o învinuire adresată lui. Învinuire. Leora lui?

Realizând asta, furia și durerea lui se mai domoliră. Nimeni nu vorbise vreodată despre activitatea lui în companie atât de direct și cu atâta pasiune; iar această miniatură de femeie care se înfricoșa parcă la orice mișcare puțin mai neatentă, care cu greu se exprima altfel decât șoptit, îl înfruntase, făcând ca el să se privească pe sine prin ochii ei. În afară de ideile lui, niciodată nu-și atribuise vreo altă importanță reală în afara alergăturii zilnice pe care trebuia s-o facă pentru ca acel concept să se

realizeze. Făcu un pas către ea și întâlnindu-i privirea, își ceru parcă scuze, ceea ce știa că merita. Nu reuși însă să spună nimic.

Leora îi citi în ochi intenția și se îndepărtă din calea lui. Nu fusese niciodată în viața ei atât de furioasă și nu avea de gând să se lase așa ușor.

– Nici măcar nu încerca, îl preveni ea. Poate că tu ai partea ta de vină în această farsă, dar cu siguranță eu nu am nici o vină. Ea își înălță capul, îndoind un deget către el. Nu-mi place ceea ce ai spus despre mine. Nu-mi place câtuși de puțin. Trebuie să-ți ceri scuze.

Max lăsă la o parte orice menajamente. Spiridușul lui fragil tocmai îi făcuse dovada unui surprinzător nucleu de putere. O prinse în brațe înlănțuindu-i mijlocul subțire și o trase mai aproape, neluând în seamă degetul care-l înghiontea în coșul pieptului.

– Tocmai voiam să-mi cer scuze, spiriduș, murmură el, cu un zâmbet în colțul gurii care parcă i se transmise până la ochii întunecați. Când ea își întredeschise buzele ca și când ar mai fi vrut să-l bombardeze și cu alte săgeți verbale, el se folosi de cea mai plăcută metodă care-i veni în gând pentru a se asigura de tăcerea ei. O sărută adânc, înfometat.

Leora rezistă preț de zece secunde, apoi îl strânse în brațe cu aceași putere a emoției. Simțea alături de gustul

acela specific lui și un gust de cafea, savurând combinația de arome ca un degustător de vinuri. Îi urmărea mâinile cu degetele ei în timp ce se strângea mai aproape. Uitase toate motivele pe care le avea să se teamă de forța fizică a unui bărbat. Era conștientă numai de bunătatea, dorința și ciudata vulnerabilitate de care el dădea dovadă în anumite momente. Când el își înălță capul, ea îl privi drept în ochi.

– Îmi placi așa cum ești. Motivul pentru care nu vreau ca tu să faci cunoscută relația noastră… Ea se opri făcând o grimasă la alegerea cuvântului, apoi continuă…a fost din cauza mea, nu a ta. Sunt destul de tensionată cu tine, făcând lucruri pe care niciodată nu m-aș fi gândit să le fac. Nu știu nimic, Max. Și vreau să învăț. Dar ideea ca cineva să mă privească mă face să-mi doresc să mă ascund. Ea îl prinse de obraz, vrând ca el să înțeleagă. Tu mă faci să mă simt frumoasă, utilă și dorită. Tu mi-ai dat aceste lucruri. Și bunătate. Și răbdare. La naiba, nu dau un ban pe când, unde și cum ți-ai obținut tu diploma și nici măcar nu mă interesează dacă ai vreuna.

De data asta, înjurătura sună foarte normal pe buzele ei. El îi atinse obrazul, roșeața furiei ei consumate și fierbințeala pasiunii trezite încântându-i degetele. Niciodată ea nu i se păruse mai frumoasă și nu-i admirase niciodată mai mult forța. Ea se credea fricoasă. El știa mai

bine că de fapt, cu toate temerile ei, ea avea curajul să-l înfrunte, să lupte cu frica și oricum să încerce s-o depășească. Cunoștea persoane pe care le respecta, care n-ar putea face asta.

– Te înțeleg, spuse el. Și înțeleg la fel de bine și restul. Îi atinse ușor buzele, mângâindu-i-le în timp ce își alegea următoarele cuvinte.

– În ceea ce mă privește, nu mi-ar păsa cine știe. În ceea ce te privește, o să am grijă de asta și o să fac tot posibilul să fiu cât de discret pot. Dar, Leora, te-ai gândit că alții ar putea observa că amândoi ne-am schimbat?

Ea înălță puțin din umeri.

– Cum?

El zâmbi, blestemând inocența ei.

– Spiriduș, cu cea mai mare voință din lume nu pot să-mi controlez expresia feței în fiecare moment și nici tu nu poți.

– Putem încerca, insistă ea încăpățânată.

El încuviință, strângând-o în brațe.

– Da, în definitiv putem face asta. Dar să nu-mi spui că nu te-am avertizat.

Max se uita atent la motorul urcat pe masa de testare. Lucrase la aceste modificări speciale timp de patru ani și, de fiecare dată când ajungeau în acest stadiu, se bucura că

el împreună cu echipa au găsit în sfârșit combinația magică de design, finețe a metalului și funcționabilitate pentru a crea un model cu rezistența de a parcurge distanța cerută.

– În regulă, șefule, ce crezi? întrebă Theo, intrând în atelier și oprindu-se în spatele lui Max pentru a privi designul la care lucrase aproape nonstop.

– Nu este frumos să te enervezi pentru lucruri ca astea, dar eu m-am enervat.

Max îl privi, încruntându-se puțin la auzul tonului plictisit care marca acel comentariu. – La ce oră te-ai întors în oraș noaptea trecută?

Theo dădu din umeri fără să-l privească.

– Nu m-am întors. Am ajuns abia acum o oră și ceva. Am venit de la aeroport direct aici.

– Credeam că secretara sergent ți-a făcut rezervare să vii noaptea trecută.

– Așa e. Am schimbat-o.

Max se încruntă la felul în care Theo părea să-i ocolească privirea. Deodată, îi reveniră în minte urmărindu-l anumite lucruri mărunte din comportamentul lui din ultimele câteva săptămâni. Pentru o secundă, îl privi pe Theo care se mișca neobosit în jurul motorului, apoi întrebă:

– De ce?

– Chiar nu m-am simțit în stare să mă înghesui din nou în avion. Am avut o întâlnire târzie neașteptată.

Theo îl ținuse întotdeauna la curent cu tot ceea ce ținea de afaceri, astfel încât această întâlnire neprogramată i se părea neobișnuită.

– Cu cine?

Theo se plimba în jurul motorului, încă fără să-l privească pe Max.

– Un furnizor. M-a întâlnit la barul hotelului după cină. Nu avea nimic de care am putea fi interesați. Al naibii nebun își prezenta compania ca pe cea mai mare descoperire care s-a realizat de la primul mijloc de transport fără tracțiune animală încoace.

Max îl urmări, știind fără îndoială că Theo mințea. Inginerul nu avusese niciodată nimic de-a face cu aprovizionarea sau cu furnizorii. Max se gândi rapid să-l chestioneze despre asta, apoi decise să facă niște cercetări discrete.

– Ar fi trebuit să te duci direct acasă.

Theo îl privi, apoi dădu din cap.

– Oricum n-aș fi putut să dorm. Chiar acum aia mică trece prin faza de colici iar Jill nu este cea mai pricepută mamă din lume. Imediat cum intru în casă, am șanse de zece la unu să mi-o paseze pe Christy și să fugă.

Referirea la Jill furniza o explicație posibilă pentru comportamentul lui Theo. Ar putea fi o altă femeie la mijloc. Max știa că de când se născuse copilul, Jill și Theo avuseseră mari probleme trebuind să se lupte cu boala pe care micuța Christy o avea la picioare precum și cu colicii. Poate că bărbatul pur și simplu căuta ceea ce nu mai avea acasă. Max nu era deloc de acord cu această idee, dar în definitiv era treaba lui Theo. Totuși va trebui să verifice.

– Cum se mai simte Christy, în afară de colici bineînțeles? Doctorii sunt mai optimiști?

Theo își trecu degetele prin păr, schimbându-și expresia feței, îngrijorat că niciodată nu se afla departe de acel moment al adevărului.

– Ultimele vești sunt mai bune decât am fost obișnuiți, dar nu atât de bune cum am sperat. Mai are nevoie de câteva operații înainte de a i se putea corecta picioarele și există mai multe îndoieli decât vreau să admit despre cât de bine va putea merge în final.

Max puse o mână pe umărul lui Theo, plin de compasiune la situația acestuia. Atunci când copilul lui se născuse cu o problemă la oasele picioarelor, Theo fusese aproape de neconsolat. Max nu era sigur de ceea ce

simțise Jill, dacă simțise ceva. Ea fusese calmă, mult mai calmă decât și-ar fi imaginat oricine căruia îi pasă cu adevărat de ce va fi.

– Sunt un mare avocat al gândirii pozitive. Doar să nu cedați. Știi că te voi ajuta oricând atât cât îmi stă în putință.

Theo încuviință, apoi se depărtă. Nu suporta să-l mintă pe Max, dar împrejurări pe care nu le anticipase niciodată îi cereau să procedeze așa.

– Știu. El se aplecă spre motor. Testele sunt deja programate pentru dimineața asta?

Max își privi ceasul.

– În aproape o oră. De îndată ce toți vin aici. Se îndreptă spre ușă. Dar înainte de asta, trebuie să fac niște hârtii. Ș*i să dau niște telefoane*, completă în sinea lui. Ajunseseră prea aproape de punctul critic pentru a-și asuma vreun risc.

Theo îl urmă, închizând și încuind după el sala de probe. Cu toate că aveau un sistem de securitate bine pus la punct se impuneau totuși toate precauțiile pentru toți.

– Cum se descurcă noua secretară, sau deja a plecat?

Max îi aruncă o privire fugitivă.

– N-a plecat. Și o să-l mănânc de viu pe acela sau aceea care i-ar da vreo idee de felul ăsta. Se potrivește aici de

parcă a fost născută la acel birou. Poate să înțeleagă noțiuni grele și nu îmi varsă cafeaua la chiuvetă de îndată ce mă întorc cu spatele.

Theo râse din tot sufletul, ceva ce nu i se mai întâmplase de mult.

– E mare chestie într-adevăr să aud asta din gura ta. Sună de parcă ar fi un diamant de o sută de carate. Cred că voi face un ocol ca să văd diamantul cu ochii mei.

Max deschise ușa biroului lui, ciudat de mândru s-o prezinte pe Leora. Se simțea ca și când ea i-ar aparține. Leora stătea acolo, drăguță, purtând un costum de un verde intens și o bluză crem cu volane mici, pe sub taior. Îi lipsea pălăria de catifea de un maron închis pe care o asorta la haină, dar nimic nu scădea din frumusețea imaginii pe care o oferea lucrând cu degetele zburându-i ușor deasupra tastaturii computerului. Când auzi ușa, ea își înălță privirea, cu un zâmbet pe față și o lucire politicoasă în ochi. Max simți căldura din spatele privirii amabile și își ascunse un zâmbet. De data asta, nu i se mai păreau aiurea precauțiile ei. Îi plăceau rezerva, nevoia ca lucrurile personale, să rămână personale pe care le arăta spiridușul lui. Cu Leora un bărbat ar putea într-adevăr conta pe discreție; era total diferită de acele femei agresive care în discuțiile lor aproape întotdeauna voiau să vorbească despre părțile

mai ascunse ale bărbaților, acel gen de bârfe pe care le urâse întotdeauna și nu le practicase niciodată. El simțise întotdeauna că acea intimitate adevarată era prea frumoasă, prea profundă pentru a fi golită de sens în felul ăsta. Cu Leora, în relația pe care o construiseră amândoi până în acest punct, reținută și experimentală cum era, conștientizarea acestui fapt era chiar mai puternică.

– Deci tu ești femeia atât de curajoasă încât să lucrezi cu Silver, spuse Theo, întinzând mâna fără să aștepte ca Max să facă prezentările.

Leora ezită puțin, dar cu Max aici lângă ea știa că nu poate să i se întâmple nimic. Ea zâmbi.

– N-am mai auzit să i se spună așa până acum, murmură ea.

– Ăsta e unul din apelativele drăguțe care i se atribuie.

– Gata, Theo, mormăi Max. Ea nu vorbește așa.

Theo îl privi surprins.

– Nu voiam să-i dau o listă a acelor apelative.

– Cu tine niciodată nu pot să fiu sigur.

Privindu-i pe cei doi bărbați, Leora abia auzi replica lui Theo. Acesta era mai scund decât Max; arăta extenuat ca și când ceva în viața lui ar merge foarte prost. Fiindcă începea să-l cunoască pe Max, ea putea să observe îngrijorarea din ochii lui, genul acela de privire întrebătoare care parcă

spunea că nu știe ce se întâmplă cu prietenul lui dar că sigur că ceva este. În acea secundă, ea sesiză și o altă față a bărbatului pe care era sortită să-l dorească atât de mult. Nu era genul de bărbat indiferent. Nu numai cu o femeie de care se simțea atras, dar el se interesa cinstit și de alții. Auzind cum îi spune lui Theo ca măcar să se folosească de camera pe care o ținea pregătită pentru oricine avea nevoie de un loc de odihnă atunci când lucrau multe ore peste program, ea își dădu seama că implicarea lui Max nu se rezuma numai la latura emoțională, ci era în egală măsură practic. Ea își ascunse un zâmbet, gândindu-se la ceea ce probabil că ar spune el dacă ea i-ar vorbi despre asta.

– Un bărbat obosit face greșeli, argumentă Max.

– Uite că ea știe și să zâmbească, observă Theo, prinzând privirea ei grăitoare.

Leora simți o fierbințeală scurgându-i-se prin obraji, dar oricum râse. Acest bărbat cu figura îngrijorată și ochii speriați nu făcuse dovada nici unei nepoliteți.

– Nu foarte des și nu pentru mult timp, acceptă ea puțin înainte ca telefonul să sune distrăgându-i atenția. Când puse receptorul jos, biroul era gol și ușa lui Max era ușor întredeschisă. Ziua începuse.

Capitolul 7

– Îți spun că am nevoie acum de acei bani. Știi care e situația mea. Dacă aș avea alt loc unde să mă duc, crede-mă că aș face-o, dar tu și banda ta de haimanale mă aveți pe țeavă și sunt aproape de moarte.

Georgette întâlnise prea mulți care își plânseseră soarta și, chiar dacă mai avuseseră vreo scăpare, totuși căzuseră în lanțurile cu care ei singuri își încercuiseră sufletele. N-o impresiona deloc acest specimen demn doar de milă al rasei umane.

– O să mori când îți vine rândul. Tu ești dator. Tu plătești. Simplu. Fără jocuri și fără scuze. Dacă nu îți plăcea apa, nu trebuia să sari în ea.

– Aș vrea să n-o fi făcut, spuse el amar. Cât timp crezi că pot continu să sabotez acest motor dat dracului, înainte ca cineva să se prindă?

– Ai rezistat timp de doi ani, astfel că ar fi mai bine să continui atâta timp cât îi trebuie prietenului tău să abandoneze proiectarea.

– Ți-am spus de la început: Max nu este tipul care să renunțe la ceva.

– Atunci n-ar fi trebuit să vinzi jumătate din planurile originale altei companii. Ei nu pot folosi cealaltă jumătate fără restul și au nevoie de un câmp deschis. La naiba, ei n– au de gând să explice cum de planurile lor seamănă atât de bine cu ale lui, când nu au în comun nici personal, nici spații, nici măcar idei.

– Știu toate astea.

– Atunci încearcă să-ți reamintești, îi replică Georgette brutal. Angajații mei nu mai pot de nerăbdare.

– Și eu nu mai pot fără bani.

– Ești tare. Distruge speranțele motorului pentru totdeauna și ai putea obține chiar un bonus la afacerea asta.

– Ați obținut toate răspunsurile. Spune-mi cum.

– Prima moarte survenită la comandă a fost acum șase luni.

Bărbatul se trase înapoi; pielea lui de o culoare bolnăvicioasă păli devenind albă ca varul.

– Știi al naibii de bine că a fost un accident.

– Și ce dacă? Încă o moarte ar putea părea la fel de accidentală.

– Ești nebună.

Insulta nu o supăra. Avea directivele ei.

– Asta n-a fost o cerere. Este un ordin. Rezolvă!

– Eu?

Ea își înclină capul, ochii de un verde intens oglindindu-i-se pe o față prea ascuțită și prea dură pentru vârsta pe care o arăta.

– Eu nu sunt ucigaș.

– Ăsta este un punct de vedere. Plictisită de jocul cu un adversar atât de insignifiant, ea se ridică și se îndreptă către ușă. Nu o deschise, dar ordinul tacit să plece i se păru lui evident.

El se poticni pe picioare. Nu se rugase niciodată în viața lui, dar o făcea acum și amândoi știau asta.

– Nu pot s-o fac.

– Mai bine ai face-o. Știi consecințele dacă nu o faci. Ea deschise ușa.

El ieși clătinându-se, simțindu-și sufletul, sau ceea ce îi mai rămăsese din el, bolnav. Nu-l deranja să fure. Dar încă mai avea coșmaruri cu imaginea morții unui bărbat într-o

mașină experimentală. De fiecare data când închidea ochii retrăia scena mâinilor atârnând pe o ușă făcută praf în timp ce flăcările mușcau din cască și din carnea expusă a degetelor lui. Nu putea uita asta și acum i se ordona să facă chiar el același lucru.

Leora îi privi pe bărbații care se înghesuiau în jurul consolei. În spatele lor, putea vedea motorul stând în sania lui de lansare, bâzâind ușor. Materialul de încercare absorbea zgomotul, făcând ca atelierul să pară mai mult un loc foarte uman, cu trăncăneala lui și murmurul de voci. Computerele, aristocrația delicată a lumii înaltei tehnologii, aveau sunete mai discrete, piuituri slabe, o scânteiere de lumină ocazională și bâzâitul constant al inimilor lor electrice atunci când îndeplineau comenzile de a testa creația umană în raport cu forțele naturale induse artificial.

Leora nu realizase până acum cât de fascinantă putea fi această lume. Max nu părea să realizeze unicitatea a ceea ce făcea el. Nu-și dădea seama de geniul de care avea nevoie pentru a putea vorbi limba acestei mașini, pentru a interpreta sughițurile ciudate și strănuturile care vorbeau de o boală pe care oamenii care proiectaseră din fașă acest nou copil nu o depistaseră. Deși ea

se afla la o oarecare distanță, putea să vadă foarte clar chipul lui Max care stătea cu ochii ațintiți pe cadranele din fața lui. Din când în când, cineva îi vorbea dar în majoritatea timpului toată lumea îl lăsa singur. Chiar dacă el își dădea seama de asta sau nu, cei din jurul său îi recunoșteau talentul și îl respectau.

Simțind că ea îl privește, Max își ridică ochii, întâlnind privirea ei în timp ce răspundea unuia dintre bărbați care-i pusese o întrebare. Când termină de vorbit, veni la ea.

– Tu ce crezi despre asta?

Ea zâmbi la întrebare.

– Sincer? N-am realizat cât de mult trebuie să te implici pentru o atât de mică modificare. Am gândit mai mult în termeni de câteva luni de muncă, nu ani. Și de asemenea am crezut că e mai ușor să faci un întreg motor nou decât să schimbi piesele unuia deja existent.

– Poți să procedezi și așa, dar noi nu suntem cu adevărat fondați pentru acest tip de operație chiar dacă mă interesează. Îmi place să iau lucrurile deoparte și să le îmbunătățesc. Este aici un anumit fel de provocare care nu există într-un întreg sistem nou. El își întoarse privirea către oamenii care lucrau atent.

Testele astea duraseră foarte mult. Max știa în sinea lui că motorul are să meargă. Nu înțelegea cum ar putea să dea greș.

Leora îi atinse mâna ușor, discret.

– O să funcționeze, Max, spuse ea, crezând din tot sufletul în afirmația ei.

El se întoarse, căutându-i privirea, nezărind în ochii ei decât încredere în el.

– Credință oarbă?

– Nu în totalitate. Văd prea multă implicare aici pentru ca să nu meargă. Ai strâns oameni buni în jurul tău, plini de hotărâre și cu o veritabilă încăpățânare de minți afurisite. Dacă nu merge astăzi, o să meargă mâine sau luna viitoare, sau anul viitor.

El ridică din umeri.

– Am ajuns la un punct în care trebuie să încep să gândesc în termeni de eficiență. Chiar și dacă funcționează, trebuie să accept că ne costă prea mult în timp și bani fără nici un venit în schimb. Nu sunt atât de bogat încât să-mi permit să mai aștept mult.

Leora se încruntă. „Învins“ nu era un cuvânt pe care ar fi putut să-l asocieze cu Max. Cu atât mai mult nu i se potrivea o atitudine de resemnare.

– Ai putea să obții un credit.

– Am luat deja unul. Ei încep să creadă că iau mai mult decât pot duce.

Ea se încruntă și mai tare. Se gândise foarte rar la banii ei, un fond de încredere substanțial pe care părinții ei îl creaseră pentru ea ca și pentru surorile ei când fiecare împlinise douăzeci și unu de ani. Chiar dacă nu putea cumpăra Silver Streak, putea cu siguranță să-i preia riscurile financiare.

– Eu am niște bani, murmură ea încet.

Max se holbă la ea, surprins de oferta ei.

– Spiridușule, nu pot să iau banii tăi. În afară de asta, nouă ne-ar trebui mai mult decât poate avea cineva dintr-un salariu. În plus, Silver Streak încă nu stă chiar atât de rău. Nu țin atât de mult la această modificare de design încât să pot distruge compania din cauza asta.

Leora deschise gura să protesteze, dar înainte ca ea să poată zice ceva din ceea ce îi venea să spună, unul dintre bărbați veni la ei, dându-i lui Max o hârtie. Max se întoarse către el, studiind cu atenție informația.

– La naiba, spuse el încet, mai mult decât mulțumit de rezultatele atât de avansate. Componentele erau aproape de a trece de primul dintre punctele de încercare la care

cele de dinainte eșuaseră. Încurajat, Max făcu câțiva pași să se depărteze, după care își aminti de Leora. Privi către ea.

– Poți să te întorci la birou, sau dacă vrei poți să stai să privești.

Leora ar fi preferat a doua variantă, însă avea încă un munte de dosare și scrisori de rezolvat.

– Cred că mă întorc la birou, spuse ea, alunecând de pe scăunel. De data asta purta acel tip de încălțăminte care se potrivea pe pardoseala de beton atelierelor.

– De obicei nu fac pauză la prânz.

– Este în regulă. Și eu trec peste a mea.

El încuviință, răspunzându-i printr-un zâmbet. Acesta era un alt lucru despre care mai discutaseră înainte și încă un argument că el pierduse. El ar fi vrut să iasă să mănânce astăzi. Ea fusese mai practică, amintindu-i de teste și de cheltuială. Majoritatea prietenelor lui de dinainte ar fi fost mai mult decât bucuroase să-i cheltuiască banii. Dar nu Leora. Ea nu părea să-l considere o vacă de muls.

Leora îi zâmbi și ea înainte de a părăsi suprafața de testare. Aproape ajunsese în biroul lui Max când îi atrase atenția sunetul unei voci răstite. Se opri, încruntându-se la auzul furiei și frustrării din tonul bărbatului care vorbea.

– La dracu, Jill! Ce vrei să fac? Știi ce înseamnă toate aceste facturi medicale. Nu te poți aștepta să pot trece să te iau și s-o vizitez pe mama ta chiar acum. Și cu siguranță nu să facem un ocol pe la pârtiile de schi. Pur și simplu nu ne putem permite.

Fără să-și dea seama, Leora se apropie de ușa întredeschisă a biroului lui Theo. El părea că ar fi la capătul răbdării. Era acesta motivul îngrijorării pe care o văzuse în ochii lui, al necazurilor care păreau să îi transpară din fiecare privire?

– Ce-ai făcut?! întrebă Theo, vocea lui escaladând către un ton apropiat de țipăt. Nu se poate. Doamna Gibbons este o femeie drăguță dar e prea bătrână pentru a avea grijă de copil cât timp ești tu plecată iar eu nu pot cu siguranță. Știi bine cât este de pretențios ceea ce facem luna asta.

Cu fiecare cuvânt pe care-l auzea, Leora devenea tot mai interesată. Dacă Max ar fi fost acolo, el ar fi știut ce să facă. Ea privi peste umăr, cântărind din ochi drumul pe care venise. Ar părea nebună mergând la el și aducându-l aici ca să-l asculte pe Theo. Poate că nu avea dreptate. Dar Theo cu siguranță avea nevoie de ajutor de la cineva. Și această persoană Jill părea hotărâtă să-i facă viața mai

complicată decât oricând. Tulburată, se redresă puțin în timp ce își strângea buza între dinți și încerca să decidă cel mai bun mod de a acționa. Nu-i plăcuse niciodată să se bage în treburile personale ale cuiva, dar Theo era inginerul șef al lui Max. Aflându-se cu motorul într-o situație atât de delicată, problemele personale ale lui Theo ar putea cu siguranță afecta performanțele muncii lui.

– Ascultă, Jill, chiar nu poți. Nu acum. Sunt tot atât de obosit de tortura banilor cum ești și tu, dar asta ne e necesar dacă vrem să fim în stare să plătim aceste operații. Și nu pot să-l las baltă pe Max. La naiba, a fost prea bun cu mine. Asta-i tot. Dacă o lași pe Christy cu doamna Gibbons și pleci la mama ta, nu te gândi să te mai întorci acasă. De data asta chiar nu te vei mai întoarce.

Încremenită de duritatea din vocea lui Theo, Leora se dădu cu un pas înapoi.

– Vorbesc serios.

O secundă mai târziu, telefonul fu trântit în furcă și zgomotul izbirii unui scaun dădu semnalul încetării bruște a conversației. Leora se întoarse repede și dădu buzna în biroul lui Max, abia reușind să închidă ușa înainte de a-l auzi pe Theo pe coridor. Cu ochii măriți de

teamă, Leora se aruncă în scaunul ei, aruncându-și mapa în cutia cu gunoi de la genunchiul ei. O s-o scoată mai târziu. Abia avu timp să răsufle adânc când ușa se deschise cu zgomot.

– Max e la teste? întrebă Theo fără zâmbetul lui obișnuit.

Leora încuviință.

– Poți să preiei tu convorbirile mele pentru puțin timp? O să mă duc până acolo. Dacă sună soția mea, Jill, spune-i că o s-o sun eu când mă întorc. Nu-mi face legătura cu ea dacă nu este o urgență.

Leora încuviință din nou, sperând că el nu observă tremurul ușor de nervozitate al mâinilor ei. El nu băgă de seamă. Oricum părea că abia o vede pe ea. Leora scoase un oftat de ușurare când el plecă. Poate că Max o să observe cât era de supărat Theo și o să afle de la el adevărul. Spera să fie așa pentru că ideea de a-i spune lui Max ceea ce ascultase n-o atrăgea deloc. Dacă n-ar fi știut cât de importante deveniseră aceste teste, nici măcar n-ar fi interesat-o acest lucru.

– Bun-venit în realitate, murmură ea ca pentru sine, aplecându-se să-și recupereze mapa cu notițe din cutia de gunoaie.

Leora făcu ultimele retușuri pe tava cu ciocolată fierbinte și încercă s-o ia. Max îi veni în întâmpinare.

– Lasă-mă pe mine, murmură el, aplecându-se atât cât să-i sărute buzele înainte să ridice tava.

– Credeam că ești în sufragerie.

– Mi-era dor de tine.

Ea zâmbi, plăcându-i felul simplu în care el își recunoștea dorința. Nu era în asta nici o presiune, ci numai liniște.

– Îmi place această privire. El o sărută din nou, de data asta mai adânc. Cu mâinile lui ocupate, ea era în siguranță. Și îmi place să mă relaxez aici cu tine, mai ales după o zi întreagă de muncă. Dar mâine seară trebuie să mă lași să te duc undeva. Nu vreau ca tu să vii acasă să gătești pentru noi în fiecare seară atât timp cât tu lucrezi în fiecare zi la fel de mult ca mine, poate mai mult.

Leora îi atinse obrazul, mângâind asprimea bărbii lui nerase din seara de dinainte.

– Îmi place să gătesc pentru tine, spuse ea încet. Și tu m-ai ajutat în seara asta. Nu numai la gătit dar și la spălat.

El ridică din umeri, apoi se depărtă puțin de ea.

– Mi-a plăcut s-o fac. El arătă către tavă. Ești gata să duci asta? Eu aprind focul în sufragerie.

Leorei îi străluciră ochii de plăcere.

– Nu m-am gândit la asta.

El râse.

– Nu mai rezistam. Și dacă vrei să presari pe tavă câteva din acele nalbe de mare din care am mâncat ieri, am putea să le prăjim.

Ea râse, întorcându-se să găsească punga în cămară.

– Tu și ironia ta, îl tachină ea, cu spatele la el. Întorcându-se văzu că e singură în bucătărie.

– Te-am auzit! strigă Max din sufragerie.

Leora îi urmări vocea, cu buzele încă țuguiate de plăcere. Imaginea sufrageriei era foarte diferită de aceea pe care o lăsase numai cu câteva minute înainte. Lămpile din spatele canapelei erau stinse și singura lumină venea de la flăcările ce pâlpâiau în șemineu. Pernele de pe canapele erau aruncate în movile mici pe dușumea, în fața canapelei de lângă foc. Max stătea jos, sprijinit de o stivă de perne, cu tava în dreapta lui, având lângă el o grămadă aranjată de perne care așteptau. Când întâlni privirea lui Max, Leora simți un fior delicios străbătându-i șira spinării.

– Îți place? întrebă el încet.

Ea încuviință, neputându-și lua ochii de la aranjamentul făcut de el.

– Speriată?

Ea dădu din cap.

– Nu în felul la care te gândești, murmură ea.

El zâmbi, relaxându-se pentru prima dată de când avusese ideea de a pregăti astfel locul pentru ea. Ridică mâna, cu palma în sus.

– Vii lângă mine, spiriduș?

Leora îi privi mâna întinsă. Siguranța gestului lui, căldura vocii erau asigurări subtile ale faptului că el se ținea de promisiunea pe care i-o făcuse. Fără măcar să realizeze că s-a mișcat, ea veni către el în vârful picioarelor, degetele ei împreunându-se cu ale lui de parcă ar fi venit acasă. Când el o prinse ușor de mâna stângă, ea se lăsă condusă până jos lângă el.

– Tu devii lumină de foc, șopti el, trecându-și mâna neocupată prin părul ei de satin strălucitor până când îi prinse capul. Ea se trase încet către el, cu buzele ca într-o invitație la care el nu mai putea să reziste mult. Când ea scoase limba ei mică și nervoasă pentru a-și umezi buzele, el abia își înabuși un geamăt de dorință. La Leora totul era senzualitate inocentă. Ea îl atrăgea într-atât încât avea nevoie să dovedească mai multă grijă decât arătase el vreodată pentru cineva sau ceva.

Leora citi pasiunea pâlpâind în ochii lui. Simți căldura corpului lui înconjurând-o tot atât de vie ca și parfumul lui care părea că-i îmbrățișează simțurile.

– Sărută-mă, șopti ea, știind că își dorea atingerea lui.

Ca și când asta ar fi așteptat să i se ceară, Max îi înclină capul pentru a o săruta. Ea avea buzele dulci iar el era bărbatul care trebuia să primească un astfel de cadou. El încerca, gusta, savura. Ținea mâinile ușor pe corpul ei, aducând-o mai aproape de el, până când putu să se sprijine de perne cu ea întinsă pe pieptul lui, într-un delicios abandon.

Leora își lipi corpul de al lui, conștientă de tremurul trupurilor lor dar nederanjată de ceea ce părea să fie atât de natural o creștere a intensității plăcerii că el o atingea. Ea voia să fie mai aproape, să aibă tot mai mult din el, să se simtă mai strâns legată de el.

– Max, gânguri ea, simțind ceva ciudat și necunoscut până acum în membrele inferioare, o dorință care era aproape durere.

Max își înălță capul, căutându-i chipul. Nu putea să depășească momentul dacă o speria cu dorința lui.

– Spune-mi ce vrei, ceru el, având nevoie de cuvintele ei pentru a decide următoarea mișcare.

– Nu știu, răspunse ea răgușit, abandonându-se pasiunii pe care o simțea pentru el. Ea nu avea puncte de referință, nu avea experiență ci numai o idee rațională pe care își baza reacțiile. În plus, nu se așteptase să simtă atât de intens. Un fel diferit de teamă licări undeva în fundul creierului ei. Nu putea suporta gândul de a fi mai puțin decât o femeie pentru Max. Ar fi vrut să-l mulțumească și nu știa cum.

– Nu știu, repetă ea, în timp ce el citea clar pe fața ei toate emoțiile prin care trecea.

Max își încordă mâinile pe spatele ei fragil, luptându-se cu dorința care-i cuprindea trupul ca un clește. Niciodată nu-i fusese mai greu să se controleze. El își dorise doar să o facă să guste din dulceața relației pe care ar urma să o aibă ei doi. Ieșise însă o nebunie.

– Îmi pare rău, spiriduș, șopti el sacadat, închizând ochii de frică să nu zărească teamă în privirea ei. M-am gândit s-o iau încet. Chiar așa am facut. Mai degrabă mi-aș tăia o mână decât să-ți fac ție vreun rău.

– Nu sunt speriată, spuse Leora, atingându-i fața cu trăsături torturate de vinovăție. Nu de tine. Sincer, completă ea văzându-i privirea sceptică. Văzând că expresia

feței lui nu se schimbă, ea făcu ceea ce nu s-ar fi crezut în stare să facă. Își încolăci mâna în jurul brațului lui, trăgându-l deasupra ei, neluând în seamă încordarea lui bruscă din momentul în care ea se depărtase de el. Prinzându-i mâna, i-o apropie de pieptul ei.

– Asta nu e t…teamă de tine, Max. Simte-mă. V…vreau ceea ce nu î…înțeleg. Nu ș…știu cum să te fac fericit.

Max văzu în ochii ei acea strălucire care arăta că ea era la un pas să-i dea lacrimile.

– Cum adică să mă faci fericit? El îi mângâie sânii cu degete moi pe care și le îndreptă apoi spre buzele ei tremurânde, încă roșii de la sărutul lui. Tu mă faci fericit lăsându-mă să te țin în brațe. Mă faci fericit de fiecare dată când zâmbești. Mă faci fericit când îți apare acea mică poticneală în vorbire, care înseamnă că ești nervoasă și speriată dar că oricum vei fi curajoasă. Nu este nimic prin care să nu mă faci fericit.

Leora zâmbi, pătrunsă de cuvintele lui cum nu fusese de nimic din înainte. Ea nu se va mai teme niciodată de el. N-ar fi putut. Acest bărbat avea prea mult suflet, prea multă sensibilitate ca s-o rănească pe ea sau pe oricine altcineva.

– Vreau mai mult. Atinge-mă.

Max se gândise la fiecare cuvânt pe care-l spusese Leora. Ar fi fost fericit și numai dacă ea doar l-ar fi acceptat, rămânând pasivă. Dar văzând dorința sinceră din ochii ei, el realiză că teama care îi stătea alături era de un alt gen, era teama unei femei de necunoscutul actului de a fi posedată de bărbatul ales. Ea voia ca el s-o învețe cum să primească și cum să provoace plăcere.

– Tu ești un miracol.

– Este da sau nu?

El râse, apropiindu-i buzele de ale lui și mângâindu-i cu un deget bărbia.

– Este da, dar nu în seara asta. El o sărută adânc, abandonându-se între buzele ei cu toată pasiunea așteptării lor. Ea se lăsă condusă de el, timidă la început dar cu o îndrăzneală pe care el o putea simți și de asemenea gusta. Când el înălță capul, amândoi respirau sacadat.

– De ce trebuie să așteptăm? Vreau să fac asta.

El îi atinse buzele cu degetul arătător, dezmierdând curbele tandre cu atingerea lui.

– Vreau să fii sigură. Dacă crezi că poți să te trezești mâine dimineață bucurându-te că m-ai dorit atât de mult,

fără nici un regret, atunci este în regulă și pentru tine și pentru mine. El îi opri protestele punându-i un deget pe buze.

– Te doresc mai mult decât am dorit vreodată vreo femeie. Iar tu ești altfel decât toate femeile pe care le-am cunoscut. N-o să te fac să suferi. Indiferent de ce-mi cere trupul meu. N-o să fac asta doar pentru că tu ai simțit pentru prima dată gustul dorinței sexuale. Trebuie să fie mai mult. Am nevoie de asta. Și tu la fel. O mângâie pe obraji, privind-o în ochi.

– Înțelegi ceea ce-ți spun? Am încredere în tine cum nu am avut în nici una dintre femeile dinaintea ta și cum am doar în foarte puțini bărbați. Tu mi-ai acordat la rândul tău încredere. N-o să înșel încrederea asta pentru nimic în lume. El aștepta, știind că niciodată nu spusese astfel de cuvinte vreunei femei și că niciodată nu se va mai arăta atât de vulnerabil în fața vreunei alte femei, în afară de Leora. Acum el era în mâinile ei, ea, dacă ar fi vrut, putea să-l facă să sufere. Putea să continue să vrea să facă dragoste iar atunci el îi va răspunde pentru că o dorea prea mult pentru a o refuza.

Leora simți încordarea lui care era și a ei. Acolo unde ea acționase instinctual, simplu, Max gândise pentru amândoi. Ea își oferise încrederea unui bărbat puternic, chiar dacă la început nu-și dăduse seama de

toată profunzimea sufletului lui. Alt bărbat ar fi preferat amorul fizic, fără vreo implicare sentimentală.

– Crezi că încă mai este caldă ciocolata? întrebă ea, luându-și ochii de la el. Unda de aprobare și apreciere din ochii lui nu-i atenua durerea pe care el i-o provocase, dar o făcea mai ușor de suportat.

– O să aflăm, spuse el în timp ce o ridica de pe pieptul lui și o așeza lângă el, cu spatele sprijinit de perne. El se ridică să toarne fiecăruia câte o ceașcă.

– O să aduc ceva pentru nalba de mare, murmură Leora, ridicându-se.

Max o privi peste umăr.

– Știam că tu te gândești la toate, spiriduș.

Ea râse încet. Privirea din ochii lui dădea un nou sens cuvintelor ei. Leora se mișca cu o mai mare ușurință acum că știa ceva ce ignorase până în urmă cu câteva secunde. O să se trezească dimineața fără nici un regret, nici pentru ceea ce nu s-a întâmplat și nici pentru ce o să se întâmple în viitor.

Sfârșitul volumului 1